RUTH OWEN

Apărătorul

ALCRIS

Capitolul 1

- Eşti sigur că asta este adresa? îl întrebă detectivul Mike O'Hara, în timp ce lumina cu lanterna aleea pustie.

- Asta este, îi răspunse partenerul lui, Rafe Ramirez, vocea fiindu-i la fel de întunecată ca şi chipul. încet îşi plimbă lumina lanternei peste zidul de cărămizi, urmărind cu privirea cercul galben în timp ce acesta dezvăluia starea jalnică a zidului. Un loc oribil, care mirosea a canal. Sticle goale, cutii de bere, prezervative rupte şi un miros îngrozitor pe care nu-l putea identifica şi nici nu dorea s-o facă. Un mic paradis, îşi zise în gând dezgustat, în timp ce-şi trecea o mână prin părul tuns scurt. Mi se pare că este iar un telefon dat aiurea.

- La dracu'. Ăsta este al şaselea în săptămâna asta.

- Şapte.

Rafe dădu cu piciorul într-o cutie de bere. Nenorociţi puşti. Acolo, pe străzile din Miami, existau victime adevărate, oameni care cu adevărat aveau nevoie de ajutorul lor. Dar în loc să-şi facă treaba, el şi Mike trebuiau să-şi irosească timpul investigând ceea ce părea versiunea anilor nouăzeci a povestirii „Vă funcţionează frigiderul?"

- La naiba cu apărarea si restul. Mi-as da insigna pentru cinci minute faţă în faţă cu aceşti idioţi.

- Asta este, mormăi Mike. îndreptă lumina lanternei spre maşina lor. Deja suntem în top. Hai să terminăm si să ne întoarcem la secţie.

Şi Rafe considera că este mai bine. Deja întârziase la cina cu Stephanie si ea nu era genul de femeie care să fie lăsată să aştepte... nici la întâlnire, nici la masă, nici... Rânji, reamintindu-si ce se întâmplase ultima dată când fusese la ea acasă. Da, abia astepta să iasă din tură, în seara asta. Dar nu putea lăsa treaba făcută pe jumătate, chiar dacă o farsă a vreo doi pus ti cu cosuri pe faţă care se distraseră formând 911. Oftă si fără tragere de inimă intră pe alee.

- Dacă tot suntem aici, hai să facem o cercetare. Ca să fim linistiţi.

- Mi-era teamă că o să spui asta, mârâi Mike si-si urmă partenerul în aleea întunecoasă.

Apa făcusese pete negre pe peretele fără tencuială si se prelinsese formând bălţi pe asfaltul crăpat. Grămezi de gunoi în descompunere se adunaseră ici si colo, mirosind atât de îngrozitor încât ar fi îndepărtat si pe cel mai disperat vagabond. Aproape sufocându-se, Rafe ridică mâna si-si înfundă nasul în mâneca hainei. Aleea asta îi dădea fiori, pereţii strâmţi si mirosind a mucegai îi aminteau de un cavou. Strânse din dinţi si înaintă...

- Am făcut rost de patru bilete la Heat, pentru săptămâna viitoare.

Comentariul lui Mike îl trezi la realitate.

- Nu zău?

- Mda. M-am gândit că tu si Steph aţi putea veni cu noi. Şi, ăă, dacă sora ta nu are alt program.

Rafe se holbă la prietenul lui, prins între

sentimentul de milă si dorinţa de a-l trezi la realitate.

- Mike, las-o baltă. Ştii bine că Luz Marina a pus ochii pe doctorul ăla.

- Tipul este un nemernic. Un tip *fără şira spinării,* adăugă Mike în timp ce se ferea de mizeria din container. Şi apoi, dacă o să mă cunoască mai bine, sunt sigur că o să mă placă.

- Nu cred. Eu te cunosc şi mai pot să-ţi spun că în nici un caz nu mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu tine.

Mike râse.

- Din cauza asta tu nu eşti... Hei, ai auzit ceva?

Rafe începuse să se întoarcă, dar înţepeni când aceeaşi senzaţie de mai înainte puse din nou stăpânire pe el. Contrar mătuşii Yoli, el nu credea în presentimente, fantome, spiriduşi sau alte năluciri ale nopţii. El credea în ceea ce vedea, auzea şi atingea, şi în opt ani de când era în poliţie nu trăise nici o^ experienţă pe care să n-o poată explica logic. Până acum. într-un fel pe care nu şi-l putea explica, simţea că era ceva necurat în acest loc. îl simţea. Aproape că-i simţea gustul.

- Mike, înapoi, îl preveni repede în timp ce se dădu înapoi de lângă container.

- Ce? Dar ţi-am spus că mi s-a părut că aud.

- Fă ce ţi-am spus! Sunt mai mare în grad şi îţi ordon să.

Cuvintele îi muriră pe buze, când gunoiul din faţa lor
începu să se mişte, apoi erupse ca un vulcan. O siluetă ţâşni din centru, un adolescent cu laţe şi cu blugi murdari, cu ochii strălucind ca ai celor care consumau cocaină.

Avea un pistol îndreptat spre pieptul lui Mike.

- Isuse, zise Mike cu respiraţia tăiată.

Rafe zise acelaşi cuvânt în gând. îl privise pe puşti o singură dată şi chipul lui îi arătase că era aproape nebun. Ochii mari, un zâmbet ciudat şi strâmb - era mai mult un animal decât un om. Rafe îşi trecu limba peste buzele uscate şi începu să-l ia cu binişorul pe băiat, păstrându-şi vocea joasă şi egală.

- Uite ce este, nu vrem să-ţi facem nimic. Dacă lasi pistolul.

Pustiul scoase un râs gâlgâitor si agită pistolul spre Rafe,
înainte de a-l îndrepta din nou spre pieptul lui Mike.

- Rafe, pleacă de aici!

- Pe dracu!

- Fă-o! se răsti Mike. Măcar o dată nu mai fă pe cercetasul. Poţi să ajungi la masină.

Mike avea dreptate si Rafe stia asta. Singurul lucru corect ar fi fost să se ducă la masină si să ceară ajutoare. Ar fi fost o ocazie bună să se pună la adăpost - dacă nu i-ar fi păsat ca Mike să încaseze glonţul.

- Nici o sansă, partenere.

Ignorând înjurătura lui Mike, el se întoarse spre pusti.

- Deci, *compadre,* nu merge chiar asa. Dacă lasi pistolul, putem discuta.

Dar se părea că acest *compadre* nu prea dorea să discute. Zâmbind visător, trase piedica pistolului, zgomotul sunând ca
o lovitură de tun în linistea nefiresc' a aleii. Rafe privi fix în ochii strălucitori ai pustiului, simţindu-i nebunia, realizând că toată experienţa si antrenamentul lui nu-i erau folositoare în aceste momente. Mai rămăsese o singură posibilitate*. Doamne, nu sunt un om care se roagă des, dar dacă esti acolo...*

Mike se repezi la pistol. Ţipând, drogatul se feri din

calea lui. Ofiţerul căzu. Nenorocitul ţinti capul lui Mike, dar înainte de a apuca să apese pe trăgaci, Rafe îl placă. Căzură amândoi în gunoi. Pentru un timp, care păru o eternitate, se luptară pentru armă, Rafe încercând să imobilizeze pustiul care ţipa si se zbătea. Brusc, acesta rămase nemiscat. Scâncind se uită fix la Rafe, în ochi cu o expresie de confuzie si teamă. *Este doar un pusti,* gândi Rafe, slăbind puţin strânsoarea. Atunci auzi bubuitura. O săgeată de foc îi străbătu piciorul si auzi ţipătul care nu se mai sfârsea.

*
* *

- Raphael?

Cineva îl scutura de umeri. Clipi, ca năuc. Treptat privirea
i se limpezi, dezvăluindu-i nu o alee îngrozitoare, ci un modest birou bine luminat. Mai multe dosare erau frumos aranjate pe birou chiar în dreptul nasului lui, iar dincolo de el era o canapea veche, dar confortabilă, şi o uşă demodată cu geam, uşor întredeschisă.

începu să-şi amintească. Era în biroul Agenţiei de Detectivi Ramirez din Mica Cubă, Miami. Adormise cu capul pe birou iar mâna strângea încă ceaşca de cafea. Numele lui era Raphael Juan Carlos Ramirez. Era fiul proprietarului agenţiei şi bea cafea deoarece nu dormise deloc noaptea trecută şi nici cu o noapte înainte.

- Raphael!

Scutură din cap încercând să-şi alunge somnul şi ridică privirea spre femeia care stătea lângă el. O claie de păr alb, o rochie largă legată în talie, iar la gât avea un lănţişor de care atârna un cristal purpuriu. Mătuşa Yoli. Prietenă bună. Mergea la recepţie. Dar groaznică infirmieră.

Şi tocmai se făcuse de râs în faţa ei. Din nou.

Ah, pe naiba! Se îndreptă şi se întinse. Scaunul scârţâi sub greutatea lui. Mulţumesc că m-ai trezit, *Tia.* Bănuiesc că atâta hărţogărie m-a obosit.

Ea îl privi cu atenţie, privirea vicleană fiind în contradicţie cu înfăţişarea ei comică.

- La zece dimineaţa? N-ai dormit bine, nu-i aşa?

-Am dormit foarte bine, minţi Rafe. îşi trecu o mână peste faţă şi se opri brusc când dădu peste barba nerasă de câteva zile. Arăta ca un vagabond, dar nu-i păsa. Singura persoană care-l văzuse în acele zile era mătusa lui. Apucă un dosar si-l deschise prefăcându-se că-l studiază. Toate aceste formulare nenorocite. Nu-i de mirare că Popi a lăsat să se adune atâta hârţogărie. Ai mai auzit de el?

- Părinţii tăi l-au sunat pe Carlos seara trecută din ST. Croix. Mama ta mi-a spus că au încercat să te sune si pe tine, dar că era mereu ocupat.

Nici nu era de mirare având în vedere că receptorul nu era pus în furcă. în ultimul timp o făcea din ce în ce mai des. Nu voia să discute cu vechii prieteni care-l cunosteau mai de mult.

Clătină din cap, îndepărtând orice urmă de regret.

- Pariez că unchiul Carlos l-a întrebat pe tata dacă a jucat zaruri.

- Asa e, si tatăl tău i-a răspuns că are lucruri mai bune de făcut în luna de miere decât să joace zaruri. Dar mama ta. Yoli făcu o pauză si-si pipăi cristalul de la gât.

- Este bine, nu-i asa?

- Sigur, dar. ei bine, foarte îngrijorată din cauza ta.

Rafe trezări. Ultimul lucru pe care si-l dorea era să-si ingri-
joreze mama. Sau pe Yoli. Sau alte persoane, adică rude

si prieteni, care-l sunaseră si-l vizitaseră în ultimele sase luni. Ba chiar trecuse pe la petrecerea pe care vechea lui echipă o dăduse în cinstea fostului lui partener Mike O'Hara, cu ocazia avansării la gradul de căpitan de poliţie.

Nu dorea să i se arate simpatie. Nu dorea un tratament special sau milă, sau conversaţii în care erau evitate cu grijă subiecte ca piciorul lui, pistol sau împuscare. Voia să fie tratat ca un om normal. Dar singurul care se purta astfel cu el era câinele lui Amigo, căruia nu-i păsa cum arăta stăpânul lui atâta timp cât îi dădea mâncare. La naiba, ultima oară când l-a văzut, chiar si Mike *a evitat* să se uite la piciorul lui.

Pierderea piciorului l-a lovit greu pe Rafe, dar a reusit s-o ascundă, asa cum îsi ascundea cea mai mare parte a emoţiilor si sentimentelor, de la întâmplarea din alee. Era mai usor să nu simtă nimic. Acest lucru îi permitea să supravieţuiască.

- Dacă mama vrea să-si facă griji, atunci s-o facă pentru Luz. Doctorul ăla grozav cu care este logodită parcă-i un butuc. Şi Dumnezeu stie ce mai face Adam. Ce naiba, eu sunt singurul pentru care nu trebuie să-si facă griji. Aruncă o privire întunecată spre cârja sprijinită de peretele de lângă birou. La urma urmelor, nici nu am unde să mă duc.

Yoli îi urmări privirea.

- Doctorul a spus că în câteva zile o să poţi merge fără cârje.

- Mda, si atunci toată lumea o să poată spune ce progrese grozave am făcut. Că sunt aproape. dar nu prea. normal, adăugă el cu un râs amar.

Yoli nu putu să-si ascundă tresărirea.

Rafe fu cuprins de un sentiment de vinovăţie. *La naiba, nu trebuia s-o supăr.*

- îmi pare rău, *Tia.* Sunt doar obosit si sătul ca oamenii să mă trateze ca pe o ciudăţenie.

- Ei îţi doresc binele, Raphael.

Ştiu, fu el de acord, dar fără tragere de inimă. Dar asta mă înnebuneste. De fapt sunt acelasi din totdeauna. Dar oamenii nu văd asta. Tot ce văd ei este.

îsi privi piciorul stâng. Blugii albastri acopereau cea mai mare parte a piciorului, dar el era un investigator prea încercat ca să nu observe perfecţiunea genunchiului si a gambei, forma ţeapănă care putea imita, dar *nu* înlocui un picior uman. Piciorul artificial era o minune a tehnicii si Rafe ura fiecare centimetru din această minune - nu pentru ceea ce era, ci pentru ceea ce reprezenta. Incapacitate. Compasiune nedorită. Convalescenţă. A fi diferit.

Dar el nu era diferit. în interiorul lui, şi asta era ceea ce conta, el era acelaşi om, cu aceleaşi dorinţe, visuri, nervi.

- Mi-au spus erou, *Tia.* Mi-au dat o medalie. Apoi m-am mutat în spatele unui birou, lângă tot echipamentul dezafectat.

- Asta a fost acum două luni, când încă erai în cărucior. Dacă te-ai întoarce acum sunt sigură că ţi-ar oferi o altă slujbă.

Râsul amar a lui Rafe o întrerupse.

- Ai dreptate. Dacă m-aş întoarce acum, probabil că-mi vor oferi un birou *mai în faţă.* Mi-au explicat - mi-au spus că este în legătură cu siguranţa mea şi cu asigurarea. Aiurea. Adevărul este că ei cred că n-o să mai merg niciodată ca un om normal. Şi nu vor să-mi dea şansa să le demonstrez că se înşală.

îşi trecu mâna peste faţă. Se simţea obosit, o oboseală care nu avea nici o legătură cu insomnia.

- La dracu', poate că au dreptate. Poate că sunt doar

un schilod, aşa cum m-a numit reporterul ăla de la ştiri care a făcut reportajul despre mine.

- Totul se întâmplă cu un motiv, Raphael, îi spuse Yoli cu o voce moale.

Credea cu adevărat. Dar mai credea în cristale magice, frunze de ceai şi cărţi de tarot.

- Mai bine îmi văd de hârtiile mele, îi zise ea scurt, întor- cându-şi privirea spre vraful de dosare.

Yoli deschise gura să zică ceva, dar apoi se gândi mai bine şi tăcu. în schimb se îndreptă spre uşa biroului.

- Trebuie să plec puţin. Nu mai avem.

- Mă rog, mormăi Rafe. Te rog să încui uşa. Nu vreau să văd pe nimeni.

Auzi uşa de la intrare închizându-se după Yoli.

Rafe îşi îndreptă atenţia asupra grămezii de formulare, completând o mulţime de informaţii cerute de agenţiile guvernamentale privind pe micii proprietari. Tatăl lui Rafe, Gabe Ramirez, deschisese agenţia ca să-i ajute pe „nevoiasi", muncitori din clasa de mijloc si femei care erau adesea hărţuite de guvernul federal si de diferite agenţii de stat. Rafe mostenise talentul tatălui său în ceea ce privea munca de detectiv, dar nu putea suferi situaţiile obisnuite si rapoartele bătute la masină. Lui îi plăcea mai multă acţiune, sansa de a face ceva diferit. Asa că în loc să lucreze la agenţie, optase pentru forţele de poliţie - si sfârsise prin a fi împuscat de un adolescent drogat, care nici măcar nu avea habar când a apăsat pe trăgaci.

Totul se întâmplă cu un anumit scop, Raphael.

Cuvintele mătusii sale îi veniră în minte. Odată crezuse si el - nu în frunze de ceai si cristale, dar viaţa lui avusese un scop. El crezuse că făcea ceva important, că ajuta la instaurarea ordinii si a legii combătând

haosul si violenţa care coplesiseră străzile. Credea că ajută oamenii. Credea că face ceva deosebit pentru viaţa lor. Nu o va mai face. *Mi-am pierdut piciorul, nu energia. Dar nimeni nu crede asta.*

Un zgomot înfundat se auzi din biroul de recepţie. Rafe înţepeni si trase cu urechea, dar nu mai auzi nimic.

- *Dios,* mormăi el, repetând cuvintele favorite ale tatălui său. Acum sunt schilod si nebun. Poate că, la urma urmelor, tipa aia Chandler avea dreptate.

îsi aminti de perioada petrecută cu sase luni în urmă, de acele săptămâni îngrozitoare după ce fusese împuscat. în timp ce era încă în spital, la recuperare, un reporter local de televiziune pe nume Victoria Chandler îi ceruse un interviu. La început refuzase - văzuse atât de mulţi reporteri cum dădeau târcoale ca vulturii la locul crimelor, încât nu mai avea încredere. Dar această femeie părea diferită. întrebările ei fuseseră inteligente, nu în tiparul obisnuit sau senzaţionale.

îsi aminti anumite lucruri - felul în care părul ei negru îi atingea umerii când se aplecase spre el, felul natural în care-l ţinuse de mână, norul de tristeţe care-i umbrise zâmbetul strălucitor. Dar cel mai remarcabil lucru erau ochii ei - mari, verzi, pătrunzători şi cu aceeaşi expresie de tristeţe ca şi zâmbetul.

Ca poliţist învăţase să se încreadă în instincte şi instinctul îi spunea că Victoria Chandler era o persoană pe care te puteai baza. Sub privirea ei înţelept' şi sincer interesată se trezi povestindu-i despre toate temerile şi sentimentele lui. Se trezi povestindu-i lucruri niciodată spuse prietenilor lui sau familiei. O crezuse când îi promisese că tot ceea ce-i spusese „va rămâne doar între ei”.

îi povestise despre disperarea care-i cuprinsese

sufletul după acea noapte, despre prietena lui care nu putuse să accepte amputarea piciorului, despre teama lui că întotdeauna în ochii unei femei ar putea fi considerat un infirm. îi povestise toate aceste lucruri şi multe altele, şi după plecarea ei dormise liniştit pentru prima oară după ce fusese împuşcat.

A doua zi se trezise odihnit şi liniştit - până când deschisese televizorul la ştirile de dimineaţă şi-şi văzu expuse cele mai intime sentimente, pentru distracţia telespectatorilor din Miami. Victoria Chandler îl dusese de nas ca pe un fraier. Cel puţin până când îl demascase, avusese doar mândria. Dar după acel interviu.

Uşa biroului lui începu să se deschidă.

Blestemând se ridică ignorând durerea din muşchii piciorului. Era furios pe cel care îl deranja - şi pe sine pentru că nu controlase dacă uşa era încuiată. Devenise neatent - un alt defect de adăugat pe lista neajunsurilor.

- Biroul este închis, se răsti el cu voce tare. î-N-C.

- Ştiu cum se scrie, îl întrerupse o voce tânără şi iritată.

Surpriza domoli mânia lui Rafe. Privi uşa deschizându-se şi
în prag apăru o fetiţă, îmbrăcată cu o jachetă largă, pantaloni scurţi si o sapcă de base-ball cu cozorocul la spate care-i ascundea buclele arămii. Numai un rucsac roz Barbie ţinut strâns în mână îi dezvăluia identitatea.

Rafe stia cum să se descurce cu cei mai înrăiţi criminali, dar habar nu avea cum să se poarte cu acest mic vizitator. Se holbă la pustoaică, încercând să-si amintească câte ceva.

- Fetiţo, n-ar trebui să fii aici. Acum, dacă te-ai pierdut, pot.

- Nu m-am pierdut, îi răspunse fetiţa, uitându-se strâmb la el cu exasperarea unui om matur. Şi nici nu sunt fetiţă. Am nouă ani.

Colţurile gurii lui Rafe se ridicară în sus.

- Scuzele mele, seniorita.

Fetiţa ridică din umeri.

- Nu-i nimic. Sunt mică de înălţime pentru vârsta mea, dar mămica spune că voi creste. Şi ea era la fel, la vârsta mea. Nu stiu despre tata, pen'că nu am tată. Suntem doar eu si mămica si nu avem nevoie de altcineva. Numele meu este Samantha, dar toţi îmi zic Sam. Asta este prescurtarea de la Samantha, nu de la Samuel. Ştii că ea te-a întâlnit.

- Cine? o întrebă el, luptându-se să ţină pasul cu vorbăria copilei.

- Mămica mea. Te-a întâlnit cu mult timp în urmă. A spus că esti cel mai grozav bărbat pe care l-a cunoscut vreodată.

Gândul lui Rafe se întoarse la anii petrecuţi în rândul poliţistilor, încercând să-si amintească o versiune mai mare a băieţoiului vorbăreţ. în minte îi veniră chipuri, victime, martori, suspecţi si criminali - femei pe care la ajutase, femei pe care le urmărise, chiar si cele câteva care îi fuseseră prietene. în timpul anilor petrecuţi în poliţie întâlnise sute de femei, iar mama lui Sam putea fi una dintre ele.

Totuşi, era ceva familiar în această fetiţă, ceva care i se învârtea în minte, dar pe care nu ştia de unde să-l ia. Şi de ce mama ei îl numise cel mai curajos bărbat pe care îl cunoscuse vreodată.

- Vreau să te angajez.

Declaraţia îl făcu să-şi îndrepte atenţia spre fetiţă.

- Ce?

- Vreau să te angajez.

Scormoni în rucsac şi scoase un pumn de dolari hârtii şi mărunţiş. Cu grijă, aproape cu veneraţie, puse banii pe birou.

- Sunt douăzeci şi şase de dolari şi douăzeci şi doi de cenţi. Poţi să-i numeri.

Rafe privi copilul îmbujorat, apoi îşi plecă privirea spre banii mototoliţi. Nu ar fi acoperit cheltuielile nici pentru o oră, dar probabil că reprezenta toată averea ei. Pentru o clipă se întrebă ce problemă adusese această fetiţă şi toată averea ei, în biroul lui, dar îşi învinse curiozitatea repede. Indiferent de problemă, părinţii ei ar fi putut rezolva treaba.

împinse banii spre ea.

- Păstrează-ţi banii, *chiquita.* De ce nu te duci acasă şi o rogi pe mama ta să te ajute.

Zâmbetul muri pe buzele ei. Ochii i se umplură de lacrimi şi buzele începură să-i tremure. *Dios*, nu lacrimi. Ştia cum să se descurce cu criminalii. Putea să privească fix nu asasin. Dar acest copil îl făcea să se simtă nepunticios. Se uită la uşa biroului, gata să bată în retragere şi să se ascundă până când *Tia* se întorcea. Ea ar fi ştiut cum să se descurce.

- Ăă, nu plânge. în câteva minute se va întoarce mătuşa mea şi ea.

Pe chipul fetiţei se ivi o expresie de teamă.

Rafe ocoli biroul şi puse mâinile pe umerii fetiţei.

- Nu-i nimic, micuţo, murmură el cu blândeţe bătând-o uşor pe umeri cu mâna lui mare. Uite, dacă chiar ai nevoie de ajutor, am prieteni care lucrează în poliţie.

- Nu vreau poliţist, declară ea. Te vreau pe tine.

Se trase înapoi si-si băgă mâna în buzunarul mare, ochii ei mari fixându-l cu un amestec de rugăminte si sfidare. Ochi verzi. Din nou senzaţia de cunoscut îi

reveni în minte lui Rafe. Se ridică si se sprijini de birou.

- Ai încredere în mine, pustoaico. Nu ai nevoie de ajutorul meu.

- De ce?

- Pentru că eu sunt. m-am retras din această muncă. Nu mai iau cazuri.

- De ce?

Rafe începu să urască această întrebare.

încet se aplecă si-si trase pantalonul, descoperind piciorul.

- Am un picior artificial, Samantha. Acum înţelegi de ce nu te pot ajuta?

Rafe se astepta ca ea să fie înspăimântată sau cel puţin dezgustată. Dar ea îsi lăsă capul pe o parte si-i studie piciorul, cu ochii plini de interes. Zâmbi usor. blând si înţelept si puţin trist. Rafe mai văzuse zâmbetul ăla. Şi ochii ăia. O întâlnise pe mama acestei fetiţe. recent. Dar unde?

- Poţi să citesti?

întrebarea îl luă prin surprindere.

- Ce? Da, sigur că pot să citesc.

- Bine. Din nou scotoci în rucsacul în formă de Barbie si de data aceasta scoase o foaie de hârtie. Desi era cu grijă îndreptată si lipită, era evident că cineva rupsese hârtia în bucăţele mici. Am găsit asta în cosul de gunoi al mamei. Am consumat aproape o rolă de scotch ca s-o refac.

- Nu mă îndoiesc, zise Rafe luând grăbit foaia. Probabil că pustoaica petrecuse câteva ore bune încercând s-o reconstituie. De ce mama ei o rupsese în bucăţi? Şi de ce fetiţa o refăcuse?

Aplecându-se, studie hârtia şi descifră un rând de cuvinte. bătute la o maşină de scris veche, cu o bandă

pe jumătate roşie.

Iată lumânarea care vine să-ţi lumineze patul. Iată, vine securea careţi va tăia capul

Biletul era semnat cu cerneală neagră, abia lizibil. *Un admirator secret*.

Rafe se încruntă.

- Este o glumă?

- Dacă este o glumă, nu e prea bună. Mămica n-a râs. S-a supărat foarte tare.

Rafe îşi imaginã versiunea mai în vârstă a lui Sam rupând scrisoarea în bucăţi, şi se încruntă şi mai tare. Astfel de scrisori nu erau ceva ce puteai arunca şi apoi uita. în poliţie văzuse destule scrisori de ameninţare. Marea majoritate s-au dovedit a fi aiureli. opera unor laşi sau nebuni care se distrau înspăimântând femei pe care abia le cunoşteau sau nu le cunoşteau deloc. Mai mult ca sigur biletul ăsta fusese trimis de o astfel de persoană. Dar dacă nu era aşa, dacă fusese trimis de un maniac, care credea.

întinse mâna după telefon.

- O să sun un prieten bun de-al meu, un căpitan de poliţie, Mike.

Rafe înţepeni. Pe spatele hârtiei era scris un nume cu aceleaşi litere ca în bilet. *V. Chandler*.

Ochi verzi. Zâmbet înţelept, trist. Rafe trase cu putere aer în piept, simţind nevoia să respire de parcă cineva îi trăsese un pumn în piept.

- Fetiţo, care este numele mamei tale? o întrebă el încet.

Sam îl privi puţin dezamăgită.

- Am crezut că-ţi aminteşti. Este Victoria.

Capitolul 2

Reflectoarele îndreptate spre reporter îţi dădeau impresia că în jurul capului avea o aură aurie. Zâmbi cald spre camera de luat vederi, cu un aer încrezător si autoritar, care l-ar fi făcut pe Moise să pară un simplu vânzător de maşini de mâna a doua.

- Acestea au fost ştirile amiezii. Ai vreun plan pentru weekend, Victoria?

Bruneta care stătea în dreapta lui dădu din cap îndreptân- du-şi spre cameră zâmbetul radios.

- Ei bine, vreau să lucrez puţin în grădină. Asta numai dacă strălucitoarea Cynthia îmi promite o vreme bună.

Camera se îndreptă spre o blondă voluptuoasă care stătea lângă harta care prezenta vremea.

- Vă rog să vă reamintiţi că eu doar prezint vremea. Nu promit nimic. Făcu din ochi. Cel puţin, nimic din ceea ce mama mea nu ar vrea să audă.

Toţi trei chicotiră. Apoi bărbatul blond se întoarse spre cameră.

- Sunt Brad Nordstrom.

- Şi Victoria Chandier, adăugă bruneta făcând acelaşi gest ca el.

- Şi Cynthia Sharp, spuse tărăgănat roşcata, dorindu-vă ia toţi.

- Un sfârşit de săptămână plăcut, terminară ei într-un glas.

In timp ce camera se retrăgea de pe cele trei chipuri zâmbitoare ale reporterilor, în off se auzi melodia genericului şi apoi apărură pe ecran iniţialele postului.

- Şi. gata! strigă regizorul. Bună treabă, prieteni.

- Pe naiba. Expresia distinsă şi caldă de pe chipul lui Brad se transformă într-un dezgust plin de emfază.

Această ultimă parte a intrat cu o secundă mai târziu. Şi unde este cafeaua mea? Nimeni nu este în stare să facă lucrurile bine, aici?

- Ei, nu te enerva, domnule Nordstrom, şopti Cynthia, apărând lângă el cu o cană cu cafea în mână. Sunt sigură că n-a vrut să te supere. La urma urmei, tu eşti principalul reporter la care se uită toţi.

Victoria Chandler rămăsese aşezată la masă, privind cum toţi bărbaţii din echipă se întorseseră ca unul, ca să se uite la unduirile coapselor Cynthiei, acoperite de fusta mini galbenă. Mişcarea nu-i atrase atenţia înfumuratului Brad, pentru un motiv pe care noua angajată la „vreme" urma să-l descopere.

- Nu ai noroc, fetiţo, mormăi Tory în timp ce-şi plecase privirea şi începu să-şi desfacă microfonul prins la reverul bluzei de mătase albă. Nu sunteţi pe aceeaşi lungime de undă, biata de tine.

- „Această biată" nu ar ezita să te folosească drept trambulină de lansare.

Victoria îşi ridică privirea spre femeia cu părul gri, care ignorase semnul „Numai echipa de muncitori" şi se urcase pe platforma unde era aşezată masa. Probabil că în altă viaţă, Liz Harper fusese un sergent de instrucţie. In această viaţă se încarnase ca asistent executiv al lui Tory şi cea mai apropiată prietenă a acesteia. Zâmbind, Tory continuă să-şi desprindă cu grijă recalcitrantul microfon de pe materialul delicat al bluzei.

- Cynthia este inofensivă. Doar ambiţioasă.

- Mda, tot asa a spus si Eva despre sarpe, comentă Liz în timp ce-si nota ceva în notesul ei. Termină cu o înfloritură si-si puse creionul după ureche. îţi amintesti zilele când cinstea si integritatea erau la ordinea zilei la departamentul stiri? Acum este la ordinea zilei mărimea

sânilor. Slavă Domnului că tu nu esti asa.

Mă rog, nu în ceea ce priveste sânii, se gândi Tory. Era constientă că cei de la conducere o angajaseră pentru *Jurnalul de la amiază* având în vedere înfăţisarea ei de „fata din vecini". Şi totusi nu o deranja - si nici n-ar fi avut ce face dacă o deranja. Audienţa crescuse de când Cynthia apăruse pe post si Victoria se luptase prea mulţi ani ca să ajungă în vârf ca să mai caute nod în papură. Din partea ei, Cynthia putea să danseze goală pe masă în faţa camerelor, dacă în felul ăsta crestea audienţa. Dumnezeu era martor că având în vedere trecutul ei, nu putea să judece pe nimeni.

- Trezeste-te, Victoria! Te simţi bine?

Vocea de sergent a lui Liz o trezi din visare pe Tory.

- Doar puţin. obosită.

- Mda, ei bine nu te gândi că în următoarea perioadă o să te odihnesti. Te asteaptă un teanc de copii video pe birou. Producătorul le vrea editate ASAP. Şi stii, dacă vrei să împrumuţi laptopul meu, voi fi mai mult decât bucuroasă să.

- Frumoasă încercare, Liz, îi răspunse Tory cu un zâmbet usor, dar sincer. Ştii că niciodată nu folosesc computerul.

- Ei bine, ar trebui, comentă neabătută asistenta ei. Niciodată nu folosesti computerul. Niciodată subiecte politice sau crime. Este uluitor cum supravieţuiesti în lumea stirilor si cu atât mai mult în top. Ceea ce mi-a adus aminte - sunt câteva schimbări în programul tău. La ora două ai o cuvântare la Tinerii Conducători de Mâine, la Coral Gables Garden Club si după-amiază iei ceaiul cu Prietenii Marelui Ospreys.

Tory asculta lista, comparând întâlnirile lui Liz cu lista ei. Dezgheţi ceva din frigider pentru diseară. Triezi facturile de pe birou. Asigură-te că Sam a început să-si facă

temele. Asigură-te că Sam si-a terminat temele. Fă curat.. Curăţă toaleta. Spală vasele. Spală masina. Fă-i baie lui Sam. încearcă să nu înnebunesti.

Pentru marele public, Victoria Chandler era o persoană cu sânge rece, calmă în vârtejul lumii. Audienţa ei o preţuiau pentru reportajele originale, pentru curajul în faţa unei crize majore ca uraganul Andrew, dar si pentru simpatia si înţelegerea în faţa unei tragedii minore ca dispariţia unui căţel.

îsi petrecuse ani încercând să-si facă un nume si niciodată nu recursese la politică, chiar dacă asta o costase câteva contracte bune. Reusise muncind din greu, cu hotărâre si devotament. La vârsta de douăzeci si sapte de ani câstigase mai multe premii de televiziune, decât un reporter care avea de două ori vârsta ei. Din toate punctele de vedere era considerată o persoană cu succes.

Numai ea stia cât de departe era în realitate de persoana stăpână pe sine care apărea pe micul ecran.

- Tory?

Ridică brusc capul si întâlni privirea uimită a lui Liz.

- Scuză-mă, Liz. Ce spuneai?

- Doar să te uiţi peste program. O privi îngrijorată. Ştii, poate că ai nevoie de relaxare si recreere. După program, în seara asta eu si Hank iesim în oras. Tu si Sam puteţi veni cu noi.

- Ultimul lucru de care aveţi nevoie este a treia persoană si o a patra cu ea. Dar oricum mulţumesc.

- Atunci ia pe cineva să aibă grijă de Sam si eu îl pun pe Hank să vină cu un prieten. Au trecut câteva săptămâni bune de când ai terminat cu, mă rog, oricum îl chema.

- Mulţumesc pentru invitaţie, îi spuse în timp ce se ridica şi-şi îndrepta fusta. Dar am o grămadă de treabă

de făcut. Ştiu asta mai bine ca oricine. Părăsi studioul şi străbătu coridorul îndreptându-se spre biroul ei.

Liz greşise - trecuseră luni de când nu se mai întâlnise cu el - nu că ar fi fost mare lucru, de la început. Crescându-şi copilul singură şi având o carieră care o solicita foarte mult, Tory avea foarte puţin timp pentru viaţa socială, şi cinstit, prefera aşa. Cu cât se apropia mai mult de o persoană, cu atât mai multe întrebări îi punea - despre ea, despre fiica ei, despre trecutul ei, despre care nu voia să vorbească. Era respectată, i se făceau confidenţe, era admirată, dar nu avea nici un prieten în care să aibă încredere. Era singură, la fel de singură ca în noaptea aia ploioasă, cu aproape zece ani în urmă, când părăsise micul oraş natal din Georgia, cu douăzeci de dolari în buzunar şi cu un copil nedorit în pântece.

*

* *

- Mami!

Când Tory deschise uşa biroului, Sam se aruncă în braţele ei. Dragostea şi surpriza se amestecară în inima lui Tory în timp ce-şi îmbrăţişa strâns fetiţa.

- Sam, ce faci aici? Se presupune că trebuia să stai cu fata care are grijă de tine.

- I-am spus că mă duc în vizită la o prietenă. Fetiţa avu bunăvoinţa să arate stânjenită. Şi într-un fel era adevărat. Vreau să zic că el este prietenul meu.

- Cine?

- Eu, răspunse o voce profundă şi uşor răguşită.

Tory ridică brusc capul. Un bărbat stătea sprijinit de marginea biroului, o siluetă slabă, neras, cu părul negru si cu un chip si mai întunecat. Instinctiv o împinse pe Sam în spatele ei, apărându-si fetiţa cu propriul corp.

- în apropiere este postul de gardă, îl preveni ea. O să chem poliţia.

- Eu *sunt* poliţist, mârâi bărbatul. Cel puţin, am fost.

Privirile li se încrucisară. îi simţi mânia ca pe o lovitură,
dar sub această mânie era ceva si mai puternic, o forţă care o atrăgea ca un magnet. Mai văzuse ochii ăia. înghiţind în sec, se forţă să-si învingă panica si-l privi cu ochii reporterului obisnuit să vadă toate amănuntele. Şi-si reaminti.

Se întâlniseră într-o cameră rece de spital, unde ea luase un interviu eroului rănit care-si riscase viaţa ca să-si salveze prietenul. îi povestise visele lui, dorinţele si temerile. îi dezvăluise cea mai sensibilă parte a lui. Şi ea.

Tory înghiţi din nou în sec, dorindu-si să se găsească mai degrabă într-o cameră plină cu cei mai periculosi criminali, decât să dea piept cu un singur - poliţist detectivul Raphael Ramirez.

*
* *

Nu arăta deloc asa cum si-o reamintea el. La spital i se păruse mai în vârstă, aproape angelică, în timp ce el îsi deschisese sufletul în faţa ei. Remarcase că era o femeie atrăgătoare - nici un somnifer sau calmant nu-l putuse împiedica să observe asta - dar i se păruse o frumuseţe de neatins, asemănătoare cu Maica Domnului asa cum o descria părintele Todaro la şcoala de duminică la biserică. Dar femeia brunetă şi zveltă din faţa lui era tânără şi deloc angelică. Şi spaima din ochii ei îl mişcă.

- Doamnă Chandler, numele meu este.

- Ştiu cine eşti, detectiv Ramirez, îi spuse ea calmă.

Pe de altă parte, vocea ei era aşa cum şi-o

reamintea. îşi aminti vocea caldă, moale şi uşor răguşită, care-l învălui ca cel mai fin cubanez, vindecând rănile asupra cărora medicamentele nu avuseseră nici un efect. Vocea pătrunzătoare care-l torturase în vis săptămâni de-a rândul, chiar dacă ştia că fiecare cuvânt de încurajare pe care i-l spusese, fusese o minciună.

- Nu mai sunt *detectiv,* îi spuse el cu amărăciune. Nu mai sunt, de când am devenit star TV.

Tresări. Bine. Merita o pedeapsă după ceea ce-i făcuse.

- Dar el *este* detectiv, interveni Sam în timp ce ieşea din spatele mamei sale şi se aşeza între adulţi. Numele lui este în cartea de telefon la Investigatori şi are un birou pe uşa căruia scrie „Agenţie de Detectivi". Şi eu l-am angajat.

-Angajat? repetă mama ei cu o expresie uluită pe chip. Sam, te-am prevenit să laşi la o parte jocul de-a hoţii şi vardiştii.

- Nu se joacă, o întrerupse Rafe. Din buzunarul de la spate scoase o hârtie bătută la maşină şi i-o arătă.

La început ea fu uimită. Apoi făcu ochii mari şi Rafe surprinse o undă de vulnerabilitate sub masca de răceală. Dar într-o clipă persoana stăpână pe sine reveni.

- Sam, îi spuse ea calmă. Vreau să te duci la grădiniţă.

- Dar acolo sunt sugari!

- Numai pentru câteva minute. Vreau să discut cu domnul Ramirez. Singuri.

- O.K., mormăi Samantha.

Victoria îngenunche lângă fiica ei. îşi trecu degetele prin buclele fetiţei dându-le la o parte din ochi, îi aranjă bretelele rucsacului Barbie şi-i puse mai bine şapca de

base-ball pe cap.
Apoi o bătu usor pe umăr si o sărută pe frunte, lucru pe care fetiţa îl acceptă cu un zâmbet, si nici înfăţisarea ei de băieţoi nu-l putu ascunde.

Ritualul dură mai puţin de un minut, dar îl miscă profund pe Rafe.

El era asa de sigur de faptul că Victoria Chandler nu era o persoană sinceră. în timpul lungilor si grelelor luni ale recuperării o păstrase în minte ca un exemplu, o mărturie a duplicităţii în viaţă si a faptului că s-a înselat foarte tare. într-o lume în care nu se putea baza pe nimic, ar fi putut număra si trădarea ei, si se agăţa de asta. Voia s-o vadă - nu ca s-o ajute, asa cum credea Sam, ci să-i arunce în faţă câteva din frustrările lui, cauzate de ea. Voia s-o facă să plătească pentru ele. Voia să facă pe cineva să plătească.

Dar imaginea lui de dur se spulberă. Privea femeia încă îngenuncheată si văzu emoţia si teama trecând pe chipul ei în timp ce se uita după fetiţă, care se îndrepta spre capătul culoarului. Undeva, în fundul sufletului lui, ceva fragil si sacru se trezi la viaţă, ceva ce nu mai simţise de atâta timp încât îi uitase si numele.

Totul se întâmplă cu un scop, Raphael.

Ea se ridică, aproape inconstient învârtind în jurul degetului o suviţă de păr negru. Nu-l privi. în schimb, îsi ridică ochii ca si cum ceva interesant apăruse pe tavan. Apoi îsi încrucisă braţele pe piept si strânse buzele cu hotărâre, gest pe care îl mostenise si fiica ei si pe care el îl văzuse la ea atunci când năvălise în biroul lui. începu să bată rar darabana cu degetele pe mâneca bluzei. îsi schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

Gura lui Rafe se strâmbă. Cucoana nu era o bună jucătoare de pocher. Mulţi ani petrecuţi în poliţie îl

învăţaseră limbajul corpului, care putea să-i spună mai multe decât cuvintele. în acel moment putea s-o citească foarte bine.

Era sigur de un lucru în privinţa Victoriei Chandler. îl va minţi.

Capitolul 3

-îţi mulţumesc pentru că mi-ai adus fata, îi zise Tory în timp ce-şi punea scrisoarea în buzunar. Aş dori să-ţi plătesc pentru timpul pierdut.

- Nu vreau banii tăi.

Putea ghici foarte bine ce dorea el. Capul ei. Pe o tavă. Se gândi din nou să cheme paza, dar îi era datoare că o adusese pe Sam cu bine la ea. Printre altele. Traversă camera până la birou şi se întoarse cu faţa spre el.

- Ştii, în legătură cu interviul. Nu a fost.

- Las-o baltă, o întrerupse Rafe. Singurul lucru care mă interesează este scrisoarea. Trebuie s-o arăţi la poliţie.

Tory pufăi. Nu-i plăcea deloc când cineva îi spunea ce să facă

- în special un fost poliţist necioplit care avea pică pe ea.

- Scrisoarea este o glumă, domnule Ramirez. Personalităţile din lumea televiziunii le primesc mereu.

- Personalităţile din lumea cu creier se duc la poliţie, i-o întoarse el.

Enervarea lui Tory crescu. Indiferent de ce-i datora, uită tot în faţa aroganţei lui condescendente.

-Am creier. Şi încă unul bun. Sunt destul de deşteaptă ca să fac diferenţa între o farsă şi o ameninţare.

- Zău?

Privirea ochilor negri se încrucişă cu a ei. Intensitatea privirii o descumpăni, reamintindu-i de alte priviri care o condamnau. îşi petrecuse întreaga copilărie auzind mereu că nu este bună de nimic. Mai mult decât nimic. Succesul obţinut din greu mai alinase

nefericirea acelor ani, dar într-un colţ din ea mai exista o mică parte care-şi va aminti mereu de acea fetiţă şi de durerea ei.

Se întoarse, înconjură biroul şi se aşeză pe scaun. îl voia pe Ramirez, împreună cu toate amintirile pe care le redeşteptase, afară din biroul şi din viaţa ei. Şi nu-i păsa cum făcea lucrul ăsta. începu să trieze benzile şi hârtiile de pe birou.

- Mulţumesc pentru sfat. Mă voi gândi la el. între timp am o grămadă de treabă. La revedere, domnule Ramirez.

El nu se mişcă. în schimb, se sprijini de birou şi se aplecă spre ea.

- Crede-mă, dacă ar fi vorba doar de tine, aş fi plecat de mult. Dar ai o fetiţă minunată şi nu-mi place să i se întâmple ceva.

- Mai bine aş muri, decât să i se întâmple ceva.

El se aplecă şi mai mult, cu un rânjet pe buze.

- începe să-mi placă ideea asta.

Tory sări în picioare.

- Ieşi afară!

- Cu plăcere. Imediat ce-mi vorbeşti despre acest admirator secret.

- Nu ţi-aş spune nici ce oră este! Nu ai nici un drept să vii aici.

- *Dios,* femeie, încerc să te ajut!

- Nu vreau ajutorul tău! Lovi biroul cu atâta violenţă încât nişte dosare şi videocasete căzură pe jos. Am fost singură încă înainte de naşterea Samanthei şi nu am nevoie ca un ştie-tot fost poliţist şi arogant pe deasupra să vină şi să-mi spună.

Se opri când realiză că Ramirez n-o mai asculta. în schimb atenţia lui era îndreptată spre dezordinea de pe birou. Nici măcar nu avea bunul-simţ s-o asculte!

Furioasă întinse mâna după telefon, hotărâtă să formeze numărul de la pază şi să termine cu Ramirez o dată pentru totdeauna. Dar mâna îi înţepeni pe receptor când privirea îi căzu pe foaia de hârtie şi pe literele sângerii inegal dactilografiate.

Şi când inima ta va începe să sângereze
Vei fi moartă, moartă, cu adevărat moartă.

Brusc avu impresia că nu mai avea aer. Se simţi paralizată. Prima scrisoare îi sosise prin poştă. Dar aceasta îi fusese lăsată direct pe birou.

- Oh, Doamne, a intrat aici, chiar în biroul meu.

- Lasă-mă să te ajut.

îşi ridică privirea şi se trezi învăluită de aceeaşi privire pătrunzătoare a eroului rănit pe care-l întâlnise cu câteva luni în urmă la spital. îşi aminti felul afectuos în care vorbise despre familia lui. Cum îşi făcea griji mai mult pentru ei decât pentru el. îşi aminti cum îi dezvăluise temerile lui pentru viitor, cu un curaj şi o sinceritate care-i mersese direct la inimă. Dar cel mai bine îşi amintea felul în care o făcuse să se simtă utilă şi într-un mod inexplicabil în siguranţă.

- întrerup ceva? Se auzi o voce tărăgănată din prag.

Tory îngheţă. Cynthiei îi plăcea să bârfească la fel cum rechinului îi plăcea sângele. Dacă observa scrisoarea anonimă, toată povestea va fi pe post la ora cinci, la ştiri. Iar la ora unsprezece va fi şi cu film.

Tory se uită la bilet, apoi din nou la Rafe, omul pe care-l trădase.

- Te rog, şopti ea. Te rog, nu spune nimic.

Căldura din privirile lui dispăru, înlocuită de o mânie rece. îl privi cum îşi luă bastonul şi îndreptându-se spre uşă, se opri lângă Cynthia şi Tony simţi că face infarct. Neajutorată, realiză că nici măcar nu l-ar putea judeca dacă spunea ceva. Ochi pentru ochi.

Dar el n-o trădă. în schimb o privi pe Cynthia cu o privire foarte bărbătească. în timp ce roscata încă se unduia sub privirea lui, întoarse capul spre Tory.

- Până la următoarea întâlnire, doamnă Chandler.

- Cine este tipul ăsta formidabil? o întrebă Cynthia în momentul în care acesta plecă.

Tory se uita la locul unde stătuse Ramirez, gândindu-se la ochii negri care-si schimbaseră atât de repede expresia de la caldă înţelegere la mânie rece. Se simţea ca si cum ar fi întâlnit doi bărbaţi în loc de unul, dar care era cel adevărat si care cel fals nu stia.

- Nu stiu, Cynthia, îi spuse încet. Cinstit, nu stiu.

*

* *

Sunt nebun? se întrebă Rafe pentru a zecea oară, în acea sâmbătă după-amiază. Oftând, luă o nouă gură de cafea rece si-si puse cana pe bord. Privi prin parbriz la strada linistită si modestă, cu bungalouri însorite, dintr-o suburbie a clasei mijlocii din Miami. Al treilea bungalou din capătul străzii aparţinea Victoriei Chandler. Victoria Chandler, care dorea ajutorul lui la fel de mult cum dorea o durere de măsele.

Practic, ieri îl dăduse afară din birou. Dacă n-ar fi văzut acea scrisoare pe birou probabil că asta ar fi făcut. Părăsise postul de televiziune cu intenţia de a uita totul despre Tory Chandler si scrisorile ei anonime. Dar în timpul scurtei lor întâlniri descoperise trei lucruri importante. Primul era că ea nu se va duce la poliţie. Al doilea, că în ciuda negării, stia mai multe despre scrisori decât îl lăsase să înţeleagă.

Al treilea era că sub aspectul ei calm si stăpânirea de sine afisată, doamna era îngrijorată.

După ce îl trădase când fusese la greu, el nu-i mai datora nimic. Dar noaptea trecută chipul ei îi tot

apăruse în minte - cu o faţă palidă, bătând nervoasă din degete, ochii ei mari şi verzi exprimând atât mânie, cât şi teamă. Cam în jurul orei trei dimineaţa îi veni ideea. Avea nevoie de ajutor, dar nu voia să implice poliţia. El avea nevoie de un caz ca să le dovedească foştilor lui colegi din poliţie că încă era un bun detectiv. Se puteau ajuta unul pe altul.

Era o simplă propunere de afaceri. Numai pentru că nu se plăceau unul pe altul, asta nu însemna că nu se puteau ajuta reciproc. Era trădătoare, nu proastă. Tot ce avea de făcut era să sune la uşa ei, şi să-i facă propunerea.

Aşa că de ce mai stătea în maşină, bătând din degete nervos pe volan, ca un adolescent făcându-şi curaj să-i vorbească reginei?

- Bună, domnule Ramirez!

Rafe ridică brusc capul. De cealaltă parte a maşinii văzu o claie de bucle de un blond-închis foarte cunoscute şi o pereche de ochi verzi şi strălucitori privindu-l prin geamul opus. *Bună treabă, Rafe. Şi o puştoaică de opt ani te ia prin surprindere.*

- Bună, chiquita.

Sam se ridică pe vârfuri şi privi în interiorul maşinii.

- Ai adus şi pistolul?

- Nu, nu l-am adus, o minţi Rafe, luat prin surprindere de această întrebare războinică. N-ar trebui să fii acasă, să tragi un pui de somn, sau ceva asemănător?

- Somnul este pentru bebeluşi, îi spuse Sam, strâmbându-se. Eu am aproape nouă ani. O s-o ajuţi pe mami?

- Aş vrea. Cazul ăsta m-ar aduce din nou în top. Dar nu va fi uşor s-o conving. Era destul de supărată pe mine, când am plecat de la ea de la birou.

Fetiţa ridică din umeri.

- Nu-i nimic. Şi pe mine se supără. Pur şi simplu ia-o în braţe şi sărut-o.

Rafe ridică din sprânceană.

-Nu prea cred că o să meargă. Nu, avem nevoie de un plan strategic.

- Ce-i aia strate-gic?

- Un mod de ai intra în graţii, îi explică în timp ce se dădea jos din masină. Ca să devenim prieteni.

- Cum suntem noi?

Rafe zâmbi.

- Mda, cum suntem noi.

Sam se sprijini de masină, frecându-si bărbia, la fel ca un adult.

- Păi, ai putea să-i spui că-ţi place grădina ei. Munceste foarte mult în grădină. Acum este acolo.

Singurul lucru pe care Rafe le-a cultivat cu succes au fost niste seminţe, dar era dornic să laude rondurile de flori ale lui Tory, dacă acest lucru îi împăca. La naiba, ar putea folosi puţin din sarmul lui. Farmecul Ramirezilor era legendar în Mica Hawană - mătusa lui spunea că nici o femeie între opt si optzeci de ani nu-i putea rezista. Zâmbind încrezător îsi sprijini mâna pe umărul lui Sam si o strânse usor.

- O.K, *chiquita.* Du-te si spunei mamei tale că vin.

în timp ce privea copilul care o zbughise, zâmbetul încrezător îi dispăru de pe faţă. O fi Victoria Chandler un reporter nesuferit, dar crescuse fetiţa asta grozavă de una singură. Era o mamă iubitoare si nu i se părea corect să se folosească de ea pentru a-si atinge scopul.

Nu i se părea corect - cu excepţia faptului că o folosea la fel cum se folosise si ea de el când îi dăduse publicităţii cele mai ascunse vise, numai pentru cresterea audienţei.

*
* *

- El este aici!

Tory îsi plecă privirea de la portocalul pe care-l curăţa si o văzu printre frunze pe fiica ei venind în fugă. îşi lăsă foarfeca pe scară şi-şi scoase mănuşile de grădinărit, apoi îşi şterse mâinile asudate de blugi.

- Cine este aici?

- Domnul Ra. începu Sam, dar se opri când ajunse la piciorul scării. îşi privi mama şi se încruntă. Mami, ai nevoie de ajutor, nu-i aşa?

Tory îşi desfăcu baticul de la gât şi-şi şterse transpiraţia de pe faţă, gât şi de pe decolteu. Bluza cu picăţele şi bretele - un cadou aiurit primit de Crăciun de la colegi - se mula pe ea ca o a doua piele. Ferindu-şi ochii de soarele strălucitor, privi cerul senin fără pic de nor. Nici un noroc. întorcându-şi ochii spre pământ, îşi roti privirea în jurul junglei căreia îi zicea grădină. O plantase pentru a obţine linişte, dar nu era uşor de menţinut. în minte, socoti numărul tufişurilor şi pomilor fructiferi necurăţaţi şi gradele cu care creştea temperatura. Ca să fie cinstită, ar fi fost necesară o *armată* de grădinari ca să lucreze acum.

- Bănuiesc că mi-ar fi util un ajutor, scumpo, îi zise ea cu un oftat.

- Asta voiam să ştiu. *cara.*

Tory se întoarse atât de repede, încât era aproape să cadă de pe scară şi-l văzu pe Rafe Ramirez rânjind la ea ca motanul care înghiţise canarul.

- Ce faci aici?

Şi zâmbi cu gura până la urechi.

- Mă gândeam că dacă te-ai îmbrăca aşa la birou, ai face-o pe blonda aia să arate ca o bucată de carne uitată în farfurie.

Era un compliment îndrăzneţ, dar din punct de

vedere diplomatic o remarcă incorectă. Din nefericire o făcu pe Tory să roşească.

- Ce faci, *cu adevărat,* aici?

- A venit să ne ajute, mami, îi răspunse Sam veselă, neobservând tensiunea dintre adulţi. Ai spus că ai nevoie de ajutor.

- M-am referit la ajutor pentru *grădinărit.* Sunt sigură că domnul Ramirez are lucruri mai importante de făcut decât să cureţe tufisuri. Se întoarse către detectiv si-l privi cu răceală, destul de dificil de realizat având în vedere căldura de afară. Mai importante, nu-i asa?

El nu păru să-i observe răceala.

- Nu, îi răspunse în timp ce ochii negri îi sticleau. Absolut nimic.

Zâmbetul lui o luă prin surprindere. îl văzuse distrus pe
patul de spital, de-a dreptul ostil în biroul ei, dar niciodată nu văzuse zâmbetul ăsta fermecător. Ar fi preferat ostilitatea lui. Aplecându-se, îsi puse mâna pe umărul fetiţei.

- Sam, dacă domnul Ramirez vrea să ne ajute va avea nevoie de niste mănusi. Vrei să te duci în casă si să-i aduci o pereche?

Sam scoase un strigăt victorios si o luă la goană. Tory se îndreptă si încrucisându-si braţele se ntoarse spre detectiv.

- O.K., a plecat. Care-i treaba?

- Vorbesti ca un adevărat reporter, îi răspunse el cu un zâmbet dezarmant. De unde stii că nu sunt un fan al grădinăritului? Grădina ta este foarte, diferită.

- Este un dezastru, îl corectă Tory în timp ce se întorcea la scară. O las puţin de capul ei si cresc o grămadă de buruieni. Nici un grădinar adevărat n-ar fi

permis asa ceva.

- Atunci de ce nu scapi de ea?

- în nici un caz. Am cumpărat casa pentru grădină. Sam si cu mine ne-am schimbat destul de des locuinţa, din cauza serviciului meu. sase orase în nouă ani. Am vrut să-i ofer sansa să se stabilească undeva, chiar dacă este doar în sens metaforic. Se opri realizând că-i mărturisise mai mult decât ar fi vrut. îsi luă foarfeca si începu să urce scara. Presupun că astea ţi se par niste prostii.

- îmi pare că-ţi iubesti fetiţa.

Blândeţea din vocea lui o surprinse. Ca reporter de vârf într-o lume dură, se învăţase să-si ascundă partea vulnerabilă. Chiar si bărbaţii cu care se întâlnise se aşteptau ca ea să fie dură şi insensibilă, la fel ca imaginea ei de pe micul ecran. Dar sub acest aspect era moale ca mutul, genul de femeie care plânge la filmele cu Benji şi la textul de pe felicitări.

Şi a cărei inimă era mult mai fragilă decât s-ar fi crezut.

- O iubesc mai mult decât viaţa mea. Acum, te rog să mă scuzi, dar am multe de curăţat, domnule Ramirez.

- Spune-mi Rafe. Se rezemă de un copac şi-şi încrucişă braţele la piept. Şi ai dreptate. N-am venit aici să te ajut la grădinărit. Am venit să-mi cer scuze.

După un deceniu în domeniul ştirilor, Tory era iar luată prin surprindere şi se holbă la el printre crengi.

- Glumeşti.

- Am fost deplasat. Dacă nu vrei să mergi la poliţie în legătură cu scrisorile, este treaba ta. Sigur, m-am gândit că le-ai putea arăta cuiva.

- Nu vreau. Singura cale de a descuraja un glumeţ este să nu-l iei în seamă. Şi apoi, dacă viperele de la

televiziune ar afla, voi fi pe post imediat.

- Nu toată lumea le urmăreşte.

- Nu toată lumea. Doar nouăzeci şi nouă virgulă nouăzeci şi nouă la sută din populaţie. Se răsuci şi se întinse spre o creangă aflată mult mai sus. Prima regulă a reporterului este să nu aibă încredere în nimeni. A doua este că dacă ai avut încredere în cineva, să te aştepţi că te va dezamăgi.

Rafe o privi printre crengi, expresia chipului lui fiind ascunsă de umbră.

- Fără supărare, dar nu cred că eşti chiar atât de dură. Te-am văzut împreună cu fiica ta. Eşti caldă şi iubitoare. Şi arăţi prea tânără ca să fii aşa de cinică.

- Aspectul poate fi înşelător, îi replică ea în timp ce se întorcea spre crengile de sus. Nu ştia de ce acest compliment din partea lui Rafe Ramirez o făcu să roşească din nou. Probabil de vină era căldura. Sau poate felul în care tricoul lui se mula pe pieptul musculos. Nu era genul de femeie care să rosească usor, dar Rafe o făcea să se simtă cum nici un bărbat nu reusise până acum. încă de prima oară, când îl văzuse în spital, fusese atrasă de el, de caracterul lui puternic, de duiosia lui, de hotărârea lui.

îsi aminti luându-i mâinile, simţindu-i puterea degetelor lungi, calmul pe care i-l transmitea. A fost doar o iluzie, desigur, produsă de actul lui de eroism, dar îsi reaminti că se întrebase dacă el era o persoană de încredere, dacă putea conta pe el, o persoană care o putea proteja de un viitor nesigur si de trecut de asemenea. *Si când inima ta va începe să sângereze.*

Se trezi din visare atât de brusc încât datorită miscării scara se clătină.

- Hei, fii atentă! Rafe iesi din umbră si prinse scara. Nu te urca asa de sus.

Iar îi spunea ce să facă. Mândria i se trezi din nou si-si plecă ochii spre el. Privirea lui era intensă. Stăruitoare. Si fără urmă de milă sau compasiune, asa cum o văzuse în spital. înăbusindu-si dezamăgirea mai urcă o treaptă, asa că piciorul ei era în dreptul umărului lui.

- Mulţumesc, dar stiu să-mi port de grijă singură.

- Perfect. Te-ai descurcat singură încă înainte de nasterea lui Sam. Nu ai nevoie de nimeni. Ei bine, am o noutate pentru tine, doamnă. Câteodată chiar ai nevoie de ajutorul unui prieten.

- Nu esti prietenul meu, Ramirez, îi spuse ea cu voce de gheaţă. Ridică foarfeca grea spre o creangă de deasupra capului. Acum pentru ultima oară, te rog plea.

O albină ateriză pe obrazul ei, din senin. Se feri si din cauza foarfecii grele îsi pierdu echilibrul. îi dădu drumul si încercă să se prindă de cea mai apropiată creangă. Dar se alese cu un pumn de frunze. Se răsuci încercând să-si recapete echilibrul, dar deja pierduse bătălia. în următoarea secundă se trezi zburând.

Si ateriză drept pe pieptul lui Rafe.

Capitolul 4

Pentru o femeie slabă, cântărea o tonă.

Tory îl lovi pe Rafe ca un sac de cartofi si-l trânti la pământ cu atâta putere încât el simţi că nu mai are aer. Făcut sandvis între iarbă si Tory, închise ochii si se strâmbă. Era strivit, învineţit, si ceva ascuţit îl împungea în umăr. Si cu asta basta, cu ideea de erou.

- Ramirez, te simţi bine?

De fapt se simţea ca naiba. Dar ea părea în ordine, asa că cel puţin din acest punct de vedere salvarea ei fusese un succes. încă strâmbându-se, deschise încet ochii si văzu.. .puncte?

- Ramirez? Rafe, spune ceva!

La început nu răspunse, preocupat de ceea ce vedea de aproape. Cel mai frumos corp de femeie. Pe sub taioarele serioase si închise la culoare pe care le purta la serviciu, Tory Chandler avea un corp pe care orice Iepuras de la Playboy l-ar fi invidiat. Fără tragere de inimă îsi ridică privirea spre chipul ei.

- Sunt. bine.

Gura ei se destinse într-un zâmbet dulce, foarte diferit de cel profesional afişat pe micul ecran. înţepeni retrăind în minte momentul întâlnirii cu această femeie în spital, când atingerea blândă a mâinii ei şi ochii de smarald îi readuseseră în corpul rănit şi în spirit viaţa, dorinţa.

O dorinţă foarte bărbătească, se gândi el în timp ce-şi întorcea privirea spre sânii ei.

De data asta, ea îi urmări privirea. O roşeaţă uşoară îi cuprinse gâtul şi obrajii în timp ce se dădea la o parte şi se aşeza pe iarbă.

- îmi pare bine că ţi-ai revenit, îi spuse ea sec. Dar a fost riscant. Ai fi putut să te răneşti, Ramirez.

- Cu un minut în urmă eram Rafe, o întrerupse el în timp ce se ridica.

- Cu un minut în urmă am crezut că te-ai lovit la cap, îi răspunse ea imediat. Serios, te simţi bine? Vreau să zic, piciorul tău.

- Piciorul meu nu este treaba ta. Nu sunt invalid.

Imediat îşi regretă cuvintele. Se repezise la ea aşa cum se
repezea la toţi cei care-l considerau mai puţin om de când fusese împuşcat. Dar expresia de durere din ochii ei îi arătă că făcuse doar o observaţie, nu o judecată. Răspunsul lui fusese reacţia unui nemernic fără picior, cu accent pe nemernic.

- Uite, îmi cer scuze. M-am săturat ca oamenii să mă trateze ca pe o ciudăţenie.

- Rafe. Eu. nu ţi-am mulţumit încă pentrucă m-ai salvat. Riscant sau nu, ai făcut un lucru minunat.

Abia îi auzi cuvintele. Privirea ei îi reţinu atenţia. Dintr-o dată deveni conştient de căldura pielii ei, de părul negru mătăsos, felul excitant în care pantalonii scurţi se mulau pe fundul ei. îsi spuse că era o simplă reacţie chimică, rezultatul căderii peste el a unei femei adorabile, după sase luni de celibat. Dar în timp ce privea cum o picătură de transpiraţie se prelingea pe gâtul ei si dispăru în valea dintre sâni, realiză că această combinaţie chimică era nitroglicerină pură.

- Rafe... trebuie să-ţi spun ceva. în legătură cu interviul.

Interviul. Unde ea dezvăluise secretele lui pentru

plăcerea auditoriului din Miami. în sinea lui se blestemă pentru că din nou căzuse sub vraja ei.

- Fără supărare, dar mai degrabă mănânc iarbă decât să-ţi mai fac confidenţe.

El începu să se ridice, dar ea se întinse si-si puse mâna peste a lui.

- Stai.

Atingerea ei nu era insinuantă, dar simţi un gol în stomac. Ce nitroglicerină, cucoana era de-a dreptul atomică. Si nivelul crescut al atracţiei faţă de ea îi mări furia.

- Ai încredere în mine, *cara,* îi spuse el cu voce joasă si ameninţătoare. Să astept nu este o ide.

- Nu a fost transmisă versiunea mea de interviu.

Rafe înţepeni.

- Pe naiba! Era povestirea ta.

- Producătorul meu a refăcut banda. Eu am scos partea în care am vorbit confidenţial, si n-am stiut că a fost reintrodusă până când n-am auzit pe post. Am încercat să-ţi telefonez si să-ţi explic, dar prietenul tău mi-a spus că nu vrei să vorbesti cu mine. Un tip numit Mike.

Fostul partener al lui Rafe îsi petrecuse fiecare zi, când nu lucra, la el la spital, păzindu-si prietenul rănit, la fel cum o lupoaică îsi păzea bârlogul.

- Dar ai fi putut să-mi scrii o scrisoare sau să vii până la spital.

- Chiar a doua zi am fost trimisă într-o delegaţie. Când m-am întors, tu părăsiseşi spitalul şi eu. Luă o mână de iarbă şi o smulse din pământ. Ca să fiu sinceră, mi-a fost teamă. Mi-am închipuit că fie eşti furios pe mine, fie ai uitat toată povestea şi de mine.

El o privi fix, încercând să afle adevărul.

- Eu. nu te-am uitat.

Ea înghiţi în sec şi când îi răspunse o făcu în şoaptă.

- Nici eu nu te-am uitat.

Nu-l trădase. Gândul descătuşă un şuvoi de sentimente pe care le ţinuse închise în el timp de luni de zile, chiar din clipa în care ea îl ţinuse de mână. în ochii ei văzu o scânteie din propria lui pasiune. Nu crezuse că era posibil să dorească o femeie atât de mult, o femeie pe care nu o sărutase niciodată şi pe care abia o atinsese. Totuşi într-un fel era singurul lucru din viaţa lui care avea un sens real.

încă de la împuşcare trăise ca o umbră. Dar în ochii lui Tory vedea imaginea bărbatului care fusese odată şi care dorea să redevină. Un bărbat care putea să scape o doamnă de necaz. Un bărbat care putea să facă ceva pentru lume. Un bărbat care putea să excite o femeie, s-o facă să-l dorească, să se consume pentru el. îşi plecă privirea spre buzele ei pline, aflate doar la câţiva centimetri de ale lui.

- N-am putut să te uit, *cara,* murmură el în timp ce gura lui o acoperea pe a ei. Nu când.

- Mami, eşti încă supărată pe domnul Ramirez?

Fetiţa era la câţiva metri de ei, cu o pereche de mănuşi în mână, privind cu atenţie la cei doi adulţi. Tory sări în picioare, scuturându-şi inconştient praful de pe picioare, în timp ce se îndrepta spre fiica ei.

- Scumpo, de când stai aici?

Fetiţa ridică din umeri

- Nu stiu. Puţin înainte ca să începeţi să vă sărutaţi.

- Nu eram. Vreau să spun că nu ne. Tory se uită

peste umăr spre Rafe. Vrei să mă ajuţi?

Rânjind, Rafe se sprijini într-un cot.

- Nu prea.

îl privi furioasă, apoi se întoarse spre fiica ei.

- Pur si simplu îi mulţumeam pentru că m-a ajutat să nu mă lovesc când am căzut de pe scară.

Sam făcu ochii mari, privindu-i cu interes.

- Marfă! Ca un adevărat erou.

- Da, fu Tory de acord. Un adevărat erou.

Cât timp lucrase în poliţie, Rafe câstigase destule decoraţii si medalii, dar nu însemnaseră nimic în comparaţie cu admiraţia sinceră din vocea lui Tory si din ochii fetei ei. Era lovit si muschii piciorului îl dureau îngrozitor, dar în acel moment simţea că ar putea alerga la maraton. La naiba, parcă avea aripi, îi venea să zboare.

Apoi Samantha vorbi.

-Acum te place, domnule Ramirez. Bănuiesc că strate-geea noastră a mers.

- Strate-gee? Repetă Tory uimită.

- Sam, nu cred că este nevoie să.

- Strate-geea pe care am plănuit-o eu si domnul Ramirez ca să nu mai fii supărată pe el. I-am spus să te întrebe despre grădină, dar chestia cu salvatul este mult mai bună.

- Tu ai întrebat-o pe fiica mea? îl întrebă Tory. *Te-ai folosit* de ea?

Rafe se ridică în picioare.

- Nu asta am spus eu.

- Ba da, zise Sam cu inocenţă. Ai spus că vrei să-i intri în graţii şi să te împrieteneşti cu ea. Ai spus că

acest caz te poate reabilita. Se uită la mama ei. Nu vrei ca domnul Ramirez să se reabiliteze?

Tory nu trebui să zică nimic. Expresia din ochii ei îi arătă lui Rafe că fragila încredere în el se spulberase ca un balon de săpun.

- *Cara,* trebuie să mă crezi. Nu am.

- Intră în casă, Sam, îi zise ea întunecată.

- Dar, mami, eu.

- Acum!

Confuză, dar supusă, fetiţa alergă spre casă. Tory o privi alergând, aşteptând să se îndepărteze îndeajuns. Apoi se întoarse spre el.

- O să simplific lucrurile pentru tine, îi spuse cu o voce egală. Apropie-te de mine sau de Sam şi chem poliţia.

Porni pe urmele fetiţei. Rafe întinse mâna şi o prinse de încheietura mâinii, strângând-o cu putere.

- Metoda mea a fost greşită. Recunosc. Dar am venit să te ajut.

- Mda, ajută-te singur, îi strigă ea, luptându-se să se smulgă din strânsoare. Du-te dracului!

- Probabil că mă voi duce. Dar între timp, ar trebui să arăţi scrisorile alea cuiva. Dacă nu poliţiei, atunci unui alt detectiv.

- Nu pot.

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu?

Se opri şi-l privi furioasă.

- Pentru că nu există un caz. Am ars scrisorile.

Capitolul 5

Le-ai ars? Rafe se holbă la ea uluit. Ai ars singurele dovezi clare pe care le-ai avut?

- N-am vrut ca Sam să le găsească. Deja este speriată.

- Sigur că este speriată! explodă el. Un nebun trimite scrisori de amenințare mamei ei.

- Vorbeşte mai încet, îl preveni Tory în timp ce privea spre casă. Se întoarse spre Rafe şi se îndreptă, încercând să pară mai înaltă, dar din nefericire nu ajunse decât până la bărbia lui. Uite ce este, am destui ani ca reporter anchetator ca să realizez diferența dintre o farsă şi o amenințare.

- Ei bine, şi eu sunt investigator. Şi tu, cucoană, ştii cu mult mai mult decât spui.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Se aplecă şi o privi fix în ochi.

- Eşti o mincinoasă. Mai rău, nu ştii să minți. Vreau adevărul.

- Adevărul? La fel ca cel pe care l-ai folosit ca să intri în curtea mea pretinzând că-ți pasă de mine şi de fiica mea?

El tresări la această ripostă rapidă.

- Am gresit. Ar fi trebuit să vin direct la tine. Am văzut acest caz ca pe o cale să dovedesc poliției că sunt mai bun decât să stau în spatele unui birou cu hârțoage. încă^ mai pot merge să fac anchete pe stradă. Eu. ah, la naiba. îi dădu drumul la mână si-si întoarse privirea, trecându-si mâna prin părul scurt, într-un gest plin de frustare. Nu mă astept să înțelegi. Cred că nimeni nu poate, decât dacă viața i-a fost distrusă într-o secundă.

Tory înțepeni. Din nefericire, ea stia exact ce simțea

el.

- Da, am vrut cazul ăsta. destul de mult încât să mint. Dar numai pentru că stiu că pot fi de ajutor. Numai pentru că stiu că ai nevoie de ajutorul meu.

- Chiar dacă as avea nevoie de ajutor, de ce ar trebui să am încredere în tine?

El o luă de bărbie si-i întoarse usor capul într-o parte. Atingerea lui era rece si neutră, dar si asa simţi cum o străbate un fior.

- Linii de oboseală în jurul gurii. Cearcăne pe care ai încercat să le ascunzi sub fard. As putea spune că nu ai prea dormit nopţile astea.

Ea se desprinse din atingerea lui.

- Am dormit foarte bine, îi zise. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ar trebui să am încredere în tine?

- Pentru că eu stiu ce înseamnă să-ţi fie teamă. Povesteste-mi. De ce te temi?

Doamne, în fine putea să povestească. Cu nouă ani în urmă fusese o persoană diferită. tânără, speriată si disperată cum numai o fată de optsprezece ani poate fi. îsi îngropase trecutul adânc si se dedicase carierei, construind un viitor pentru ea si fiica ei. Dar scrisorile anonime readuseseră acele amintiri în prezent.

Totusi nu mai era o adolescentă înspăimântată si nu avea intenţia să se lase intimidată de un nemernic anonim, ale cărui scrisori îi răscoliseră amintirile. Şi nici nu intenţiona să-şi dezvăluie trecutul unui bărbat care nu dorea decât să-şi reabiliteze cariera.

Dar jocul se putea desfăşura numai cu doi parteneri. îi adresă cel mai strălucitor zâmbet pe care-l afişa pe micul ecran.

- Ştii, la urma urmelor s-ar putea să nu fie o idee chiar aşa de rea. Acest caz nu mai există, dar sunt

sigură că vei găsi altul. Eu aş putea să-ţi dau un exemplu, iar tu să-mi asiguri exclusivitatea. Am putea realiza un alt interviu - văzut prin prisma felului în care te-ai adaptat după toate aceste luni. Sunt sigură că şefii mei vor fi impresionaţi.

Blândeţea din ochii lui dispăru.

- Nu rezolv crime pentru deliciul spectatorilor, îi spuse el dezgustat. Succes în preţioasa ta carieră. Nu te voi mai deranja.

Se îndepărtă, de data asta şchiopătând vizibil. Ceva se răsuci în interiorul ei, dar îşi înăbuşi sentimentele, la fel cum făcea cu multe altele. Regretele nu aduceau nimic bun. Totuşi, îl privi până când dispăru în spatele copacilor care mărgineau grădina. îşi frecă braţele îngheţate, în ciuda după-amiezii călduroase.

De ce te temi?

- De nimic, şopti ea. Era o minciună, dar era o minciună atât de des repetată încât aproape că o credea. însă un bărbat ca Rafe Ramirez nu se va potoli decât când va avea adevărul. Şi în capul lui Tory adevărul era îngrozitor.

îşi construise o viaţă sigură pentru ea şi pentru fiica ei. Dar această viaţă se va prăbuşi dacă iubiţii ei telespectatori vor afla că odată ajutase la uciderea unui băiat.

- Stire de senzaţie, mormăi Rafe înfigându-si furculiţa în mâncarea din caserolă. Eu îi ofer ajutorul meu, practic îmi rup gâtul pentru ea, ca s-o salvez, si ea este îngrijorată în legătură cu sefii ei. Pe seama mea. Dintre toţi egoistii din lume.

Un schelălăit usor îi întrerupse gândurile. Plecându-si privirea întâlni ochii plini de speranţă al labradorului sau auriu, Amigo.

- Uite, n-o să-mi iei mâncarea. Am avut o zi oribilă

azi si n-am chef să-ţi ascult milogeala.

încă încruntat, se întoarse la mâncarea rece cunoscută sub denumirea de Deliciosul Cartof. Arăta la fel de apetisant ca o plastilină. Totusi avea nevoie de mâncare ca să-si umple golul din stomac.

Din nefericire, nu era posibil să umple si golul din inimă.

Ochii ei mari si zâmbetul ezitant îl atrăseseră ca un magnet. După luni în care trăise ca un călugăr, îi păsa ce se întâmpla cu ea si simţise acea veche pasiune care se trezea în el când apăra un nevinovat. Pentru prima oară de când fusese împuscat, simţea că cineva are nevoie de el, numai ca să afle că ea avea nevoie de un subiect pentru un alt interviu senzaţional.

Dar atunci de ce se ostenise să-i spună că nu era responsabilă pentru ce se întâmplase cu primul interviu?

Amigo scânci din nou. îsi privea fix stăpânul, cu capul usor plecat într-o parte, întrebător.

- Nu începe. Nu este treaba mea. Sunt o grămadă de cazuri în orasul ăsta, ca să pot impresiona poliţia. Cazuri unde ajutorul meu va fi apreciat si nu transformat într-un circ televizat.

Cazuri unde o femeie nu-mi va spune să dispar, în timp ce cu privirea mă imploră să rămân.

De la noaptea aceea din alee, îsi jurase că n-o să se mai bage în încurcătură pentru nimeni.

Dar chiar când gândul prindea contur în mintea lui, se întinse spre telefon si formă un numar.

- Mike, eu sunt. îmi pare rău că te deranjez acasă, dar. Mda, ştiu că n-am fost la petrecerea de promovare. Mda, ştiu că este târziu. Mda, eu. uite ce este, am nevoie de o favoare. Vreau să caut date despre o crimă mai veche...

*
* *

Tory se uită la ceasul de pe noptieră şi văzu că era trecut de miezul nopţii. Era atât de obosită încât avea impresia că şi sprâncenele îi atârnau greu, dar nu putea să adoarmă.

Povesteşte-mi. De ce te temi?

încercă să-şi scoată cuvintele din minte. Gândindu-se la Rafe Ramirez, sub orice formă, nu-i făcea bine deloc. Era sigură că nu-l va mai vedea vreodată, după ce-l minţise că mai voia un interviu cu el. în împrejurările de faţă era singura decizie corectă. Dar în tăcerea mormântală din dormitorul ei, când vechile spaime şi îndoieli o invadau ca nişte păianjeni uriaşi, recunoscu în sinea ei că ar fi dorit să accepte prietenia lui şi să-i spună măcar în parte adevărul despre scrisori şi despre trecutul ei.

Auzi un zgomot afară.

Sări din pat şi alergă la fereastră. Frunze purtate de vânt dansau în curtea din spatele casei, dar nimic altceva nu mişca. Minunat! Acum tresărea la orice zgomot şi vedea monştri peste tot, ca în copilărie.

îşi luă capotul de mătase şi se îndreptă spre bucătărie, unde îşi făcu o ceaşcă de cafea tare. *Asta este viaţa adevărată,* îşi reaminti ea, în timp ce înghiţea lichidul fierbinte, apoi se îndreptă spre teancul de copii ce trebuiau editate ieri, şi care o astepta pe masa din sufragerie. Viaţa adevărată consta din o cafea tare, titluri si o slujbă care o ţinea atât de ocupată încât nu mai avea timp să se gândească la altceva.

Aprinse veioza de lângă canapeaua din salon si începu să răsfoiască paginile copiilor, dar mintea îi era aiurea. Teama si vina o însoţeau de atâta timp încât deveniseră parte din ea. Munca grea, un viitor

promiţător si o fiică minunată o făcuseră să fie prea mulţumită. Cineva descoperise destul despre trecutul ei ca să facă legătura dintre ea si numele „Admiratorul secret”. Ar putea fi o coincidenţă - sau ar putea fi vârful unui iceberg. Dacă stiu despre scrisori, ar putea afla si despre Tina. Si Jeff. Si, Dumnezeu s-o ajute, despre Eddy.

Tory tresări când cineva bătu la usă.

Luă un sfesnic greu de bronz de pe măsuţa din hol. S-ar putea ca vizitatorul de la miezul nopţii să nu fie decât un distribuitor de pizza rătăcit, dar trebuia să fie prudenţă. Păsind usor, se îndreptă spre usă si se uită pe vizor.

Deschise usa brusc.

- Ce naiba cauţi aici?

- Am văzut lumină, îi răspunse Rafe. Privirea lui se opri pe sfesnicul de bronz, pe care ea îl agita ca pe o sabie. Zâmbi în colţul gurii. Nu cred că mai ai nevoie de ăsta.

- Nu conta pe asta. Si nu mi-ai răspuns la întrebare. Ce faci aici? Si nu-mi spune că s-a nimerit să treci prin apropiere, pentru că nu te cred.

-Am văzut lumină pentru că îţi observam casa. Cineva trebuie s-o facă.

Roseaţa îi cuprinse obrajii. Făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să-l îndepărteze. Totusi stătea pe pragul ei, o siluetă înaltă umplând cadrul usii, încercând s-o protejeze. îsi strânse halatul de mătase la gât, simţindu-se vulnerabilă mai mult decât ar fi dorit.

- Uite ce este, pentru ultima oară, pot să am singură grijă de mine.

El îi zâmbi cu blândeţe, zâmbet ce-i merse la inimă.

- încă eşti o mincinoasă teribilă, *cara.*

- Nu mint. Şi nu sunt *cara* ta. Acum pleacă.

Un munte ar fi fost mai uşor de clintit, decât Rafe Ramirez.

- Ei bine, până aici! M-am săturat să tot apari în viaţa mea unde nu eşti dorit. Se năpusti în salon şi înhăţă telefonul mobil de pe măsuţă. Te-am prevenit că o să chem poliţia dacă mă mai deranjezi, pe mine sau fiica mea.

Rafe îi smulse telefonul din mână.

- Nu cred că vrei să faci asta.

- Termină să-mi spui ce am de făcut!

O cuprinse mânia. Se întoarse brusc, gata să-i administreze fiecare lovitură pe care o învăţase la cursul de autoapărare. Dar se trezi bătând cu pumnii în pieptul solid, ca imediat mâinile să-i fie prinse într-o strânsoare puternică.

- Nu sunt duşmanul tău.

Dar era. O ataca în toate felurile, fizic, emoţional, sexual. Putea să simtă cum stăpânirea de sine o părăsea şi asta o îngrozea mai mult decât orice anonim care-i trimitea scrisori. Nu-l dorea aici, atât de aproape încât îi putea simţi căldura corpului. Nu voia s-o privească stăruitor cu ochii aceia negri pe care-i văzuse de atâta ori în visurile ei. Dar cel mai mult dorea să nu rişte să aibă încredere în el, chiar dacă avea nevoie disperată să se încreadă în cineva.

- De ce faci asta? De ce nu mă laşi în pace?

Pentru o clipă avu senzaţia că el ezita, dar nu era sigură.

- De ce? îl întrebă din nou, cu o voce şoptită.

El zâmbi din nou, dar numai era căldură în zâmbetul lui.

- Deoarece ştiu că m-ai minţit, *cara*. Ştiu despre băiatul mort în prăpastia din Miller's Crossing.

Capitolul 6

Ea făcea o cafea oribilă, îsi zise în gând Rafe, adăugând si această informaţie pe lista celor stiute despre Tory Chandler. Era o listă scurtă. îsi iubea fiica, plantase prea mulţi pomi, făcea o cafea groaznică, *era amestecată într-o moarte ciudată.*

- Cum ai afat?

- Am cercetat baza de date despre crime vechi. în urmă cu nouă ani o tânără din Georgia, care corespunde descrierii cu tine, a găsit un cadavru pe marginea unei râpe. Raportul spune că ea îi trimitea scrisori semnate „Admiratorul secret".

- Băiatul la care te referi cu atâta indiferenţă si căruia îi spui cadavru, se numea Eddy Fisk. Si eu nu am fost acuzată.

- Nu, dar ai fost reţinută în noaptea crimei si numele tău a apărut în toate reportajele. Au zis că a fost un accident de vânătoare, dar unul foarte ciudat.

Ea luă o gură de cafea, în ochi având o expresie de om încolţit.

- Asadar, ce va fi acum?

- Vreau să stiu ce s-a întâmplat cu adevărat la Miller's Crossing. Vreau să stiu adevărul.

- *Adevărul.* Scuipă cuvântul de parcă ar fi fost o pastilă amară. Cu nouă ani în urmă, bunicul meu, şeriful şi alţi conducători ai comunităţii doreau să afle acelaşi lucru. Dar ei voiau numai ceva ce să se transforme în justificare pentru cetăţenii din Miller's Crossing. Chiar dacă asta a însemnat să distrugă singurul lucru care a avut un sens în viaţa mea. îşi trase respiraţia, încercând să se calmeze. Uite, de ce nu încetăm cu asta? Poţi să chemi studioul - sunt sigură că ascultătorii mei vor fi încântaţi să audă că am fost

amestecată într-o crimă. Dacă asta înseamnă revenirea ta, atunci alegerea ta este clară.

Aşa ar fi trebuit să fie. Dar cu Tory Chandler nimic nu era simplu.

- Doar răspunde la întrebarea mea. L-ai împuşcat pe Eddy Fisk?

- Şi dacă ţi-aş spune că nu l-am împuşcat eu?

- Te-aş crede. Şi dacă vrei să dispar din viaţa ta şi să nu te mai deranjez niciodată, o s-o fac şi pe asta.

Tory şi-a dat seama că vorbea serios. O s-o lase singură, n-o să se mai amestece, o s-o lase fără protecţia lui, aroganţa, blândeţea şi zâmbetul lui. Ar fi o nebună să aibă încredere în el, dar la fel de nebună să nu aibă. Deschise gura să-i spună acest lucru, dar cuvintele i se opriră pe limbă în timp ce el se ridică de pe canapea şi se aplecă deasupra ei.

- Nu poţi să continui aşa, îi zise el cu o voce aspră. Trebuie să ai încredere în cineva.

Experienţa o învăţase că adevărul conducea la trădare şi adevărul putea fi răsucit mai uşor decât o făcea ea cu cordonul halatului. Dar era obosită să tot fugă, obosită să-i fie teamă, obosită să pretindă că scrisorile nu aveau nici o importanţă. Obosită să pretindă că el nu însemna nimic pentru ea.

Trase aer în piept cu putere, întrebându-se dacă nu cumva urma să facă greseala vieţii ei.

- Foarte bine. O să-ţi povestesc ce s-a întâmplat la Miller's Crossing.

Mă rog, cea mai mare parte.

*

* *

Tory se ridică de pe scaun si începu să se plimbe prin cameră, frecându-si braţele de parcă ar fi îngheţat.

- Miller's Crossing arată ca un orăsel adormit din

Georgia, dar strictele reguli locale, felul de viaţă, au fost stabilite încă înainte de Războiul Civil. Legăturile de sânge si onoarea familiei sunt strâns legate. Dumnezeu să te ajute dacă ai avut un aventurier politic sau un hoţ de cai în familie, ca strămos.

- Si tu ai avut vreun astfel de strămos în familie?

- Ceva aproape la fel de rău, îi răspunse ea.

Lumina din cameră scoase în evidenţă femeia fragilă si vulnerabilă, care avea atât de puţin în comun cu dura reporteră de la stiri.

- Eu si Eddy eram niste paria. El era un geniu, în special în domeniul computerelor. O adevărată pacoste pentru computere - asta era Eddy. A pătruns în toate reţelele, inclusiv în cea a scolii, unde erau trecute notele.

Se duse la usa de sticlă care despărţea salonul de restul casei si-si spijini fruntea de ea. în primul an de facultate am întâlnit-o pe Tina Birmingham. Provenea din una dintre cele mai vechi familii din oras, dar niciodată nu m-a privit de sus. Am început să frecventez cercul ei de prieteni, persoane vesele si de viaţă. Pentru prima oară în viaţa mea, nu m-am mai simţit ca o paria. Eram ca *toţi ceilalţi*. Numai că nu pe mine mă observau, ci pe Eddy. Mi-am dat seama de asta când Jeff mi-a cerut să-i modific notele.

Rafe o privi printre gene.

- Cine este Jeff?

Ea înţepeni ca si cum s-ar fi gândit ce să-i răspundă.

- Jeff era logodnicul Tinei. Era ultimul an la colegiu si dorea să obţină o bursă la una dintre cele mai renumite facultăţi de drept. Voia ca Eddy să-i modifice notele ca să fie sigur că va obţine această bursă. Si Eddy a făcut-o.

- Pentru că tu l-ai rugat.

- Da, dar o singură dată. îsi plecă privirea, ca si cum o mare greutate o apăsa pe umeri. Oricum, când am început anul trei, lucrurile s-au schimbat. Am fost mult timp bolnavă si am lipsit de la scoală. Eddy venea aproape zilnic pe la mine

- asa am aflat ce înseamnă un prieten adevărat. Dar spre sfârsitul lui septembrie, Eddy a început să-mi arate aceste scrisori anonime, pe care le primea de pe la jumătatea verii, de la o persoană care semna ca.

- Admiratorul secret, termină Rafe. Atunci nu tu ai trimis scrisorile.

- S-ar fi putut la fel de bine să o fac. îsi strânse mijlocul cu braţele. Au recunoscut scrisul Tinei. Am discutat cu ea si i-am spus să termine cu asta, dar mi-a spus că era o glumă bună si că nu avea intenţia să se oprească.

- Nu părea foarte serioasă.

- Nu era chiar asa de rea. Pur si simplu era tânără si fără minte. O perioadă se părea că se oprise, dar într-o seară de noiembrie, Eddy mi-a spus că a primit un bilet în care cineva îi cerea să-l întâlnească la râpă. L-am asteptat la el acasă. Când am văzut că nu vine, m-am dus să-l caut si.

înghiţi în sec si îsi sterse lacrimile.

- Când l-am găsit era mort şi din nefericire asta a însemnat că eu eram cel mai la îndemână suspect. Dovezile contra mea nu erau clare, dar cei din Miller’s Crossing au propiile lor legi.

- Şi prietenii tăi, Jeff şi Tina?

- Erau plecaţi din oraş, amândoi aveau alibiuri. Eu nu aveam.

îmi închipui, îşi zise Rafe frecându-şi gânditor bărbia.

- Aşadar, Eddy este mort şi tu eşti suspectă. Dar

dacă nu ai făcut-o tu, şi bogaţii tăi prieteni nu au făcut-o nici ei, atunci încă ne lipseşte criminalul. Poate că el este cel care-ţi trimite scrisorile de ameninţare. Şi mai este un lucru pe care nu-l înţeleg. De ce Eddy nu te-a crezut când i-ai spus că scrisorile alea erau o farsă?

- Eu. nu i-am spus.

Uluit, Rafe o prinse de braţ.

- Stai să mă lămuresc. Ştiai că Tina îşi bate joc de prietenul tău şi tu nu i-ai spus nimic?

- N-am putut. Existau motive bune.

- Să-ţi trădezi prietenul?

- Nu sunt mândră de ce am făcut. Dumnezeule, dacă aş putea s-o iau de la început, aş face-o. Tu ai încasat un glonţ pentru un prieten. Eşti un erou dat naibii! Nici măcar nu poţi să încerci să înţelegi cum este să fii singur, îngrozit de ceea ce faci ca să fii acceptat. orice. doar să fii acceptat.

Restul cuvintelor îi muriră pe buze, înăbuşite de un hohot. Se smulse din mâna lui şi fugi din salon.

Dumnezeule, Tory, cum îndrăzneşti să te pierzi cu firea? îşi zise ea în gând în timp ce stătea în bucătăria întunecoasă, sprijinită de masă şi strângând cu putere marginea acesteia. Aproape nouă ani ţinuse ascuns, încuiat adânc în mintea ei, trecutul. Şi acum, într-o secundă, îl lăsase să iasă la suprafaţă ca un şuvoi - toată durerea, urâţenia, neputinţa care se strânseseră în ea. Si apoi, ca să facă si mai mult rău, îsi vărsase mânia pe Rafe, ultima persoană de pe pământ care merita asa ceva.

îl acuzase pentru curajul lui, ca si cum asta ar fi fost o crimă. îl acuzase pentru că era un erou! Si din nou din cauza lui Eddy. Fusese egoistă, si-si vărsase mânia pe cineva care voia s-o ajute.

- Tory.

Uimită, se întoarse brusc. Rafe stătea în pragul bucătăriei, silueta întunecată fiind conturtă slab de lumina din salon. îsi apăsă pieptul cu mâna, ca si cum ar dori să-si linistească inima.

- Credeam că ai plecat.

- Nu încă. Nu, până nu îţi spun ce mă apasă.

Intră în bucătărie, se sprijini de masa din centru si o privi, dar nu se putea citi nimic pe chipul lui.

îl asteptă să spună ceva. Orice. Cu fiecare secundă care trecea simţea cum o gheară de oţel îi strângea inima. Se simţea vulnerabilă si înspăimântată de ceva mult mai întunecat decât trecutul ei. Până la urmă nu mai putu suporta tăcerea.

- Ce te apasă? îl întrebă ea, cu o voce soptită si usor răgusită.

- Treaba cu eroul. Eu. ei bine, eu nu sunt ceea ce crezi tu. în mod sigur nu sunt erou.

Tory ridică bărbia, sfidătoare.

- Nu este nevoie să mă tratezi cu condescendenţă.

- Nu te tratez cu condescendenţă! se răsti el, închizându-si gura. *Dios,* femeie, nu-ţi dai seama de adevăr când îl auzi? *Vitejia mea* a fost mai mult ghinion decât altceva. Pustiul care m-a împuscat era un drogat care habar nu avea de el. Nici măcar nu stia pe ce planetă se afla, dar să mai poată ţinti. Eu am fost la timpul nepotrivit, la locul nepotrivit, asta este tot.

Dacă lui Rafe i-ar fi crescut aripi si ar fi început să zboare, nu ar fi fost mai uluită.

- Dar ţi-ai salvat prietenul. Asta înseamnă vitejie.

- Nu fi aşa de sigură. Chipul îi era întunecat şi vocea lui profundă răsuna în tăcerea din bucătărie, ca un clopot funerar. Nimănui n-am spus asta până acum. Dar sunt perioade când mă gândesc că ar fi fost mai bine dacă nu m-aş fi repezit la puştiul ăla. Şi să-l fi împuşcat pe Mike în locul meu.

- Ar fi murit.

- Şi crezi că eu n-am murit? Poate că n-a fost o moarte fizică, dar o parte din mine a murit în seara aceea. Am ştiut lucrul ăsta când am văzut faţa lui Stephanie.

- Stephanie?

- Fosta mea prietenă. Se întoarse şi se sprijini de masă. Steph a venit să mă viziteze la spital în timp ce eram internat. Am văzut-o privind îngrozită locul unde ar fi trebuit să fie piciorul meu. Timp de o jumătate de oră a vorbit de toate - cu excepţia a ceea ce era cel mai important lucru. Şi când a plecat, m-a bătut uşor pe cap ca şi cum aş fi fost un căţeluş pe care l-a adoptat, şi nu iubitul ei. Oftă din greu. Eram obişnuit să fiu sigur de mine şi de ceea ce urma să fac. Acum, nu mai ştiu. Poate că ceilalţi au dreptate. Poate că ar trebui să accept că niciodată nu voi mai fi ce am fost.

Tory se uită la umerii încordaţi ai căror muşchi se reliefau sub cămaşă, la părul aspru şi netuns de parcă nu-l mai interesa cum arată. *Un războinic rănit,* îşi zise ea în gând.

Prima dată când îl întâlnise pe Rafe, văzuse în el un erou nemaipomenit, iar a doua oară, o ameninţare la aşa de greu câştigata ei pace şi securitate. Totuşi niciodată nu-l văzuse ca un bărbat brav şi fragil, ale cărui frământări interioare erau la fel de puternice ca ale ei. Acum, pentru prima oară de când îl găsise pe

Eddy mort, văzu cu claritate drumul pe care trebuia să-l urmeze, şansa de a se îndrepta spre viitor, în loc să tot încerce să scape de trecut. Cu încetineală, se îndreptă spre Rafe, atrasă de o forţă mult mai mare decât frica. Muncit de propiile lui gânduri, el nu observă apropierea ei sau cel puţin nu-i acordă atenţie. îi privi profilul, simţindu-i durerea de parcă era a ei. Instinctiv, ridică mâna si, cu blândeţe, îi îndepărtă o suviţă de păr care-i căzuse pe obraz.

El se trase înapoi de parcă ar fi fost ars.

- Nu am nevoie de mila ta, îi spuse cu o voce de om rănit.

- Nu este milă. Nu poţi să recunosti adevărul când îl auzi?

O perioadă destul de lungă se priviră în ochi fără să se
miste. Apoi o îndoială bolnăvicioasă începu să se nască în ea. Poate că-i înţelesese gresit sentimentele. Cu câteva minute în urmă îi mărturisise că-si trădase prietenul, un prieten care sfârsise prin a fi omorât. Poate că Rafe o considera o lasă si o trădătoare, o parte din ea asta va fi pentru totdeauna, indiferent cât de tare va nega acest lucru. Poate că nu o dorea, îsi zise în gând, simţindu-se de parcă cineva îi smulsese inima din piept. Poate că o detesta, la fel de mult cum se detesta si ea.

- îmi pare rău, sopti ea, încercând să-si stăpânească lacrimile si chinul. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu-ţi pasă. vreau să zic, să ignori ce i-au făcut lui Eddy.

Rafe gemu.

- La naiba cu Eddy! mârâi el în timp ce o trase la piept îmbrăţisind-o cu putere.

Capitolul 1

Nu o face, Ramirez, îl preveni partea logică a minţii în timp ce privirea îi era aţintită asupra lui Tory. Este speriată, vulnerabilă si un posibil client. Nici măcar nu trebuia să se gândească să se încurce cu ea. Etic si moral era pe un teritoriu interzis. Dar etica dispăru când îi văzu ochii plini de lacrimi. Si morala se prăbusi la pământ când o luă în braţe si gura lui o acoperi pe a ei.

Fulgerul îi străbătu venele si corpul i se trezi la viaţă. Buzele ei moi se topiră sub ale lui, iar corpul ei se lipi de al lui, inocent si excitant totodată.Dios, mă simt în rai! De când fusese împuscat nu mai ţinuse în braţe o femeie si lungile luni de abstinenţă făcură sărutul ei si mai dulce. Dar asta nu era rezultatul unei pure atracţii sexuale. O dorea pe această femeie din prima zi în care o văzuse la spital. Din prima clipă.

Totusi mai avea destulă raţiune ca să-si dea seama că nu era bine, si destulă forţă ca să-i pună capăt. începu s-o împingă la o parte, când dintr-o dată buele ei se deschiseră sub ale lui.

Si el fu pierdut.

Căldura ei îl umplu, topindu-i răceala, singurătatea din suflet. îi simţi căldura prin haine, aprinzând în el ceva mai mult decât o dorinţă sexuală. îi plecă spre spate capul si auzi un geamăt seducător de plăcere. Nu voia să se gândească de ce se întâmpla aşa ceva între ei, pur şi simplu voia să se bucure. Avea nevoie de asta, avea nevoie de ea. Şi într-un fel ştia că şi ea avea nevoie de el.

Simţurile lui Tory se treziră. Mâinile lui puternice şi blânde îi făceau sângele să clocotească în vene. Le simţi pe corpul ei, frământându-i sânii prin cămaşa de

noapte de mătase, stre- curându-se pe sub ea şi mângâindu-i coapsele.

Fu cuprinsă de dorinţă. De atâta timp ducea o viaţă singuratică, fără nici o bucurie. Dar mângâierile lui Rafe aduceau bucurie în această existenţă aridă. Era mai mult decât sex - era o foame care-i atingea inima şi sufletul. Se arcui spre el, oferindu-i-se fără un gând premeditat, doar simţindu-se atât de bine şi de ocrotită în braţele lui.

Dintr-o dată rămase nemişcată, când Rafe o împinse spre masa din mijlocul bucătăriei. Cu respiraţia tăiată, clătină din cap şi încercă să se ridice pe masă, dar puterea o părăsi. Rafe o prinse de mijloc şi fără nici un efort o ridică pe marginea mesei.

Rafe privi ochii ei mari şi strălucitori, părul ciufulit, şi îşi spuse în sinea lui că niciodată nu văzuse o femeie mai frumoasă. Timp de luni de zile se simţise ca umbra unui bărbat, o povară pentru familia lui şi prieteni. Dar gândul să facă dragoste cu Tory l-a umplut de o putere pe care nu o bănuia. încă uitându-se în ochii ei, îi desfăcu picioarele şi se mişcă între ele, lipindu-se de ea. Dorinţa îi cuprinse în acelaşi timp.

El se mişca repede, prea repede, dar nu se putea opri. Erau cuprinşi într-un vârtej, care-i surprinsese şi îi copleşise pe amândoi. Voia s-o aducă în stare să nu mai simtă nimic, s-o facă să uite toate lucrurile dureroase care i se întâmplaseră în trecut. Cu o singură mişcare îi ridică halatul şi cămaşa până la talie. Oftatul înăbuşit se transformă într-un geamăt gutural când el începu să-i sugă sfârcurile. îşi îngropă mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape. întinse mâna spre centură, realizând că deja ea încerca să-i desfacă centura.

Sunetul unui geam spart si ţipătul înspăimântat al unui copil distruse vraja dintre ei.

- Sam! Tory îsi trase la loc halatul si era la jumătatea salonului, când o siluetă mică năvăli în hol si se aruncă în braţele ei.

- Cineva mi-a spart fereastra, hohoti copilul, tremurând de spaimă.

- Totul este bine, draga mea, îi spuse Tory stergând lacrimile fetiţei. în sinea ei se simţi vinovată. *Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău cu Sam, în timp ce eu si Rafe...* închise ochii, îndepărtând gândul îngrozitor. Gata, iubito, totul o să fie bine.

- Ai văzut ceva? o întrebă o voce aspră.

Tory înălţă brusc capul. Rafe era în pragul bucătăriei, dar nu Rafe pe care ea îl văzuse cu câteva minute în urmă. Bărbatul pasionat si iubitor dispăruse, înlocuit de un străin cu chipul de piatră si cu o voce la fel de dură.

- Rafe, abia a trecut printr-o experienţă îngrozitoare. Doar nu te astepţi să-ţi răspundă.

- Pierzi timpul, o întrerupse el tăios. Vino aici, pustoaico. Ce s-a întâmplat?

Sam ridică faţa de pe umărul lui Tory.

- O umbră mare în curtea din spate. A aruncat o piatră.

- Iubito, nu trebuie să spui nimic, îi zise Tory strângând la piept fetiţa. întoarse capul cu o expresie furioasă pe chip.

- Rafe, nu este în stare să.

Dar el nu mai era acolo. Deja traversa salonul si descuia usa cu geamuri.

- Cheamă 9-1-1. Mă duc după el.

Panica înlocui furia. Să-l piardă acum, după ceea ce au împărtăsit împreună.

- Rafe, nu poţi! A încercat s-o rănească pe Sam. Ar putea să te lovească.

Fără să se gândească, privirea i se îndreptă spre piciorul lui. A fost doar o privire scurtă, dar când se uită spre chipul lui Rafe, întâlni ochii lui care ardeau ca focul.

- Ar putea răni un şchiop? îmi pare bine că am aflat ce gândeşti *cu adevărat*. Acum, cheamă poliţia.

- Rafe, n-am vrut.

- Fă ce ţi-am spus! îi porunci el, în timp ce ieşea în grădină.

Tory îl privi cum pleacă. încă ţinând-o pe fiica ei, care
plângea, se întinse spre telefon, rugându-se pentru Rafe şi ştiind că indiferent ce se va întâmpla afară, îl pierduse.

*
* *

Dacă eşti aici, nemernicule, te găsesc eu. Rafe păşi în întuneric, cu toate simţurile în alertă. Cu experienţa unui vânător, trase cu urechea încercând să prindă zgomotul de paşi al persoanei care se îndepărta. Un nor acoperi luna, transformând grădina lui Tory într-un amalgam de copaci şi arbuşti cu umbre şi forme înşelătoare. Privind printre gene, căută un semn de mişcare. Dar umbrele rămâneau nemişcate. Şi cu excepţia zgomotului făcut de bătăile inimii lui, liniştea era mormântală.

- La naiba! blestemă el în timp ce-şi trecea mâna prin păr.

Se presupune că trebuia să protejeze familia asta. în schimb,
îl lăsase pe nemernic să se apropie destul de mult încât să poată arunca o piatră în geamul de la camera copilului. îşi părăsise postul de pază şi riscase siguranţa unei fetiţe nevinovate. Şi o riscase pentru că era.

Se strâmbă încercând să-şi îndepărteze gândurile. *Concentrează-te asupra acestei misiuni,* îl preveni o voce interioară, pe când înconjura casa ca să vadă fereastra de la camera lui Sam. Nu-şi putea permite să se gândească la felul în care Tory îl făcuse să vibreze. *Nu te mai gândi la gura ei dulce, la gemetele uşoare, la gustul, sau la parfumul ei, sau la felul în care corpul ei se lipise de al tău de parcă ar fi fost croit pe măsura ta.*

- Sau la faptul că ea gândeste că tu esti infirm, mormăi el în întuneric.

Ultima ei privire la piciorul lui, îi arătase ce gândea ea cu adevărat. S-ar putea să-l compătimească. S-ar putea chiar să-l lase să facă dragoste cu ea. Dar totdeauna se va gândi la el ca la un schiop, ca la un bărbat care n-o va putea apăra. Si având în vedere că lăsase un nemernic să se apropie destul de mult încât să-i atace fetiţa, nu mai era asa de sigur că nu avea dreptate.

Trosc!

Sunetul unui vreasc călcat îl trezi din gânduri. Se întoarse brusc, dar se simţi ca un idiot, când văzu o coadă stufoasă stre- curându-se pe sub tufisuri. Grozav. Cel puţin le putea apăra pe Tory si pe fiica ei de ameninţarea veveriţelor. îi părea rău că-si lăsase pistolul în masină. Ar fi putut să cureţe grădina de hârcio- gi. Si mai bine ar fi putut omorî câţiva porumbei însetaţi de sânge.

Se întoarse spre fereastra spartă si studie ramurile rupte de sub pervaz, apoi se aplecă spre urmele care se întretăiau pe nisipul de sub geam. Nu era prea mult, dar era mai bine decât nimic. Oftând, se întoarse, dar se opri când cu coada ochiului observă o formă mai deschisă la culoare, care zăcea printre frunze si ramuri rupte.

Nu se misca nimic si cu excepţia frunzelor miscate de briza nopţii nu se auzea nici un zgomot. Totusi brusc fu trecut de un fior pe sira spinării. îsi frecă braţele simţindu-se cuprins de frig în ciuda nopţii călduroase, specifice ţinuturilor din nordul Floridei.

Ridicându-se, Rafe se întoarse cu încetineală ca să privească grădina, mânat mai degrabă de un instinct mai subtil si mai puternic, decât cele cinci simţuri pe care se baza de obicei. Privi fix spre tufisul întunecat, nevăzând nimic, totusi absolut sigur că acolo se ascundea ceva. încetul cu încetul, ochii i se obisnuiră cu întunericul nopţii. Si în timp ce privea stăruitor încâlceala de ramuri răsucite, reusi să distingă o siluetă pe jumătate ascunsă.

- Te-am prins!

Se năpusti spre tufiş, uitând într-o clipă de toată neputinţa din ultimele luni. Brusc cuvântul prinse viaţă în mintea lui. Prindea un răufăcător protejând persoane nevinovate, făcând treaba pentru care era menit.

Năvăli în mijlocul tufişului îndepărtând ramurile, ignorând zgârieturile pe care i le făceau pe faţă şi pe braţe . Nemernicul era aproape, atât de aproape încât Rafe aproape că-i simţea mirosul. înaintând se eliberă din hăţişul de ramuri - şi se opri brusc.

în faţa lui se întindea gardul înalt de doi metri care mărginea grădina lui Tory, iar urmăritul nu se zărea nicăieri.

Blestemând, Rafe se îndreptă spre poartă şi înconjură gardul. Nu-i luă decât un minut, dar a fu destul. Nemernicul dispăruse în întuneric şi Rafe era ca la început.

*
* *

- Domnul Ramirez este plecat cam de mult, nu-i aşa,

mămico?

Tory se uită la fiica ei şi o bătu încurajator pe umăr. Dar îi trebuia mai mult decât o încurajare ca s-o oprească pe fiica ei - sau pe ea sieşi - ca să nu-şi mai facă griji pentru Rafe.

- Domnul Ramirez cercetează afară ca să se asigure că ticălosul a plecat, îi spuse, zâmbindu-I, spera ea, liniştitor, lui Sam. Sunt sigură că se va întoarce curând.

- Este curajos, nu-i aşa?

- Da, o aprobă Tory cu o voce moale, neavând curajul să spună mai mult. Rafe era curajos, dar era şi încăpăţânat şi înverşunat. Mai mult ca sigur că spargerea geamului fusese un act de violenţă întâmplător. Ca reporter ea fusese martoră la astfel de acte atât în vecinătate, cât şi în curtea ei.

Totusi exista posibilitatea ca agresorul să fie aceeasi persoană care trimisese scrisorile. Si acea persoană ar putea fi aceeasi care l-a atras pe Eddy în râpă si l-a omorât.

- Ar trebui să te măriţi cu el.

Tory se trezi brusc din gânduri.

- C-ce?

- Domnul Ramirez. Ar trebui să te măriţi cu el, îi declară simplu Sam, ca si cum ar fi cerut un cheese-burger si nu un tată vitreg. Nu crezi că este drăguţ?

Tory simţi că nu mai are aer când îsi aminti gura fierbinte a lui Rafe în timp ce-i sugea sfârcul tare. „Drăguţ” nu era cuvântul potrivit, îsi zise în sinea ei. Iubito, abia îl cunosc pe domnul Ramirez.

- Cât timp îţi trebuie să-l cunosti, înainte de a te mărita cu el? o întrebă Sam, cu logica simplă a unui copil.

Tory se foi stânjenită pe canapea, dorindu-si ca fetiţa ei să nu fie atât de precoce.

- Nu este o problemă de timp, scumpo. Cei care se căsătoresc. ei bine, trebuie să ţină unul la altul într-un fel mai special.

- în asa fel încât să poată face copii, termină Sam. în mod clar, prea precoce.

- D-da, fu de acord Tory, luptându-se să îndepărteze anumite imagini din mintea ei. Dar domnul Ramirez si cu mine nu simţim asta unul faţă de celălalt. Nu ne. iubim.

Sam se încruntă si căzu pe gânduri digerând această informaţie. Tory zâmbi trist la fiica ei, dorind din tot sufletul să fi putut să-i spună adevărul. Dar din nefericire nici ea nu stia care era adevărul.

Era destul de cinstită să recunoască faptul că simţea ceva puternic faţă de Rafe, sentimente care începuseră dim momentul în care îl întâlnise la spital. Câteva săptămâni după interviu chipul lui îi tot apăruse în faţa ochilor. Nu putea să nu se gândească la vocea lui profundă, care o făcea să se cutremure, si la ochii pătimasi care parcă se uitau direct în sufletul ei.

Se autoconvinsese că atracţia era rezultatul sentimentului de vinovăţie pe care-l avea în urma transmiterii reportajului, dar imediat ce-l revăzu în biroul ei, ştiu că această scuză era o minciună. De la început fusese atrasă de Rafe cu o intensitate pe care nici n-o dorea nici n-o înţelegea. Dar atracţia, indiferent cât de intensă era, nu înlocuia o legătură pe viaţă, şi o simplă relaţie sexuală pe masa din bucătărie nu însemna dragoste. Cu mult timp în urmă primise o lecţie dureroasă.

Vocea lui Sam o întrerupse din gânduri.

- Deci, vrei să spui că nu eşti îndrăgostită de domnul Ramirez şi că nu te poţi căsători cu el decât dacă îl iubeşti.

Tory dădu o buclă după urechea lui Sam.

- Da, scumpo. Ai dreptate.

Sam îşi înălţă privirea spre mama ei, cu gura strânsă pungă, o imitaţie în miniatură lui Tory.

- Ei bine, atunci, trebuie să facem un plan cum să te îndrăgosteşti de el.

Tory se holbă la fiica ei, total şocată, dar fu scutită de răspuns, datorită unui strigăt victorios.

- S-a întors! ţipă Sam

Este bine! îşi zise în gând Tory, simţindu-se cuprinsă de uşurare. Ridică o rugă de mulţumire până când Rafe păşi în lumină şi ea îl văzu mai bine.

- Nu mă întreba, o preveni el repede, trăgându-şi o rămurică din păr. Ai chemat poliţia?

Tory dădu vag din cap, atenţia fiindu-i îndreptată spre zgârieturile de pe braţ şi spre cămaşa ruptă. Instinctiv se îndreptă spre el şi se întinse să-i atingă zgârietura mică din colţul buzei.

- Eşti rănit. Aduc puţin iod.

El se trase brusc îndărăt.

- N-am nimic, îi răspunse cu o voce joasă şi rece.

Cu câteva minute în urmă fuseseră foarte cinstiţi unul cu celălalt, împărtăşindu-şi secrete pe care nu le spuseseră nimănui. Acum zidul dintre ei revenise si din nou erau doi străini. Realizase prea târziu cât de mult însemna pentru ea apropierea lui. O invadă o imensă senzaţie de pierdere. îsi plecă privirea incapabilă să-i întâlnească ochii si nedorind ca el să vadă lacrimile din ochii ei.

Sam întrerupse tăcerea stânjinitoare.

- L-ai prins? Ai prins răufăcătorul?

Rafe se uită la ea cu o expresie de neputinţă.

- Nu, *chiquita.* L-am văzut, dar n-am putut să-l prind.

Durerea din vocea lui străpunse inima lui Tory. îsi aminti
ceea ce-i spusese el în bucătărie, cum se simţea ca un ratat în toate, începând cu salvarea eroică a partenerului său până la relaţia cu prietena lui. Nu putea să-l lase să sufere o altă înfrângere - nu atunci când îsi riscase viaţa ca să le apere pe ele.

- Am avut mare noroc că domnul Ramirez a fost aici, Sam, îi zise fetiţei, desi cuvintele erau mai mult pentru ea si Rafe. A fost foarte curajos să se ducă după răufăcătorul care a spart fereastra ta. Sunt sigură că l-a înspăimântat si că n-o să mai apară de acum încolo.

Expresia lui Rafe se schimbă, dar nu în felul în care se astepta ea. Chipul lui deveni si mai întunecat, iar în ochi îi rămase aceeasi expresie de disperare pe care o văzuse când îi făcuse prima vizită la spital.

- Mi-e teamă că nu, *cara,* îi zise el încet în timp ce-si scotea batista din buzunarul de la spate al blugilor si i-o întinse.

îl privi uimită, apoi văzu că era ceva înfăsurat în ea. Era pătrat si subţire si în ciuda ţesăturii si a noroiului, se vedea că era albă.

Era o altă scrisoare.

Capitolul 8

- ... si esti absolut sigur că nu l-ai văzut pe răufăcător? îl întrebă detectivul Mannie Ortega în timp ce bătea cu creionul în masa din bucătărie.

- Pentru a mia oară, nu, afirmă Rafe, aruncând o privire nimicitoare idiotului plin de sine.

Când fusese în poliţie lucrase pentru puţin timp cu Ortega si abia asteptase să se termine acea perioadă. Era ghinionul lui Rafe că Ortega era în schimbul de noapte, când avea nevoie de poliţie. în tăcere Rafe jură că dacă îngâmfatul ăla îi mai punea o singură întrebare idioată, va folosi cravata lui, care purta o etichetă de renume, să-l strângă de gât cu ea.

Detectivul închise notesul cu coperte de piele si-l lăsă pe masă. Apoi ridică bărbia si-i zâmbi fals lui Rafe.

- Deocamdată asta este tot. Scuze că a durat atât de mult să-ţi iau declaraţia, Ramirez, dar trebuie să avem multă grijă în astfel de cazuri. Doar stii starurile din domeniul presei. Foarte sensibile. Dar sunt sigur că înţelegi. La urma urmelor, ai lucrat si tu în poliţie, înainte.

Propoziţia lui Ortega rămase neterminată, într-o tăcere stânjenitoare. Rafe nu era surprins, având în vedere că Ortega fusese unul dintre cei care susţinuseră ideea mutării lui la birou. Rezistând tentaţiei de a trage un pumn în mutra satisfăcută a lui Ortega, Rafe îşi întoarse privirea spre culoarul care ducea la salon.

- Cât crezi că va discuta Mike cu Tor. vreau să zic doamna Chandler?

Detectivul luă o scamă de pe haina lui, marca Brooks Brothers.

- Ah, nu va dura mult. Apropo, chiar ai văzut când

doamna Chandler a primit una din acele scrisori?

- Sigur. Una din ele. Era pe biroul de la studio.

Rafe îşi întinse gâtul şi cu coada ochiului o zări pe Tory. Stătea la capătul salonului, lângă uşa de sticlă, şi era îmbrăcată cu o pereche veche de blugi şi un tricou larg pe care şi le pusese înainte de sosirea poliţiei. Din punctul în care era nu-i putea vedea faţa, dar umerii căzuţi îi dovedeau starea în care se afla, mai mult decât cuvintele. Arăta atât de tânără şi înfricoşată, încât lui Rafe îi trebui toată stăpânirea de sine ca să nu năvălească în salon şi să le spună poliţiştilor, inclusiv lui Mike, s-o lase în pace.

- Aşadar niciodată nu ai văzut-o primind una din faimoasele scrisori, insistă Ortega.

Un clopoţel de alarmă sună în mintea lui Rafe.

- Ce înţelegi prin faimoasă scrisoare? Le-am văzut. Le-am ţinut în mână. Am citit ameninţările.

- Dar de fapt *nu ai văzut clar* când au fost primite, îl contrazise Ortega folosind o expresie uzuală în jargonul şcolii serale de criminologie. Ar fi putut să pună singură scrisoarea pe biroul ei. înţelegi, pentru publicitate.

Rafe îl privi ameninţător printre gene.

- Ai grijă, *compadre,* îi zise cu o voce joasă şi ameninţătoare. Dacă doamna Chandler spune că a primit scrisori prin poştă, asta înseamnă că le-a primit.

Zâmbetul superior al lui Ortega dispăru la auzul tonului ameninţător al lui Rafe.

- Ei bine, trebuie doar să verificăm toate posibilităţile, indiferent cât de ciudate par. Stii asta. Si tu ai făcut acelasi lucru când erai în poliţie.

Asa era, la naiba.

- Si una din acele ciudate posibilităţi este că femeia Chandler are mai mare legătură cu aceste scrisori decât vrea să spună. Vreau să zic, vezi faptele. Ea îţi

arată scrisorile de amenințare si-ţi spune că le-a primit de la un necunoscut, care semnează ca „Admiratorul secret”. Apoi le distruge înainte de a avea posibilitatea să le examinăm cu aparatele noastre - cu excepţia acesteia care s-a dovedit a fi o foaie albă de hârtie.

- Felul în care a fost primită n-a fost obisnuit, mârâi Rafe. Albă sau nu, autorul a aruncat o piatră destul de mare în geamul de la camera copilului. Eram aici când s-a întâmplat, îţi amintesti?

- Da, erai aici, nu-i asa? insinuă Ortega în timp ce-si bătea buzele subţiri cu pixul. Si asta este interesant, nu? Din nou, priveste faptele. Ai spus că incidentul a avut loc în timp ce tu si doamna Chandler discutaţi în bucătărie.

- Da. Sub nici o formă n-o să admită în faţa acestui nemernic, ce făceau ei *cu adevărat*.

- Mă rog, desigur, *poate* fi numai o coincidenţă, dar trebuie să recunosti că este ciudat că răufăcătorul a avut norocul să arunce piatra în fereastra care se află în partea opusă a casei, exact în momentul în care era posibil ca tu să-l prinzi.

- Norocos răufăcător, mormăi Rafe.

- *Neobisnuit de norocos,* as spune. Si mai mult. Să fii la locul potrivit la momentul potrivit, ca să spun asa, si devii un martor nepreţuit. Esti o sursă nepreţuită deoarece ai un dosar extraordinar în poliţie. Si esti o sursă grozavă, deoarece. ei bine, nu-ţi trebuie un creier de geniu ca să-ţi dai seama ce făceai în casa unei tipe trăsnet în mijlocul nopţii. adăugă el cu un zâmbet insinuant si lovindu-l cu pumnul în coaste pe Rafe. Hei!

Rafe îl prinse pe Ortega de gulerul scrobit al cămăşii şi-l ridică pe vârfuri.

- Ascultă, nenorocitule, dacă mai faci vreo insinuare murdară la adresa doamnei Chandler, te.

- Rafe?

La auzul vocii lui Tory, Rafe îl eliberă din strânsoare şi se îndreptă spre salon înainte ca mai puţin înfumuratul detectiv să-şi recapete suflul. Tory era încă în mijlocul salonului cu Mike, dar acum Samantha li se alăturase. Fetiţa o ţinea strâns de mijloc pe mama ei, ca şi când s-ar fi ancorat în faţa unui uragan. Având în vedere prin ceea ce trecuse fetiţa în acea noapte, Rafe nu o condamna.

Judecând după expresia obosită şi chipul palid, arăta ca şi cum ea avea nevoie de un sprijin.

- Sunt aici, îi răspunse el venind lângă ea.

îl privi cu ochi roşii şi obosiţi şi încercă să-i zâmbească încurajator. într-o perioadă foarte scurtă de timp, cât fuseseră împreună, Rafe văzuse atâtea expresii în ochii ei - de la răceala sofisticată pe care o afişa pe micul ecran, la disperarea sumbră legată de trecutul ei, la strălucirea care-i cuprinsese atunci când făcuseră dragoste. Dar niciodată nu văzuse această latură a ei - lupta neobosită a unei femei care era aproape de capătul frânghiei, dar refuza să cedeze spaimei.

în hainele ei vechi, cu părul pieptănat la repezeală şi ochi obosiţi, era departe de reportera elegantă care apărea pe ecranul de televizor al postului Miami. Dar Rafe îşi plecă privirea spre ea şi văzu puterea şi curajul care sălăşluiau în inima ei şi-şi zise că niciodată nu văzuse o femeie mai frumoasă. *Companie publicitară pe naiba, această femeie atârna de un fir de păr. O să-l prind pe nenorocitul ăla şi o să-l fac să plătească fiecare lacrimă...*

- Rafe, poţi să mergi cu mine în curte pentru moment? Vreau să merg încă o dată la locul respectiv împreună cu tine, ca să fiu sigur că nu mi-a scăpat ceva. Mike dădu din cap în direcţia lui Tory. Va dura doar un

minut, doamnă Chandler.

Rafe se uită strâmb la Mike, dar irlandezul nici nu clipi. O lungă experienţă îl învăţase că mai usor ar misca munţii decât pe fostul lui partener. Si apoi, îi era dator lui Mike că venise acolo la miezul nopţii ca să-i ia o declaraţie lui Tory. Stia că vechiul lui prieten avea posibilitatea să ţină toată povestea departe de presă - fără să mai menţioneze că Mike era singurul tip din poliţie în care putea să aibă totală încredere. Oftând, Rafe se aplecă si îi ciufuli părul lui Sam, apoi îi zâmbi usor lui Tory.

- Mă întorc.

La răsărit cerul începuse să se lumineze, dar curtea era încă în întuneric. Rafe rămase nemiscat. Răufăcătorul dispăruse de câteva ore si zona fusese pieptănată cu grijă de o echipă de poliţisti. Totusi o senzaţie neplăcută îi înfioră sira spinării, ca si cum nemernicul ar fi fost acolo undeva, încă pândind, asteptând.

- Nu spune tot.

Cuvintele lui Mike îl luară prin surprindere pe Rafe.

- Crezi că minte? Mike, este speriată de moarte. Ceea ce s-a întâmplat în Miller’s Crossing a marcat-o pentru mult timp. Poate că n-a dat amănunte, dar aminteste-ţi că fiica ei era chiar acolo.

- Este mai mult decât asta. Nu pot să-mi dau seama exact, dar sunt poliţist de mult timp si pot să realizez când cineva nu este sincer cu mine. îl privi circumspect pe fostul său partener. Cât de legat esti de această femeie?

- Asta, prietene, nu este treaba ta.

Oftând, Mike îsi înfundă mâinile în buzunare.

- Ai dreptate. în ambele cazuri. Nu este treaba mea si sunt prietenul tău. Si acum îţi vorbeste prietenul, nu

poliţistul. Stai departe de Victoria Chandler. Nu este de încredere.

- Gresesti.

- Zău? Haide, cercetasule, eu sunt Mike. Ştiu bine prin ce ai trecut în ultimele luni. Si mai stiu ce a însemnat respingerea lui Stephanie pentru tine. Si nu vreau să te legi de o femeie care nu merită, doar pentru că.

- Pentru că sunt disperat?

- Nu. Pentru că vrei să faci ceva pentru cineva, mai ales când acel cineva spune că are nevoie de ajutorul tău. Mike puse o mână pe umărul lui Rafe. Ştiu că încerci să faci ceea ce trebuie, amice. Dar eşti prea generos pentru binele tău. întotdeauna te-ai crezut cavalerul în armură strălucitoare. Chiar dacă...

Rafe îl privi printre gene.

- Chiar dacă, *ce?*

- Nimic. Las-o baltă!

Mike se întoase spre casă.

Rafe îl prinse de braţ.

- Nu. Cred că ştiu ce ai vrut să spui.

Mike oftă şi, fără tragere de inimă, se întoarse spre prietenul lui.

- O.K., presupun că această femeie este cinstită. Presupun că un nemernic o urmăreşte. Vrei să aibă cea mai bună protecţie. Şi tu nu ai dori ca investigaţia să fie stânjenită de un.

- Şchiop, termină Rafe încet.

- De un tip care vrea să ajute, chiar dacă nu poate. Dacă n-ai fi încercat de unul singur şi ai fi chemat poliţia de la început, s-ar fi putut să-l prindem pe tipul ăsta. Cercetaşule, trebuie să revii cu picioarele pe pământ, să te trezeşti la realitate.

Realitate. Odată asta însemna pentru el să ajute şi

să protejeze. Trăise pentru asta şi aproape că murise. încă voia să creadă că putea să facă acelaşi lucru într-o lume plină de violenţă şi cuvintele prietenului său îi erau de ajuns ca să-l urască pe fostul partener.

- Dacă asta este tot, *căpitane,* aş vrea să mă întorc la doamna Chandler şi fiica ei.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre casă fără să mai arunce o privire înapoi, dar nu putea să-şi scoată din minte cuvintele lui Mike.

- în fine a adormit, îi zise Tory în timp ce intra în salon.

Rafe privea răsăritul soarelui prin usa deschisă. Se uită la ea
peste umăr si-i zâmbi strâmb.

- Arăţi de parcă si tu ai avea nevoie de somn, *cara.*

Avea dreptate. Se duse la usă si privi răsăritul, cerul senin si albastru unde în curând soarele va străluci. Trecuseră doar câteva ore de când soarele apusese, dar ei i se părea că trecuseră ani.

Se uită la bărbatul de lângă ea; în lumina zorilor chipul lui părea gravat în piatră. Părea rece si distant si totusi el se dusese să-l prindă pe individ, ba chiar se asigurase că ancheta nu va fi dezvăluită presei. Era si ea reporter - tot ce supunea era urmărit si înregistrat. Totusi nu-si putea găsi cuvintele ca să-i mulţumească pentru ceea ce făcuse si nici nu putea descrie sentimentul fragil si înfricosător care o cuprindea ori de câte ori se uita la el.

- Vrei o ceascâ de cafea?

Gura lui schiţă un zâmbet strâmb.

- încă încerc să-mi revin după cealaltă.

Zâmbetul pe care si-l adresară unul altuia semăna mai mult a sărut.

îsi ridică buzele spre el, dar în ultima clipă el

întoarse capul si-si drese vocea.

- Mike a spus că te va suna imediat ce va avea rezultatul expertizei scrisorii.

- Ştiu, îi zise ea, încercând să-si ascundă dezamăgirea.

- Este un om bun. Rafe îsi schimbă poziţia. I-ai povestit totul, nu-i asa? adăugă el fără s-o privească.

- Sigur.

îsi întoarse capul spre ea, privind-o cu intensitate.

- Si mie. Mi-ai povestit totul si mie?

- Tot ce contează în această anchetă, îi răspunse ea simţindu-si gura uscată. O fixa cu ochii stăruitori. Era prea constientă de apropierea lui si de căldura care o cuprinsese. Prin faţa ochilor îi trecură imagini ale clipelor petrecute împreună cu el cu câteva ore înainte. Corpul lui atletic, blândeţea mângâierilor. Pasiunea sălbatică ce aproape că-i tăia respiraţia, numai când se gândea la ea.

Da, îi spusese aproape totul. Cu excepţia faptului că o făcuse să se simtă în siguranţă - şi în acelaşi timp cumplit de nesigură. Cu excepţia faptului că în ciuda tuturor eforturilor, începuse să se îndrăgostească de acest bărbat curajos, dar rănit emoţional.

îşi întoarse privirea de la el.

- Poliţistul a zis că o să mă sune în după-amiaza asta. Am crezut că o să treci pe aici mai pe seară. Am putea discuta despre ce trebuie să fac în continuare.

- Despre următoarea mişcare, ar trebui să discuţi cu poliţia. Eu. nu mă mai ocup de caz.

Ea îngheţă.

- Nu se poate! Vreau să zic, suntem. Clătină din cap, negăsindu-şi cuvintele. La naiba Rafe, pentru prima oară în ultimii ani, am discutat deschis despre ce i s-a întâmplat lui Eddy. Nu poţi să pleci acum. Am nevoie de

ajutorul tău.

- Ajutorul *meu?* Râse tăios. Singurul ajutor pe care ţi l-am dat a fost să-l las să scape pe spărgător. Am vrut acest caz ca să dovedesc că încă mai sunt un poliţist bun. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să te pun pe tine şi pe Sam în pericol.

- Nu este adevărat.

- Ba este foarte adevărat, *cara.* Doar şti. Doar tu lucrezi cu fapte. Şi faptele arată că tu şi fiica ta aveţi nevoie de cineva pe care puteţi conta. Este pentru binele vostru.

- Dar spre binele *nostru?* întinse mâna şi-şi trecu degetele peste obrazul lui neras. Nu poţi să pretinzi că între noi nu s-a petrecut nimic.

- Nu pot să pretind asta, zise el cu voce moale. Dar pot să uit. Trebuie. Sever şi de neînduplecat, se îndepărtă de ea şi se îndreptă spre uşă. La revedere, Tory.

Tory? Nu, *cara.* Se luă după el, dar fu împinsă la o parte de o mică siluetă care năvăli în hol si se agăţă de Rafe.

-*Nu* poţi pleca, îl rugă Samantha. Ai spus că o să ne aperi de omul cel rău. *Ai promis.*

- Nu mai ai nevie de mine, *chiquita.* Se aplecă si îi îndepărtă cu blândeţe o suviţă de păr de pe frunte. Apoi, poliţia va avea grijă de voi.

- Nu este acelasi lucru. Poliţiei nu-i pasă de noi, asa că ţie. Si apoi, te-am angajat. Ti-am plătit douăzeci si sase de dolari si douăzeci si doi de cenţi. Ai promis că o să ne ajuţi pe mami si pe mine.

- Si am făcut-o. Am chemat poliţia.

- Nu este acelasi lucru. îi dădu drumul si făcu un pas înapoi. Esti un profitor. Un profitor scârbos si meschin.

- Sam! ţipă Tory. în clipa asta îţi vei cere scuze domnului Ramirez.

- Nu vreau. A spus că este prietenul meu, dar nu este adevărat. A promis să ne salveze de omul rău si n-a făcut-o. Este un profitor. Si nu-mi pasă dacă pleacă si nu mai vine niciodată.

Ultimele cuvinte se înecară într-un hohot de plâns. Se răsuci pe călcâie si fugi în dormitorul ei, trântind usa după ea.

-Are nevoie de tine, îi spuse Rafe.

Tory clătină din cap.

-Are nevoie de *tine,* Rafe. Amândouă avem nevoie. Te rog.

-Ti-am spus că nu am nevoie de mila ta.

Din nou chipul lui era o mască de piatră, iar ochii negri parcă erau din obsidian negru si dur. Se îndreptă spre usă oprindu-se o secundă să lase ceva pe măsuţa din hol.

Regretele nu aveau nici o valoare acum, dar oricum ea regreta. Când se întoarse spre camera fetiţei, Tory văzu ce lăsase Rafe pe măsuţa din hol. O grămadă de hârtii mototolite si monezile.

Douăzeci si sase de dolari si douăzeci si doi de cenţi.

Capitolul 9

Alerga.

Simţea cum vântul îi mângâia obrajii, aerul curat îi pătrundea în plămâni şi auzea zgomotul paşilor pe pământul tare. Alerga, încântat de puterea picioarelor sale, lăsându-se în voia bucuriei de a trăi liber.

Apoi, brusc văzu norul întunecat deasupra - un nor mare, negru şi învolburat care cuprinsese cerul ca o mână imensă. Şi exact sub această mână imensă se găsea o femeie brunetă împreună cu un copil blond.

Bucuria se transformă în groază. Alergă spre ele, ştiind că trebuia să le avertizeze, să le salveze. încă alergând strigă din toate puterile, încercând să le atragă atenţia.

- Tory! Sam!

Se întoarseră spre el, pe chipurile lor citindu-se durerea şi sentimentul de trădare.

- Profitorule, îl acuză Sam.

- Avem nevoie de tine! strigă Tory.

Uimit, căzu într-un genunchi apoi îşi dădu seama că avea doar un picior. Şi în timp ce se lupta să se ridice, văzu cum norul negru le cuprindea pe Tory şi pe fiica ei ca într-un pumn, strivindu-le încet.

- Nu! ţipă Rafe în timp ce se ridica în capul oaselor, treaz de-a binelea.

La capătul celălalt al camerei, Amigo ridică brusc capul lăţos, privindu-si întrebător stăpânul. Ceasul de pe noptieră arăta 4:30 dimineaţa.

După esecul din casa lui Tory, noaptea trecută nu dormise prea mult si acum încercase să recupereze. fără succes. Ore întregi zăcuse în pat, prin faţa ochilor trecându-i neîncetat, ca într-un film, evenimentele din ultimele câteva zile. Până la urmă, obosit, căzuse într-

un somn agitat. Nici în somn nu putuse scăpa de gânduri.

Pentru prima oară în acesti ani am povestit ceea ce s-a întâmplat cu Eddy. Nu poţi pleca acum!

Dar el plecase. îi spusese că era spre binele ei, dar în sufletul lui stia că era doar pe jumătate adevărat.

După cele întâmplate între ei în bucătărie, stia că nu numai cazul scrisorilor îl lega de ea. în braţele lui fusese pasionată si el o dorea asa cum dorea să respire. Ar fi putut rămâne. Ar fi putut continua s-o vadă. Până la urmă ea si-ar fi dat seama că el nu este un erou si ar fi văzut pe faţa ei aceeasi expresie îngrozită pe care o văzuse si pe chipul lui Stephanie.

Un nas rece îi atinse genunchiul. Automat se întinse si-l scărpină după ureche pe Amigo. Dar mintea îi era în altă parte. îsi aminti chipul lui Tory în lumina zorilor, când îi spusese că renunţă la caz. *Nu poţi să pleci acum. Am nevoie de tine.*

- Se va descurca mai bine fără mine, îi explică lui Amigo, ca si cum rostite cu voce tare, cuvintele l-ar putea convinge. O.K., poate că va fi unul din multele cazuri pe care departamentul de poliţie îl cerceta, dar oricum îi va fi mai bine. Va avea acces la echipament de ultimă oră, date pe Internet, laborator bine echipat. *Dios,* o iau de la capăt!

îşi îndepărtă gândurile de la Tory Chandler. îl mângâie pentru ultima oară pe Amigo şi se întinse să-şi ia piciorul artificial. Şi-l puse, simţind de acum cunoscuta răceală a protezei care se lipi perfect pe partea inferioară a coapsei. Apoi auzi cunoscutul zgomot prin care se crea acel vid care ţinea acest „aproape uman" picior la locul lui. Era o minune a tehnicii, a celei care dusese oameni pe lună, care permitea poliţiei să detecteze probe minuscule de ADN

şi televiziunii să transmită pe numeroase canale. Dar luna era o bucată de rocă, cele cincizeci de canale prezentau aceleaşi comedii idioate şi în ciuda tuturor acestor cuceriri ale tehnicii erau destui criminali care se fâţâiau în libertate. Şi victime.

Rafe se ridică şi se îndreptă spre bucătărie, iar Amigo îl urmă fericit. Deschise frigiderul, se sprijini de uşă şi privi conţinutul cu atenţie. Mâine trebuia să se ducă la supermarket. Ar trebui să facă o alegere în programul lui încărcat. Trebuia să aleagă între completarea unor formulare şi s-o aştepte *Tia* Yoly să se întoarcă de la coafor.

Aşteptând.

Din nou gândurile i se întoarseră spre cele întâmplate în seara în care încercase să se despartă de Tory. în mintea lui văzu forma întunecată stând în umbră, supraveghind şi aşteptând. De regulă, un răufăcător fuge imediat ce a comis infracţiunea, în special când a făcut şi zgomot. Admiratorul secret al lui Tory îşi încercase norocul, când aşteptase, şi judecând după felul în care îşi acoperise urmele când îi plasa scrisorile era ceva de care nu se sinchisea.

Scheunatul îndepărtat al lui Amigo îl trezi din gânduri. îşi ridică privirea şi îi văzu cu surprindere câinele învârtindu-se agitat la uşa de intrare. în mod obişnuit era o minune să scoată câinele din bucătărie fără să-i dea de mâncare. Fără să mai pună la socoteală că de obicei Amigo se îndrepta spre uşa din spate.

- O.K., băiete, vin imediat! îi strigă Rafe aruncând o ultimă privire dezamăgită conţinutului frigiderului înainte de a închide usa. Se întinse după lesa lui Amigo si se îndreptă spre salon, dar se opri în timp ce prin minte îi umbla un gând care nu-i dădea pace.

De ce autorul scrisorilor lui Tory riscase? Nu

începuse să alerge până când Rafe nu se apropiase. Era ca si cum ar fi stiut că el nu putea să-l prindă. Era ca si cum stia că Rafe avea proteză si că n-ar fi putut să sară gardul.

Ca si cum ar fi stiut că nu-l păstea nici un pericol.

Rafe înţepeni. Dintr-o dată pricepu totul. Admiratorul secret stia cine era el - sau, si mai important stia *cum* era el. Tipul stia de el, ceea ce însemna că el o urmărea pe Tory cu mai multă atenţie decât un amator. Tipul era profesionist si gândindu-se la asta, îl speria de moarte. Criminali ca acestia întotdeauna îsi răneau victimele. Le răneau de moarte.

Smulse receptorul si începu să formeze numărul de telefon al lui Mike, ignorând schelălăiturile tot mai insistente ale lui Amigo.

- Va trebui să mai astepţI, prietene, îi explică în timp ce se uita în direcţia câinelui. Trebuie să.

Se opri din formarea numărului. Amigo stătea în faţa usii, jucându-se cu o bucată de hârtie, care se părea că fusese aruncată prin fanta pentru scrisori.

Chiar de la distanţa de la care era, Rafe putea să vadă literele rosii de pe hârtie.

- .vă dorim la toţi o zi bună, termină echipa ştirilor, zâmbetul lor strălucitor dispărând în clipa în care lumina se stinse. Cynthia părăsi masa imediat, zbierând ceva de neînţeles către machieuză. Tory o privi plecând şi buzele ei schiţară un zâmbet care în ultimul timp era din ce în ce mai rar. *Poate până la urmă tipa are calităţi de vedetă.*

- Arăţi groaznic.

Surprinsă, Tory ridică ochii şi întâlni privirea severă a lui Brad Nordstrom, iar pe chip avea o expresie gen Moise-pe- munte-după-întâlnirea-cu-Dumnezeu. *Acum ştiu ce simţeau figuranţii israeliţi ai lui Dehille.*

- Mulţam pentru veste, îi zise ea sec, în timp ce se ridica de la masă. O s-o dau la jurnalul de la ora două, între o ştire despre furtul unei maşini şi un câine dansator.

- Fii serioasă. îmi fac griji pentru tine, Victoria, îi mărturisi el, cu o voce care-şi pierduse dintr-o dată nota teatrală tip Hollywood. Toţi ne facem.

Sinceritatea din cuvintele lui o luă prin surprindere. Sub chipul lui studiat, bronzat artificial şi manierele a la Charlton Heston, Brad încerca să fie prietenos. Imediat ea îşi regretă replica aspră. întinse mâna şi o lăsă peste mâna lui îngrijită cu migală.

- Mă simt bine. Zău.

Brad dădu din cap în timp ce părăsea studioul, dar nu părea convins pe deplin. Restul echipei dispăruse imediat, toţi fiind hotărâţi să profite de fiecare minut din jumătatea de oră de pauză. Tory îi privi plecând, dar nu făcu nici o mişcare să părăsească şi ea studioul. Era ceva relaxant să rămână pe locul de unde se transmiseseră ştiri despre alţi, nu despre ea.

Cu puţin înainte de prânz, cei de la poliţie îi telefonaseră la studio ca să-i spună că nu găsiseră nici o amprentă, nici pe piatră, nici pe hârtie. Tânărul care-i dăduse telefon îi spusese că ei încă făceau investigaţii şi că „să aibă răbdare". în acel moment îşi dorise din suflet să poată întinde mâna prin receptor şi să-l apuce de gât pe puştiul ăla plin de fumuri.

Răbdare, îşi zise în gând necăjită, în timp ce privea studioul gol. *Cum să încerci să fii răbdătoare când eşti frustată, înspăimântată, confuză şi...*

- Singură, şopti cu voce tare.

Avusese încredere în Rafe şi crezuse că putea conta pe el. Chiar începuse să ţină la el. Dar atunci când avusese nevoie mai mult de el, o părăsise fără să

arunce o privire înapoi. *Cum a putut să mă părăsească în felul ăsta? După cele ce mi le-a spus... după felul în care m-a sărutat.*

Nu era prima oară când se simţea părăsită, când făcea faţă la o criză de una singură. După ce găsise corpul lui Eddy, îşi petrecuse o grămadă de ore în biroul şerifului, fiind întrebată fără încetare despre moartea lui. Până la urmă o lăsaseră să plece acasă, numai ca să aibă parte de un interogatoriu şi mai intens din partea bunicului ei, care o făcuse în toate felurile inclusiv prostituată care urmărea băieţii noaptea în pădure, ca să fie apoi numită asasină. încă şi-l putea aminti cum stătea aplecat asupra ei cu bastonul, gata s-o lovească, aşa cum făcuse şi cu mama ei când era copilă. Până la urmă şeriful sunase de la birou ca să-i spună că moartea lui Eddy fusese un accident tragic. Dar până atunci bunicul ei aflase ceva mult mai serios ca s-o acuze.

- De ce nu mi-ai spus? O învinovăţi o voce din apropiere.

Surprinsă, Tory îşi ridică privirea şi o văzu pe Liz apărând
din întuneric, părând destul de furioasă şi pufnind. *Ah, formidabil! A aflat despre încercarea de spargere.*

- îmi pare rău, Liz, îi spuse sculându-se de la masă şi ridicând mâna într-un gest de scuză. Am vrut să-ţi spun imediat, dar.

- Ai fost promovată prezentator şef la emisiunea de ştiri principală şi nici măcar nu te-ai deranjat să mă anunţi!

Tory rămase cu gura căscată.

- Prezentator sef.?

- Mda. Liz o aprobă din cap, bătând cu creionul în faxul prins de mapa pe care o ţinea în braţe. Secretara

care mi-a dat faxul mi-a spus că sefii de sus au hotărât că Brad si Harold nu sunt potriviţi pentru această oră, iar Cynthia este prea tânără. Asta conduce la tine. hei, habar nu aveai despre asta, nu-i asa?

Tory clătină din cap, încă năucită de veste. Neîncrezătoare, privi faxul din mâna lui Liz: *după o atentă analiză, o recomandăm pe Victoria Chandler ca redactor sef la jurnalul de la ora sase...*

- Esti sigură? o întrebă Tory cu o voce răgusită.

- La fel de sigură, cum sunt sigură de ceva în această lume nebună. Nu ai de ce să te îngrijorezi, doar dacă Cynthia nu apare cu reportajul secolului. Şi considerând că mintea ei de păsărică nu poate depăsi tema cosmeticalelor, nu cred.

Sunetul insistent al pagerului o întrerupse pe Liz.

- La naiba, probabil că este redacţia. Au nevoie de noi pentru forma finală în problema Forand. Vii?

- Du-te înainte. Te ajung din urmă.

Redactor sef, prezentator principal, îsi zise în gând Tory în timp ce o privea pe LIz dispărând în întunericul studioului. Era slujba pentru care se luptase de când pătrunsese în acest domeniu. însemna mai mulţi bani. însemna un program mai bun. însemna o masină nouă, bani pentru colegiul lui Sam, o casă mai bună într-un cartier mai select si cu pază douăzeci si patru de ore, unde n-ar trebui să-si petreacă nopţile făcându-si griji pentru siguranţa ei si a fetiţei sale.

Dar o poartă solidă te-ar păzi de trecut? îi sopti o voce mică. *Şi este posibil ca o patrulă de poliţie să îndepărteze amintirea a doi ochi negri din inima ta?*

Sunetul unor pasi o trezi din visare. Până la urmă Liz o asteptase. Se ridică de pe scaun.

- O.K., vin! strigă ea.

Tăcere.

- Cine este acolo?

Din nou tăcere.

Un fior îi străbătu şira spinării. Poate că se înşelase şi nu auzise paşi. scârţâiturile şi pârâiturile erau zgomote destul de obişnuite pe podiumurile unde erau amplasate reflectoarele şi restul echipamentului. Totuşi era ceva în tăcerea ameninţătoare şi în semiîntunericul care învăluia camerele de luat vederi şi cablurile, care-i reaminteau de felul în care arătase grădina ei atunci când o privise prin fereastra dormitorului în noaptea spargerii. Când se uitase afară, i se păruse că vede ceva, dar ignorase. N-ar fi trebuit - el fusese afară, ascuns în întuneric, aşteptând-o, pândind-o. Chiar şi acum ar putea fi în întuneric.

Ei bine, dacă aşa stăteau lucrurile, urma să regrete. Se îndepărtă de masă şi coborî de pe podium, oprindu-se doar să apuce cana goală din care Brad îşi băuse cafeaua. Apoi, încet, se aventură în întuneric.

Apoi auzi din nou. un zgomot uşor, numai că de data asta venea din dreapta. Se deplasă încet în direcţia aceea, ridicând cana mai sus de umăr. îi trecu prin cap că o simplă cană nu-i oferea prea multă protecţie şi că mai bine ar fi chemat un paznic. Dar atunci *el* ar fi avut timp să fugă. Se gândi la fiica sa care fugise îngrozită din camera ei. Se gândi la felul în care îl păcălise pe Rafe şi-l făcuse să creadă că nu le putea apăra. *S-ar putea să fiu eu singură, dar asta nu înseamnă că sunt neajutorată.*

Zgomotul se auzi chiar lângă ea, chiar la capătul covorului, care amortiza paşii din studio. îl putea auzi cum respira. Strângând din dinţi ocoli un perete

despărţitor şi lovi cu putere.

Direct în capul lui Rafe Ramirez.

Capitolul 10

- Ai fi putut să mă omori! îi zise Rafe în timp ce stătea pe o ladă şi-şi pipăia cucuiul din cap.

- Păi, la ce te aşteptai, dacă te furişai aşa după mine? îl întrebă Tory în timp ce-i examina vânătaia, care arăta urât chiar şi în lumina slabă. Numai reflexele rapide ale lui Rafe îl salvaseră, în aşa fel încât cana aterizase mai lateral. *Nu că n-ar fi meritat-o*, se gândi ea cuprinsă de un sentiment de mânie amestecat cu o stare de confuzie. Ce cauţi aici, furişându-te în întuneric?

- Nu mă furişam. Mă rog, nu chiar. Voiam să te văd, dar nu voiam să se ştie că sunt aici. îşi atinse capul şi se strâmbă. La naiba, m-ai pocnit bine.

- îmi pare rău că am ratat, îi zise ea deşi continuă să-i îngrijească rana.

- Pun pariu că aşa este. îi zâmbi slab. A trebuit să te văd, *cara.*

Cara. Când îi spunea aşa simţea cum se topeşte, indiferent
de ce gândea - sau n-ar fi trebuit să gândească. Având în vedere că ultima oară o părăsise, ar fi trebuit să-l lovească din nou. în schimb se simţea în al nouălea cer.

Asta o făcu şi mai furioasă.

Făcu un pas înapoi, creând o distanţă între ei.

- Nu sunt *cara* ta. Şi dacă ai ceva de spus, ar trebui să spui la poliţie, nu mie. Nu mai cercetezi cazul. *îţi amintesti?*

Dacă remarcase sarcasmul ei, el n-o arătă. Se ridică de pe ladă. încrucisându-si braţele pe piept, îsi plecă privirea spre ea, intensă si fără urmă de regret.

- Las-o baltă. S-a întâmplat ceva important.

Ceva important. Nu ca lucrul ăla *neînsemnat* care se

întâmplase între ei, când el o ţinuse în braţe si făcuse dragoste cu ea. Gura ei deveni o linie.

- Cum ţi-am spus, discută cu poliţia. Nu mă interesează nimic din ceea ce vrei să-mi spui.

- Vorbeste mai încet, o preveni el privind în jur. Nenorocitul care-ţi trimite scrisori ar putea fi o persoană care lucrează aici, la acest studio.

- Asta da, stire, detective. Deja stiu asta.

- Ştii că probabil este cineva care lucrează chiar cu tine?

Declaraţia lui o înţepeni. Se gândise că persoana anonimă ar putea fi cineva de la postul de televiziune, dar îsi închipuise că ar putea fi unul dintre sutele de angajaţi. Gândul că ar putea fi unul din colegii ei, Brad sau Liz, oameni pe care-i considera prieteni. Clătină din cap, incapabilă să-l creadă.

- Nu. Nu te cred. Minţi.

O privi printre gene.

- Nu mint.

Pe naiba! Ce zici de ziua în care ai venit în grădină si ai spus doar că vrei să-ţi ceri scuze? Dar atunci când ai promis că pot avea încredere în tine - si o oră mai târziu ai plecat? Dar când m-ai sărutat si m-ai făcut să mă simt dorită pentru prima dată, după mult timp? Se întoarse cu spatele, nedorind ca el să-i vadă lacrimile.

- Ieşi afară. Acum!

- Nu. Nu înainte de a mă asculta. Trebuie să mă asculţi.

- Nu trebuie să fac nimic, i-o întoarse ea. îl dorea afară din mintea ei, din viaţa ei, din inima ei. Lasă-mă în pace sau jur că o să chem paznicii.

Făcu un pas, dar el o prinse de încheietura mâinii, ţinând-o pe loc.

- Nu poţi să pleci. Eşti în pericol.

- Singurul pericol, Ramirez vine din partea unui om mincinos, manipulator.

- *Silencio,* şuieră el. Nu avem timp de aşa ceva. Nu te prosti.

Dar asta făcuse. O minţise şi îi manipulase sentimentele, dar să fie ea a naibii dacă îl va mai lăsa s-o insulte. Trase aer în piept şi deschise gura să ţipe. dar gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut pasional.

*
* *

Rafe era un bărbat care-şi făcea planul dinainte. După felul în care o părăsise, ştia că Tory n-o să-l creadă cu uşurinţă, aşa că se gândise cum să facă s-o convingă. Planul A era să-i povestească despre bărbatul care-l aşteptase, mult prea calm, în grădină. Planul B era să-i arate noua scrisoare. Mai fusese un plan C şi D de asemenea, dar undeva între atacul lui Tory cu cana şi încercarea de a ţipa, toate aceste planuri se năruise.

S-o sărute nu fusese nici măcar planul Z.

Asta o şocă şi-i dădu lui puţin timp ca să se poată explica. Dar această intenţie dispăru în momentul în care gura lui o acoperi pe a ei. Pasiunea nebunească, născută cu două nopţi în urmă izbucni între ei, transformându-se într-o imensă pasiune carnală. Limba lui începu un duel fierbinte cu a ei. Gemând, ea îsi băgă mâinile în părul lui, trăgându-l mai aproape.

îi cuprinse nebunia. Mâinile lui îi mângâiară corpul atrăgător, stiind cumva că ea era făcută pentru el. Iubirea, pasiunea si soarta se amestecară. O dorea mai mult decât dorise orice altă femeie, mai mult decât dorea *orice altceva* - cu o singură excepţie.

Dorea s-o stie în siguranţă.

Adunându-si ultimele rămăsiţe de bun-simţ, îsi puse mâinile pe umerii ei si o împinse usor la o parte. Pentru

câteva secunde ea clipi confuză; privirea îi era împăienjenită, iar buzele îi erau umflate de sărutul pasionat pe care-l împărtăsiseră. Apoi într-o clipă, făcu ochii mari, plini de groază si rusine. îsi trecu degetele peste buzele umflate si se întoarse, cu umerii lăsaţi, umilită.

- Te urăsc cu adevărat.

Bine ai venit în club, se gândi el, întunecat la chip. Voia doar s-o ajute, dar de fiecare dată când încerca, reusea numai să mai afle încă o parte a vieţii ei, care si asa era complicată. Singura soluţie era despărţirea. Să termine naibii investigaţia si să dispară din viaţa ei.

Băgă mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor.

- Ţine.

Ea îi aruncă o privire scurtă, apoi se încruntă si continuă să-si aranjeze părul si hainele răvăsite.

- Nu plâng, îi răspunse cu voce de gheaţă în timp ce-si băga bluza în fustă. Nu am nevoie de batistă.

- Nu este o batistă.

Fără tragere de inimă, ridică bărbia ca să mai privească încă o dată. Miscarea se opri si Tory înţepeni în timp ce realiză ce ţinea el în mână.

- O scrisoare, spuse ea mohorâtă.

- Mi-a fost băgată pe sub uşă noaptea trecută. Am controlat deja dacă are amprente. Ca de obicei, nu am avut noroc.

- Uşa ta? Cu precauţie, întinse mâna spre foaia împăturită. De ce să bage o scrisoare pentru mine pe sub uşa ta?

- Deoarece nu este pentru tine. îmi este destinată mie.

*
* *

Tory ieşi după peretele despărţitor, aşa că lumina

slabă care lumina masa ştirilor căzu pe foaia de hârtie. Se holbă la îngrămădeala de litere roşii. Năucă, încercă să lege cuvintele în propoziţii. Autorul nu mai folosise stilul rimat, dar asta nu era singura schimbare.

Autorul descrisese, în amănunţime ceea ce ea şi Rafe făcuseră în bucătărie în noaptea atacului.

înghiţi în sec, simţindu-se uşor ameţită şi cuprinsă de greaţă.

- Dumnezeule, probabil că a stat la fereastră, privindu-ne.

- Ştiu, o întrerupse Rafe morocănos. Lasă asta. Treci la ultima parte.

Tory îşi întoarse privirea spre foaia de hârtie şi citi cu voce tare ultimul paragraf.

- Deja ea a făcut un idiot să se îndrăgostească de ea şi a terminat asasinat. Nu i te adăuga.

Mototoli foaia în mână, iar când vorbi vocea îi era sugrumată de furie.

- Cum. Cum *a îndrăznit!* Eddy nu era un idiot. Şi nu era îndrăgostit de mine. Eram prieteni. cei mai buni. si să fiu a naibii dacă o să las un nemernic să vorbească asa.

Rafe îi tăie vorbăria.

- Nu ai sesizat esenţialul. Uită-te la cuvântul folosit. Asasinat. Cei mai mulţi ar fi folosit cuvântul cadavru sau mort. Singurii care folosesc acest cuvânt sunt poliţistii si reporterii.

- Sau cineva care vede o mulţime de filme poliţiste la T.V.

El rânji.

- Ai putea deveni un bun detectiv. Şi ai dreptate. Această scrisoare nu dovedeste că autorul este legat de poliţie sau televiziune. Dar altceva o face.

Rafe o luă de umeri si privind-o în ochi continuă:

- Omul din grădină a asteptat ca eu să mă apropii. Ştia că n-o să-l pot prinde o dată ce va sari gardul. Ştia cine sunt, adăugă privindu-si piciorul. Şi dacă ne-a urmărit destul de aproape, stia că lucrez pentru tine, si pot să pariez că este cineva care lucrează zilnic cu tine sau lucrează în apropierea ta.

Cineva care lucrează zilnic cu tine. Se gândi la cei pe care-i vedea zilnic la televiziune, tehnicieni, producători, camera- mani, chiar si machieuze. Se gândi la colegul ei, Brad, la Cynthia si chiar la asistenta ei, Liz. Depindea de ei. Avea încredere în ei. Dar întotdeauna păstra distanţa. Fusese atât de încrâncenată să-si ascundă trecutul, încât niciodată nu-i întrebase de al lor. *Ce stiu cu adevărat despre ei?* se gândi cuprinsă de un fior de gheaţă.

Rafe îi luă scrisoarea din mână si o băgă la loc în buzunar.

- N-am vrut să ţi-o arăt, dar altfel nu te-as fi putut convinge. Te-a urmărit. ne-a urmărit. Ştia de noi înainte ca eu să vin la voi în seara aceea. Este isteţ, *cara,* prea isteţ ca să fie un amator.

- Şi acum te urmăreşte pe tine, îi spuse ea moale, ridicân- du-şi privirea şi întâlnind-o pe a lui.

Un timp se priviră în ochi, împărtăşind senzaţia de pericol care-i înconjura. Pentru o clipă văzu în ochii lui o sclipire de teamă şi se cutremură când realiză că teama era pentru ea, nu pentru el.

îl urăşte, îşi aminti. îi manipulase sentimentele cu uşurinţa unui mânuitor de păpuşi. Dar în inima ei ştia că ceea ce simţea pentru el nu era ură. Indiferent de greşelile lui, îşi riscase viaţa ca să le protejeze pe ea şi pe Sam în noaptea atacului. Acum el era ţinta aceluiaşi nebun care o ameninţa pe ea şi, ştiind că era în pericol la fel ca ea, o cuprinseră nişte sentimente pe care n-ar

fi vrut să le cunoască. n-ar fi vrut să le simtă.

Se îndepărtă puţin de el şi-şi cuprinse mijlocul cu braţele.

- Deci ce se va întâmpla acum?

- Am început să cercetez trecutul angajaţilor de la acest studio. O anchetă neoficială. Dacă atacatorul este de aici, aşa cum cred eu, mi-ar plăcea să fac o cercetare şi în baza de date a poliţiei. Am puţine şanse să-i iau urma.

- Am crezut că nu te mai ocupi de caz, îi zise ea încet. Am crezut că laşi poliţia să se ocupe de asta.

- Nu pot. Acum nemernicul ăsta mă urmăreşte şi pe mine. Şi chiar dacă n-ar fi făcut-o, eu.

Un râs îndepărtat întrerupse cuvintele lui Rafe. Membrii echipei se întorceau de la masă.

Rafe înjură printre dinţi.

- Ascultă, aş vrea să pleci un timp. Pleacă de aici de la studio şi din casă. Tu şi Sam aţi putea sta cu unchiul Carlos şi mătuşa Yoli. Acolo veţi fi în siguranţă, *cara.* Şi când mă voi întoarce.

- întoarce? Unde pleci?

- Acolo unde a început totul, îi zise el.

Panica pe care o ascunsese atâta timp ieşi la suprafaţă.

- Nu poţi să te duci la Miller's Crossing. Ucigasul lui Eddy s-ar putea să fie încă acolo. Nu esti în siguranţă.

El zâmbi din nou.

- în caz că n-ai observat, nici aici nu este un loc sigur. Şi apoi, nimeni n-o să stie că sunt acolo. Pot lucra neoficial. pot pune întrebări pe care poliţia nu le poate pune. Răspunsurile sunt acolo, *cara.* Cineva trebuie să le afle.

Cineva. Dar nu Rafe. Nu un bărbat care deja se sacrificase mai mult ca oricine, ca să-si salveze

aproapele. Nu cineva la care ea ţinea mult, chiar dacă sentimentele nu erau reciproce. înghiţi în sec si spuse aceleasi cuvinte pe care le rostise în seara atacului:

- Te rog. Nu pleca.

Strânsoarea lui se înteţi si pentru un timp au avut senzaţia că sunt singuri în univers. Apoi un schimb de cuvinte distruse vraja si studioul începu să se umple de oameni.

Mârâind o înjurătură, Rafe se îndreptă spre iesire.

- Voi trece în seara asta, să vă iau si să vă duc acasă la unchiul meu. Şi m-ai ajuta dacă mi-ai face o listă cu cei cu care as putea vorbi în Miller’s Crossing.

- Nu va fi necesară.

- Tory, mă duc acolo, indiferent de ce spui tu.

Ea trase cu putere aer în piept, luptându-se să-si înăbuse teama care o însoţise timp de zece ani.

- Nu va fi necesară, deoarece merg cu tine.

Capitolul 11

Mio Dios, mă simt ca într-o ilustrată, îsi zise în gând Rafe în timp ce treceau prin Miller's Crossing. Străzile drepte străjuite de arţari, casele îngrijite înconjurate de garduri albe si cu balansoare vechi în curte. Totul era perfect - cerul albastru cu nori albi si pufosi părea scos dintr-o pictură de Norman Rockwell.

Dar, în timp ce trecea pe lângă casele curate cu pajistile lor bine îngrijite, nu se putea opri să se gândească la oamenii care locuiau în spatele faţadelor fermecătoare si pitoresti, dacă erau tot atât de inocenţi si curaţi. Cu nouă ani în urmă aici avusese loc o crimă. Şi nici unul din cei care locuiau în acele case îngrijite nu-i acordase o prea mare atenţie.

O privi cu coada ochiului pe Tory, care stătea tăcută alături de el si privea pe geam. Şi-ar fi dorit ca ea să fi fost la fel de tăcută ieri după-amiază, când îi comunicase că va veni cu el la Miller's Crossing.

Ca anchetator stia cât de nepreţuit era să aibă alături pe cineva care cunostea locurile. Dar în timp ce se deplasa pe străzile prea fermecătoare, îsi dori ca ea să fi rămas la Miami împreună cu fiica ei, în siguranţă la *Tia* Yoli şi *Tio* Carlos. Şi- ar fi dorit-o pe Tory departe de acest oraş prea perfect, cu un trecut nefericit, departe de amintiri, departe de pasiunea care l cuprindea ori de câte ori o atingea.

îşi drese vocea şi-şi îndreptă gândurile spre un teren mai solid.

- O.K., hai să mai revedem o dată ce vom face. Vom cerceta scena crimei. Apoi vom merge să vizităm unii din vechii tăi prieteni, Tina şi tipul ăla, Jeff.

- Ei au alibiuri. Amândoi au fost plecaţi din oraş în noaptea în care a fost omorât Eddy.

-Ar mai putea şti câte ceva. Trebuie să ne mai uităm o dată la fapte şi să aflăm cine l-a scos din casă pe Eddy. Gândeşte-te, Tory. Cine avea pică pe Eddy? Cine avea pică pe tine?

Se uită rapid la el.

- Nu crezi că mi-am pus întrebarea asta de mii de ori?

-Atunci întreabă-te din nou.

Se întoarse spre geam. Pentru o clipă el crezu că ea nu-i va mai răspunde. Apoi, brusc, ea începu să-i vorbească.

- îmi este greu să-mi reamintesc acele lucruri, Rafe. Mama mea a murit când aveam trei ani, şi bunicul meu n-a fost din cale-afară de fericit când s-a trezit cu un copil în prag. Şi-a făcut datoria, dar singurul lucru de care avea grijă era să stea la primărie şi să facă dreptate oamenilor. Privind în urmă, acum îmi pare rău pentru el. întotdeauna a încercat să fie cineva şi a terminat prin a fi un om dezamăgit.

- Şi şi-a vărsat toată dezamăgirea asupra ta, mârâi Rafe, fără milă.

Tory nu spuse nimic.

- Când s-a născut Sam am jurat că ea va fi cea mai importantă persoană din viaţa mea, indiferent de împrejurări. Am încercat să fac totul pentru ea.

- Şi ai făcut. Este o pustoaică grozavă.

Ea zâmbi usor.

- A devenit mult mai prietenoasă de când ai intrat tu în viaţa ei, Rafe.

Rafe râse răgusit.

- Crede că sunt un profitor.

- Era foarte necăjită, când ţi-a spus asa. Nu vorbea serios. Când am lăsat-o la unchiul tău, mi-a soptit că îi pare rău de ce a zis. Ţine la tine.

- Şi eu ţin la ea, recunoscu el, desi Sam nu era singura persoană pe care el o avea în vedere. îsi jurase că va ţine această relaţie cu Tory la nivel profesional, că o va trata ca pe un client. Dar când se uită în ochii ei si văzu imaginea fetiţei care crescuse fără dragostea părintească, tot ce putu face a fost să se abţină să se întindă si .

- Coteste aici, îi zise ea brusc.

- Aici? Opri si se uită la drumul năpădit de iarbă care nu semăna nici pe departe cu drumurile îngrijite care duceau la case ascunse în sălbaticele păduri ale Georgiei. Esti sigură?

Ea dădu din cap. Ridicând din umeri, Rafe răsuci volanul masinii închiriate si o porni pe drumul desfundat. Aproape imediat lăstărisul deveni si mai dens, îngustând si mai mult drumul. Rafe scrută cu privirea drumul sinuos, dar nu văzu decât tufisuri si o grămadă de bălţi noroioase. Strânse volanul în timp ce făcea slalom printre gropi si pietroaie, gândindu-se că o masină de teren ar fi fost mult mai potrivită. Tory nu-i spusese că îl va călăuzi prin sălbăticia din Georgia. în sinea lui se întreba dacă ea îsi amintea cu precizie drumul. La urma urmei, acesta nu era marcat. Şi trecuseră aproape zece ani.

- Esti sigură că ăsta este drumul spre râpă?

- Sunt sigură. Lucrurile astea nu se uită.

Rafe auzi tremurul din vocea ei. încet, aruncă o privire în direcţia ei. Ca si înainte profilul ei era o poză studiată a calmului şi eleganţei. Se gândi că s-a înşelat - până când observă mâinile împreunate strâns în poală, cu încheieturile albe. Cu nouă ani în urmă prietenul ei murise acolo. încercă să-şi imagineze ce simţea ea sau ce însemna pentru ea să fie din nou în acest oraş.

Opri maşina la marginea drumului şi se întoarse

spre ea, lăsându-şi braţul pe spătarul scaunului ei.

- Nu trebuie să vii şi tu, îi zise el cu blândeţe. Lasă-mă să te duc înapoi la hotel. Mă întorc singur să.

- Nu. Trebuie s-o fac. I-o datorez lui Eddy. Se opri, plecân- du-şi privirea. Presupun că o consideri o prostie, să datorezi ceva unei fantome.

Un timp Rafe nu spuse nimic. Apoi întinse mâna şi prinse între degete o şuviţă din părul ei.

- Nu eşti proastă, *cara,* îi răspunse moale. Câteodată fantomele sunt nişte lucruri foarte reale.

Ea îşi înălţă capul şi pe buze îi jucă un zâmbet slab. Era un zâmbet care-i întoarse sufletul pe dos lui Rafe. Avea încredere în el - în Rafe Ramirez care fusese desconsiderat de şefii lui şi de cea mai mare parte a prietenilor. Şi într-un fel, asta îl făcu să vrea să creadă într-un viitor care însemna mai mult decât o bucată de hârtie şi un apartament singuratic.

Sărutul de ieri încă îi ardea buzele. Voia s-o îmbrăţişeze, s-o încurajeze, s-o facă să uite frica şi singurătatea. S-o facă să uite de toate, cu excepţia lui.

* *

Era ca şi cum ar fi trăit într-un coşmar.

Tory stătea în fundul râpei, privind panta abruptă acoperită de frunze. Puţine lucruri se schimbaseră. Ah, cerul era
senin, în loc să fie acoperit cu nori, si lumina care strălucea printre ramurile copacilor provenea de la un soare luminos de septembrie, nu de la luna parţial acoperită, de noiembrie. Dar chiar dacă era cald sau frig, miezul zilei sau al nopţii, sentimentul care o cuprinsese era acelasi. Cu nouă ani în urmă coborâse în goană aceeasi pantă abruptă strigând numele lui Eddy. Pe când se uita la locul unde găsise corpul lui, simţea

cum acelasi ţipăt de groază i se ridică din nou din piept.

Un mers târsâit în dreapta ei, o trezi din gânduri. Ridicându-si privirea, îl văzu pe Rafe coborând panta, cu mers nesigur, pasii lui apăsaţi strivind covorul de frunze. *Cavalerul meu în armură strălucitoare*, îsi zise în gând, pe moment uitând că încerca din toate puterile să *nu* aibă astfel de sentimente pentru el.

- Sunt prea bătrân pentru asa ceva, mormăi el în timp ce ajungea lângă ea. Aplecându-se începu să-si cureţe cizmele de frunze si rămurele. Data viitoare, iau liftul.

Ea îsi muscă buzele, luptându-se să-si înăbuse sentimentul de simpatie care nu avea nimic comun cu ceea ce simţea pentru el. în ciuda cuvintelor dure si a comportamentului aspru, el venise s-o ajute, să descopere adevărul despre trecutul ei. Era un bărbat complicat si enervant, dar comportamentul lui era cel al unui prieten adevărat - cel mai bun prieten de la Eddy încoace. Dar se întreba cât de prieten va mai fi dacă va afla întreg adevărul despre trecutul ei.

Reveni brusc la realitate când Rafe se îndreptă. începu să privească împrejurimile cu un aer profesional.

- Povesteste-mi tot ce s-a întâmplat. Tot ceea ce-ţi reamintesti.

Să-si reamintească? Şi-ar fi dorit din toată inima să fi putut uita măcar *un singur* amănunt din acea noapte. Eddy murise
şi ea lăsase ucigaşul să scape. Până la sfârşitul vieţii nu va putea scăpa de acest sentiment de trădătoare. Iar vântul rece de toamnă, care bătea printre ramurile cu frunze galbene, îi mărea senzaţia de vină. *Laşă. Laşă.*

- Nu pot s-o fac, îi spuse cu o voce răguşită. Am

crezut că pot, dar. te rog, trebuie să plec.

începu să urce, dar Rafe îi blocă drumul.

- Nu. Nu poţi să fugi aşa.

- Cine eşti tu să-mi porunceşti? se răsti ea. Nici măcar n-ai vrut să vin cu tine.

- Ştiu. Dar am greşit. Raportul poliţiei nu conţine multe amănunte. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat aici. Am nevoie de ajutorul tău.

El nu era o persoană care să ceară ajutor cu uşurinţă. îl privi în ochi şi văzu zidul pe care-l construise de când fusese împuşcat, zidul puternic şi înalt destinat să-l protejeze şi să-l izoleze. Un bărbat mândru care dorea să-şi dovedească lui însuşi şi tuturor celorlalţi că putea izbândi de unul singur, că putea să-şi facă meseria pentru care fusese născut. Şi faptul că-şi coborâse garda şi-i ceruse ajutorul o făcu să se simtă de parcă ar fi primit cel mai preţios dar din lume.

- Povesteşte-mi ce s-a întâmplat în noaptea aia, *cara,* îi zise, vocea exprimând nevoia pe care o văzuse în ochii lui. Ai încredere în mine.

Ea închise ochii, în tăcere cerându-şi iertare prietenului mort. Iartă-mă. O să-i povestesc atât de mult cât o să pot, dar n-o să-i povestesc totul, chiar dacă asta înseamnă ca, din nou, să-l las pe ucigaş să scape.

Vezi, Eddy, m-am îndrăgostit de el.

Capitolul 12

- ... si împuscătura a venit de acolo, îi explică Tory, arătând spre un stejar noduros situat în partea de vest a râpei. Cel puţin asa a spus poliţia. Din cauza ploii si tunetelor eu n-am auzit-o.

- Rafe privi lung stejarul bătrân si-si frecă gânditor bărbia. De sub ramurile stejarului se putea trage cu pusca si glonţul să lovească persoana care stătea în zona liberă din fundul râpei. Şi din raportul procurorului, pe care îl împrumutase de la arhiva internelor, a citit că ora decesului lui Eddy fusese situată la începutul serii, o noapte cu luna în primul pătrar. Norii si ploaia ar fi putut stânjeni vizibilitatea. Ceea ce însemna că asasinul lui Eddy era un nemernic las care-l atrăsese pe pusti în zona descoperită a râpei în timp ce el se ascundea în umbra copacului, la adăpost.

- Poţi să te gândesti la un motiv pentru care cineva să-i dorească moartea lui Eddy?

- Nu. Deja ţi-am spus asta. Vocea îi reflecta încordarea.

- Şi mi-ai spus tot, absolut tot, ce a condus la acest dez- donământ? N-ai uitat nimic?

Pentru o secundă ezită, înainte să răspundă:

- Sigur că ţi-am spus totul. De câte ori trebuie să trecem prin asta?

- De câte ori este nevoie, îi răspunse Rafe fără urmă de emoţie. încă privind stejarul, urmă firul cărării înclinate care ducea la capătul râpei unde fusese găsit corpul lui Eddy. Faptele începeau să se lege, dar încă nu aveau nici un sens. Ceva îi scăpa, ceva ce nu putea indica foarte clar.

Frustrat, îsi trecu mâna prin păr si mai privi încă o

dată pereţii abrupţi ai râpei.

- O.K., hai să mai reluăm o dată întâmplările. Te-ai apropiat de marginea râpei si ai văzut corpul zăcând cu faţa îndreptată spre fundul râpei. Descrie-mi.

Se opri când auzi un oftat înăbusit în spatele lui. întorcân- du-se o văzu pe Tory stând cu capul plecat, încercând să ascundă faptul că plângea. Oh, Doamne.

- Scuze, îi zise ea curajoasă, încercând să-si steargă pe furis o lacrimă. E vorba de faptul că „întâmplarea" este că cineva l-a împuscat si „cadavrul" era Eddy. încerc să mă prefac că este un nou reportaj, care s-a întâmplat unei alte persoane, dar. ei bine, este altceva când si inima ta este implicată.

Când inima ta este implicată. Rafe auzi cuvintele si simţi ecoul în inima lui. încercase să pună un zid emoţional între ei, să îndepărteze sentimentele pe care le avea pentru ea. Voia să creadă că propria lui inimă nu era implicată - *să dovedească* acest lucru? Şi ce îi adusese această strategie? O migrenă. O durere în piciorul rănit. Frisoane din cauza vântului rece, care bătea aici în fundul râpei. Şi faptul că provocase si mai multă durere singurei persoane din lume pe care dorea s-o protejeze cu toată fiinţa lui.

- Este destul pentru azi, declară el în timp ce urca panta stâncoasă lângă ea.

- Dar n-ai terminat. îsi sterse repede lacrimile si-si ridică bărbia cu hotărâre. îmi pare rău că am cedat. Este. neprofesional. N-o să se mai întâmple.

Altul ar fi putut fi înşelat de înfăţişarea rece şi hotărâtă a reporterului, dar nu Rafe. S-ar putea să-şi joace rolul, dar sub înfăţişarea sofisticată, bătea o inimă blândă, la fel de fragilă ca un porţelan chinezesc. Incapabil să reziste, întinse mâna şi şterse urmele de lacrimi care încă mai udau obrazul ei.

- Ti-am mai spus, *cara.* Nu ştii să minţi.

Ea îl privi fix, cu ochii din nou plini de lacrimi, numai că de data asta nu mai era lacrimi de tristeţe. în cele câteva zile de când erau împreună, văzuse în ochii ei oglindite o mulţime de sentimente - gratitudine, mânie, dorinţă, chiar şi ură. Dar niciodată, până atunci, nu văzuse în ochii ei o încredere totală şi absolută.

Avea încredere în el, aşa cum nu mai avusese nimeni de când fusese împuşcat - la naiba, într-un fel nimeni n-o făcuse nici *înainte* de a fi împuşcat. înghiţi în sec, cuprins de un vârtej ciudat de sentimente, simţindu-se umil şi invincibil în acelaşi timp. Ceva se răsuci în inima lui, ceva mai puternic decât dorinţa, mai puternic decât pasiunea. O dorinţă fierbinte, nebună, pe care o simţise mai devreme explodă în el, transformându-i sângele în lavă, trezindu-l la viaţă.

Era nebun să simtă aşa faţă de ea. Când totul se va termina, o să-l îndepărteze ca pe un lucru de care nu mai ai nevoie. Dacă se va gândi la el, o va face ca la un schilod, care a ajutat-o odată. Dar chiar dacă mintea îl avertiza, mâna lui se strecură pe sub părul mătăsos, trăgând-o mai aproape.

- Hei, ce faceţi voi acolo jos?

Vocea neaşteptată îi îndepărtă unul de altul. Instinctiv Rafe o împinse pe Tory în spatele lui şi se uită spre malul râpei.

- Cine-i acolo? întrebă el.

- Asta vreau şi eu să întreb, răspunse vorbitorul invizibil. O clipă mai târziu o persoană se aplecă peste marginea râpei, o femeie slabă şi în vârstă, cu părul cenuşiu, cu nas acvilin şi pe nas cu cea mai mare şi urâtă pereche de ochelari pe care Rafe o văzuse vreodată. Usurat, începu să zâmbească spre apariţia comică, până când observă pusca impresionantă

îndreptată direct spre inima lui.

Grozav! Doar n-o să fie împuscat de o ţărancă.

- Nu sunt prietenoasă cu intrusii, declară ea cu accentul ei moale în timp ce îl ţintea neîncetat cu pusca. Acum părăsiţi rapid proprietatea mea, înainte ca.

- Grandy? întrebă dintr-o dată Tory.

Rafe se întoarse pe jumătate spre ea.

- O cunosti pe ţăcănita asta?

- Nu este ţăcănită. Nu, dacă este cine cred eu. îsi ridică faţa si strigă din nou către bătrână. Grandy, esti chiar tu?

Expresia străinei cu gâtul lung se înmuie usor, dar pusca era tot îndreptată spre ei.

- Cine vrea să stie?

- Sunt Tory Chandler. îţi amintesti de mine?

- Să-mi amintesc de tine? Ce.

în loc să-si termine propoziţia, femeia o luă în jos pe panta abruptă a râpei, cu usurinţa unei capre negre. într-un timp surprinzător de scurt, ajunse în faţa lui Rafe, cu pusca încă îndreptată oarecum în direcţia lor. Cu grijă, Rafe o ţinea încă pe Tory în spatele lui, dar femeia se părea că nu observă. Se uită la el, de parcă era făcut din sticlă. Se holba la Tory parcă era de pe altă planetă.

- Esti chiar tu? întrebă cu o voce usor răgusită.

- Da, Grandy. Eu sunt.

Rafe nu prea înţelese ce se întâmplă în următoarele clipe, dar în câteva secunde Tory reusise să iasă din spatele lui, să se arunce în braţele deschise ale femeii si să depene noutăţile petrecute în decursul a nouă ani într-un torent care nu se mai termina. Rafe îsi duse mâna la frunte, uluit.

La fel de brusc cum începuse, conversaţia încetă.

Femeia mai în vârstă îsi puse pusca pe umăr si o luă la sănătoasa pe panta abruptă. Rafe o privi cum mergea şi simţi cum îl cuprinse invidia. Odată şi el ar fi putut merge la fel.

- Ne-a invitat la ceai, îi spuse Tory venind lângă el.

în sinea lui Rafe blestemă, dorindu-şi să fi fost mai atent la conversaţie. Plănuise să-şi petreacă următoarele ore cercetând ziarele la arhiva bibliotecii, în speranţa că va găsi o urmă la întâmplările petrecute cu zece ani în urmă. Fără să mai menţioneze că numai ideea de a bea ceai îi făcea rău.

- Nu avem timp. Ştiu că vrei să-ţi vizitezi prietenii, dar.

Zâmbetul ei îl făcu să se oprească - un zâmbet frumos, dar
răutăcios ca al pisicii, care tocmai înghiţise canarul. *Dios*, şi-ar fi vândut şi sufletul numai s-o facă să zâmbească aşa.

- Ai puţină încredere în mine. îţi promit că nu va fi o pierdere de timp.

- Dar. *ceai,* îi răspunse el îngrozit.

- N-o să mori din cauza asta. Râse şi sunetul cristalin răsună în pădurea întunecată. Şi apoi, Grandy nu este numai o prietenă veche. Este bunica lui Eddy.

* *

Trecuseră ani de când Tory nu mai fusese în casa familiei Fisk şi totuşi parcă nu trecuse decât o zi, deoarece totul era aşa cum ştia ea. Mileuri gălbui încă acopereau mobila înghesuită şi vechiul ceas german cu cuc din perete arăta ora aiurea. Chiar şi mirosul era acelaşi, ca de mansardă plină de amintiri şi dragoste. Ori de câte ori regulile rigide ale bunicului ei şi restricţiile de tot felul deveneau greu de suportat, îşi

găsea refugiu aici, în casa asta ciudată şi excentrică, împreună cu Eddy şi surorile lui mai mari şi cu bunica lor, care-i crescuse.

- Dios!

Exclamaţia îi întrerupse gândurile. întorcându-se îl văzu pe Rafe stând pe marginea unui scaun prea mic pentru el, lup- tându-se să ţină în echilibru ceasca de ceai, farfurioara si o farfurie cu sandvisuri mici asezată pe genunchi. îsi muscă buzele încercând să-si ascundă zâmbetul.

- Mai vrei ceai, Rafe? El îi aruncă o privire care ar fi putut străpunge piatra.

- îmi esti datoare, *cara,* mârâi el. Serios.

încă mormăind îsi plecă ochii spre porţelanul în echilibru precar. Tory ar fi putut să-si întoarcă privirea, dar imaginea detectivului hotărât si dur terorizat de o cească de ceai, o umplu de o afecţiune atât de coplesitoare încât îi tăie respiraţia. Se schimbase atât de mult de la bărbatul suspicios si nesigur care intrase în biroul ei cu o săptămână în urmă. învăţase să aibă încredere - să aibă încredere în ea. Dar ar mai avea încredere în ea, dacă ar sti adevărul motiv pentru care venise în acea noapte să-l vadă pe Eddy si de ce părăsise Miller’s Crossing fără să încerce să rezolve cazul lui Eddy?

Gândurile i se întrerupseră când Grandy intră în cameră cu o farfurie plină cu sandvisuri.

- Doamne, as fi vrut să stiu că veniţi, îi spuse ea în timp ce trecu pe lângă semineu si-i oferi lui Tory un sandvis. As fi pregătit plăcinta mea specială cu mere.

Tory îsi reaminti plăcintele acelea. Eddy si ea le folosiseră odată pe post de puc la un joc de hochei. în gând mulţumi Cerului că bătrâna nu aflase mai din timp.

- Astea sunt foarte bune. Apropo, dacă tot esti aici, as vrea să te întreb.

- Păi, întreabă, fu de acord Grandy îndatoritoare. Doar nu primesc în fiecare zi o celebritate în casa mea. Cinstit, văd toate reportajele tale pe CNN.

- Ei, ăsta este mai mult noroc decât talent, îi răspunse Tory. Aflăm ce-i interesează pe telespectatorii din diverse zone şi toţi vor poveşti despre exoticul şi însoritul Miami. Oricum, ce vreau să ştiu.

- în special mi-a plăcut cel despre mamele care muncesc, o întrerupse bătrâna. Cel pe care l-ai făcut cu fetiţa ta. Cum o cheamă?

- Samantha. Dar ce vreau să ştiu cu adevărat.

- Ce nume drăguţ, zise Grandy continuând să flecărească. Deidre a mea se gândea să-i spună celei mici Samantha, dar până la urmă i-a spus Frieda. Dumnezeu ştie de ce. O să vină în oraş la sfârşitul săptămânii - Deidre vreau să zic, nu Frieda. Dacă mai stai pe aici.

- Nu!

Vocea lui Rafe răsună în cameră, pe moment făcându-le pe cele două femei să tacă. Tory se uită strâmb la el, apoi profită repede de tăcerea din cameră.

- Uite, îmi place să ascult mai multe despre familia ta, Grandy, dar s-o lăsăm pe altă dată. Asta este mai mult decât o vizită de curtoazie.

- îmi închipui, îi zise femeia mai în vârstă uitându-se cu înţeles la Tory. S-ar putea să fiu bătrână, dar am ochi. Am înţeles că se întâmplă ceva, când v-am găsit în râpă. Tu nu te-ai fi întors în acel loc fără un motiv serios. Se întoarse şi se aşează încet într-unul din acele scaune vechi. Este în legătură cu dragul meu băiat, nu-i aşa? Sărmanul meu Eddy.

Tory aprobă din cap. îngenunche lângă scaun şi-şi

puse cu blândeţe mâna pe braţul fragil al lui Grandy. Ca reporter discutase cu sute de oameni, dar nici unul din acele interviuri nu era atât de important ca acesta. *Când inima este implicată.*

- îmi pare rău. N-am vrut să aduc vorba atât de brusc. Dar avem nevoie de ajutorul tău. Cineva mi trimite şi mie scrisori ca acelea primite de Eddy înainte de a muri.

Grandy ridică bărbia, surprinsă şi indignată.

- Păi, cine naiba ar face un astfel de lucru? Trebuie să fie un yankeu.

Rafe pufni în râs si încercă să se abţină. Tory îl fulgeră cu privirea, apoi îsi întoarse atenţia spre Grandy.

- Nu stiu cine este.. de aia am venit la Miller's Crossing. Poţi să ne spui ceva ce ne-ar putea ajuta?

- Ei bine, eu. începu Grandy, dar se opri si-i aruncă o privire suspicioasă lui Rafe. Se apropie de urechea lui Tory. Cât de mult stie?

Tory deschise gura, nesigură ce trebuia să răspundă. Un zgomot de porţelan spart o făcu să se oprească. întoarse privirea spre Rafe care până la urmă pierduse lupta cu ceasca de ceai. Farfurioara si ceasca erau pe covor si el încerca în zadar să-si steargă pata maro de pe blugi cu un serveţel foarte mic.

- Cred că am nevoie de un prosop, recunoscu el morocănos.

- Baia este la capătul culoarului, îi răspunse Grandy. Pot să te ajut dacă vrei.?

- Nu, nu vreau să vă deranjez. Doamnelor, puteţi continua fără mine, îi răspunse el îndreptându-se schiopătând spre capătul holului.

- Zău că este manierat, decretă Grandy în timp ce-l privea pe Rafe cum se îndepărta. Şi este destul de

sprinten pentru un om cu un singur picior. Cum l-a pierdut?

- Este poliţist. A fost împuscat în timp ce-si salva un prieten.

- A făcut o faptă bună, medită Grandy. Dar totusi îl frământă ceva. Oricum, probabil că se va însenina când voi doi vă veţi căsători.

- Căsători? Tory aruncă o privire spre usă, usurată că Rafe nu era acolo. Noi nu ne căsătorim. Nici măcar. adică suntem doar prieteni.

- Mie mi s-a părut că sunteţi mai mult decât prieteni, când v-am văzut în râpă, comentă bătrâna, privind-o cu siretenie printre gene.

- Ei bine, nu suntem. Rafe este un detectiv particular. L-am angajat să mă ajute să aflu cine îmi trimite scrisorile alea, si.

Turuia ca o idioată. Dacă continua asa, Grandy va încerca să-i pună mai multe întrebări la care ea nu va dori să-i răspundă. Trase aer în piept si-si întoarse gândul spre Eddy si spre investigaţie.

- Erai gata să-mi spui ceva înainte ca Rafe să iasă din cameră. Despre ce este vorba?

- Păi, la început nu eram sigură, dar acum. Făcu o pauză si privi prudentă în jur, înainte de a se apropia de urechea lui Tory. Băiatul meu n-a fost împuscat din greseală. Eddy a fost ucis, asa cum ai spus tu. Şi eu am dovezi.

Tory îngheţă. Ani de zile se gândise că ea era singura care credea că Eddy fusese ucis. Scoţând un strigăt de bucurie, o îmbrăţisă cu putere pe bătrână.

- Ah, Grandy, am asteptat atâta timp ca cineva să mă creadă. Povesteste-mi cum ai aflat că Eddy a fost ucis? Ce dovadă ai?

- Ei bine, îi zise Grandy vorbind în soaptă, este

vorba despre frunze.

- Frunze? Ce frunze?

- Frunzele din râpă. Câteodată, când bate vântul, îl aud pe băiatul meu cum se plimbă pe acolo. Şi apoi mai sunt si bufniţele. O grămadă au început să cuibărească acolo, imediat după noaptea aia. Şi cei care au cât de cât minte stiu că bufniţele se adună acolo unde a avut loc o crimă, asa cum fluturii se adună noaptea în jurul becului.

Speranţele lui Tory se risipiră. Uitase de Grandy şi de „vedeniile" ei. Unele dintre prezicerile lui Grandy se adeveriseră, dar cele mai multe nu. Aparent nici eşecurile şi nici trecerea anilor nu domoliseră entuziasmul lui Grandy pentru presupusele ei talente paranormale.

Din nefericire Tory se îndoia că poliţia va considera frunzele şi bufniţele drept dovezi.

- Ai altceva? Ceva mai concret?

- Voi, tinerii. întotdeauna vreţi ceva care poate fi văzut sau atins. Ei bine, există ceva. S-ar putea să nu fie prea de ajutor, dar.

Grandy traversă camera spre un scrin vechi din cedru. împinse capacul şi scoase un carnet cu spirală şi foi îngălbenite. Tinea vechiul caiet la piept ca pe ceva nepreţuit.

- Ăsta este jurnalul lui Eddy. N-am putut să-i dau de capăt. Poate tu o să ai mai mult noroc.

Mângâind pentru ultima oară copertele caietului, îl întinse lui Tory. Tânăra îşi ţinu respiraţia şi atinse copertele, sperând într-o revelaţie. Când îl deschise văzu pagini întregi acoperite cu litere şi cifre. Erau scrise ca nişte cuvinte, cu spaţii între ele şi semne de punctuaţie, dar ordinea literelor părea total aiurea. Năucită, o privi pe Grandy.

- Mi se pare că a fost scris într-un cod secret.

- Aşa se pare. Nici poliţia n-a înţeles nimic. Şi nici nu i-au dat mare atenţie. Au dat puţină importanţă acestui caiet, aşa cum au făcut şi cu băiatul meu.

Şi cu mine, îşi zise în sinea ei Tory. Miller's Crossing avea propriul stil de a respinge persoanele care nu se potriveau cu imaginea lui idilică. Ca băiatul a cărui singură vină fusese că era diferit. Ca o pasăre singuratică dorind pe cineva să aibă grijă de ea.

O bătu cu afecţiune pe Grandy pe braţ.

- N-o să-l părăsesc pe Eddy. Nu de data asta. Rafe si cu mine vom afla cine l-a ucis, îţi promit. Dar va trebui să ne ajuţi. Poţi să-mi spui ceva despre ultima zi a lui Eddy? Orice ce ţi s-a părut anormal?

- Nu prea îmi amintesc, îi spuse Grandy scărpinându-se în bărbie. Sigur, a doua zi. A fost puţin ciudat. Fata aceea, Tina, a venit a doua zi după plecarea poliţiei. A spus că Eddy o sunase în după-amiaza zilei când a fost. mă rog, în acea zi. A spus că voia să-i zică ceva. Mi s-a părut de-a dreptul distrusă când i-am spus despre băiatul meu.

- Dar se presupune că Tina a fost plecată din oras si ziua si noaptea. Cum ar fi putut Eddy s-o sune?

Grandy ridică din umeri.

- Nu stiu. Şi nici nu stiu ce voia să-i spună. Dar poţi s-o întrebi. în rubrica mondenă din ziar se zice că este în oras acum, desi soţul ei nu este. îţi amintesti de soţul ei, nu-i asa? Jeff Miller. Cel care a devenit.

- Ştiu ce a devenit, îi zise Tory cu voce calmă.

După ce părăsise Miller’s Crossing, urmărise de la distanţă cariera ascendentă a lui Jeff, descoperind povesti despre consumul de droguri. Până la urmă dragostea ei pentru Samantha înăbusise durerea, dar îi trebuise mult, mult timp. Acum, stând în salonul lui Grandy, amintirile o coplesiră. Fusese nebună când crezuse că venind aici va uita amintirile, nu va simţi nici o neliniste sau vreun sentiment de vinovăţie faţă de actul de trădare faţă de Eddy, când îl lăsase pe asasinul lui să plece nestingherit.

- Uite, Grandy, în legătură cu Tina. Nu-i spune lui Rafe despre faptul că a venit să-l vadă pe Eddy, O.K.? As vrea s-o întâlnesc eu.

Grandy ridică din umeri.

- Dacă asta este tot ce doresti, dragă. Dar nu cred că

o să-i convină prea tare că vrei să-l ţii în nestiinţă.

- Poate că nu, dar deja l-am implicat prea mult în problemele mele.

Grandy se încruntă.

- întotdeauna ţi-ai asumat prea multe. Niciodată n-ai cerut ajutor, de la nimeni. Dar tânărul ăsta al tău. nu este genul care să se lase implicat prea mult în ceva, ci numai atunci când consideră el că vrea acest lucru.

Tory clătină din cap.

- N-a prea avut de ales.

- Aiurea. Bărbaţii ca el ştiu să aleagă singuri, îi răspunse Grandy chicotind. întotdeauna am spus că atunci când povara este împărţită, e mult mai uşor de dus. I-ai spus de ce ai părăsit Miller's Crossing?

- Nu, îi răspunse ea cu grabă. Niciodată nu i-am spus ce v-am povestit ţie şi lui Eddy. Şi el nu este iubitul meu.

Zâmbetul viclean apăru din nou pe buzele lui Grandy.

- Fato, ai aceeaşi faţă ca atunci când tu şi Eddy aţi minţit că nu voi aţi furat piersicile domnului Hobson. Dar acum este mult mai mult în joc decât câteva piersici pricăjite.

Se întinse şi-i luă mâna lui Tory în mâna ei uscată şi osoasă. Tory se cutremură, ca şi când ar fi fost atinsă de moarte.

- Văd nori negri adunându-se în jurul tău. Şi cel mai cumplit diavol din câţi am văzut. Tu ai puterea să-l opreşti, dar numai dacă ai încredere în inima ta.

Tory încercă să râdă.

- Nu te supăra, Grandy, dar ştii că niciodată nu am prea crezut în viziunile tale.

- Dar n-am folosit puterile mele, scumpo. Pur şi simplu mi-am folosit ochii şi urechile, îi explică bătrâna, cu un surâs indescriptibil pe buze. La fel cum pot să-ţi spun că tânărul ăla ascultă de cel puţin cinci minute la uşă.

Capitolul 13

- Nu pot să cred că mă spionezi, îi zise Tory în timp ce trântea portiera de la masină.

- Nici tu nu ai fost chiar foarte sinceră, *cara,* îi răspunse el în timp ce pornea masina. Dacă ai fi avut încredere în mine.

- Tu mă spionezi si eu să am încredere în tine?

- Nu, se presupune că tu trebuia să ai încredere în mine pentru că suntem o echipă. Amândoi suntem implicaţi în asta. Se aplecă spre ea. Prietena Grandy a spus că ascunzi ceva de mine.

- Ea vorbeste aiurea, îi răspunse Tory privind în jos.

- Şi eu as face-o bucuros, dacă asta te-ar face să ai încredere în mine. îmi cer scuze pentru ce am făcut, dar trebuia să fac ceva. Tu ai refuzat să mă ajuţi. Am bănuit încă din noaptea când ai fost atacată. Cuvintele lui Grandy mi-au confirmat bănuiala.

Ea îsi înclestă mâinile în poală. Când vorbi vocea îi era o soaptă suierată.

- Poate că asa este, dar nu are nici o legătură cu acest caz.

Dar nu de acest caz era el îngrijorat. O privi dintr-o parte,
văzu expresia pierdută din ochii ei si încordarea de pe chipul ei. Limbajul corpului nu minţea - Tory suferea în sinea ei.

Picături mari de ploaie izbiră parbrizul. Cât timp stătuseră la Grandy, cerul se acoperise de nori negri. îsi întoarse privirea spre volan, forţându-se să nu se mai uite la ea.

- Nu sunt dusmanul tău, *cara.* Niciodată nu am fost. încerc să te protejez.

- Ştiu, îi spuse ea moale.

- Atunci povesteste-mi. Povesteste-mi de ce te temi.

Ea sopti scurt:

- De tine.

Tory se întoarse si privi dârele pe care picăturile de ploaie le lăsau pe geam.

- Crezi că sunt o fată linistită dintr-un orăsel linistit. Dar nu este asa. Mediul în care am crescut nu era deloc idilic. Mama mea m-a părăsit la usa bunicului meu când aveam aproape trei ani fără să se deranjeze să spună cine era tatăl meu. Bunicul voia ca lumea să creadă că mama mea era moartă, dar într-un oras mic ca Miller's Crossing nu poţi ţine un secret. Toţi, de la primar la măturător, stiau că eram o bastardă abandonată. Şi mi-au reamintit asta în fiecare zi a vieţii petrecute aici.

Rafe putea să-si imagineze cu usurinţă oamenii din casele îngrijite judecând cu severitate fetiţa părăsită care avusese nenorocul să se nască sub suspicii atât de nefavorabile. Se întinse si o luă de mână, dar ea si-o retrase.

- Nu te înduiosa prea tare, Ramirez. Cetăţenii din Miller's Crossing se asteptau ca eu să semăn cu mama mea. Şi exact asta s-a întâmplat.

Lui Rafe îi trebuiră câteva secunde ca să priceapă ce a vrut ea să spună. Cu surprindere, realiză că ar fi trebuit să priceapă asta, cu mult înainte. Ea îi spusese că se descurcase de una singură încă dinainte ca Sam să se nască. Şi ar fi trebuit să se gândească la vârsta lui Sam si să facă legătura.

- Săraca de tine.

Ea înţepeni.

- Nu vreau milă. Şi nu caut scuze. Ştiam ce fac.

- Cum ai fi putut? Probabil că aveai abia nouăsprezece ani când s-a născut Sam.

- Mai degrabă optsprezece ani, şopti ea. Când

bunicul a aflat, a vrut să avortez. Toată lumea voia să avortez, inclusiv. închise ochii, ca şi cum ar fi vrut să uite. De asta am părăsit Miller’s Crossing. L-am trădat pe Eddy. Dar nu puteam să-mi trădez şi copilul care nu se născuse.

Rafe o prinse de bărbie şi cu blândeţe o forţă să-l privească în faţă.

- Toată viaţa mea i-am protejat pe cei slabi, dar nimic din ce am făcut n-a dovedit curajul pe care l-ai avut tu la optsprezece ani. Tu ai renunţat la toate pentru copilul tău. Pentru asta îţi trebuie mai mult curaj decât pentru a păşi în faţa unui glonţ. Dar ce nu înţeleg este de ce ţi-e atât de frică de mine. Crezi că o să te judec la fel cum au făcut idioţii din oraşul ăsta?

- Nu eram sigură. Ştiu că am făcut alegerea corectă. singura la care mă puteam gândi în acele împrejurări. Dar este o parte din mine, de care m-am ruşinat întot-deauna.

Rafe zâmbi.

- Tu ţi-ai sacrificat viaţa ta, ca s-o salvezi pe a altuia. Nu ai de ce să te ruşinezi. Cei care ar trebui să se ruşineze sunt oamenii din Miller’s Crossing - şi cel care nu te-a sprijinit.

- Am crezut că sunt îndrăgostită, îi mărturisi ea încet. Dar eu nu ştiam ce este dragostea. Cel puţin, nu atunci.

Sensul cuvintelor îl lovi pe Rafe ca un fulger. Sigură de sine şi independentă, îi era greu să-şi recunoască sentimentele, la fel ca şi lui. Dar văzu nevoia din ochii ei, sentimentele care erau mai adânci decât o pasiune pasageră. Şi îl înspăimântau, deoarece simţea că aceleasi sentimente puternice îi cuprindeau inima.

O dorea. Ea era iadul si raiul la un loc, si era o parte din el care nu ţinea prea mult să afle unde se va găsi

până la urmă, atâta timp cât se afla în braţele ei. Dar de asemenea si-o reamintea pe Stephanie care se presupunea că ţinea la el, până când realizase ce însemna să iubească un bărbat cu un handicap. Nu putea uita groaza de pe faţa ei când îi văzuse corpul ciopârţit. Acea privire aproape că îl ucisese. Şi se gândi că dacă ar vedea aceeasi expresie în ochii lui Tory, dacă ar vedea dorinţa transformată în dezgust - ar fi mai rău ca moartea.

îsi întoarse atenţia spre volan si răsuci cheia în contact atât de repede încât motorul scrâsni.

- Mai bine să mergem. Vreau să te las la hotel înainte ca ploaia să se înteţească.

- Să mă lasi la hotel? Tu unde te duci?

- încerc să găsesc niste dovezi clare. Grandy a spus că vechea ta prietenă, Tina, nu era plecată din oras, asa cum a declarat. Ştiu că bătrâna nu este cea mai credibilă sursă, dar as vrea să-i pun Tinei câteva întrebări. Privi drumul denivelat si porni ignorând gropile. Cine stie? Poate avem noroc. Avem nevoie de asa ceva.

- Dacă te duci s-o vezi pe Tina, vin cu tine.

Tory vorbi cu poticneli, ca si cum i-ar fi fost foarte greu.

- Nu trebuie să vii. Sunt întrebări de rutină. Pot să mă descurc.

- Ştiu că poţi. Dar eu te-am amestecat în povestea asta cu scrisorile. N-o să te las tocmai acum.

Chipul ei avea aceeasi expresie de hotărâre încăpăţânată pe care Rafe o mai văzuse si pe chipul fiicei ei. Curaj sub foc.

- Şi apoi, mai este ceva ce trebuie să afli despre familia Miller - ceva ce Grandy nu s-a gândit să amintească.

- Având în vedere că vorbeşte cu copacii, nu sunt surprins. Despre ce este vorba? Că cei din această familie deţin jumătate din oraş?

- Mai degrabă jumătate din ţară, dar asta nu este tot. Tory făcu o pauză şi pentru un moment se auziră numai vântul şi zgomotul ştergătoarelor pe parbriz. Numele întreg al lui Jeff este Jefferson. Jefferson Davis Miller.

Rafe ar fi trebuit să fie orb, surd sau prost să nu ştie numele. Apăsă cu putere pe frâne şi se întoarse cu faţa spre ea.

- *Senatorul* Jefferson Davis Miller? Vrei să spui că vechea ta colegă de şcoală este măritată cu unul dintre cei mai puternici oameni de la Washington?

*
* *

Ca şi cei mai mulţi americani care posedau televizor, Rafe auzise de senatorul Jefferson Miller. Zâmbetul lui tineresc şi părul blond dădeau foarte bine în faţa camerelor de luat vederi şi-l făceau să semene mai mult cu starul Robert Redford decât cu un politician de la Washington. Ascensiunea lui rapidă a fost tema multor reportaje. Iubit de ziarişti şi de alegători în acelaşi timp, frumosul politician care preţuia viaţa de familie şi tot ce reprezenta acesta, considerat o copie modernă a lui J.F.K. Deşi abia avea treizeci de ani, partidul său se gândea să-l propulseze într-o funcţie mai importantă. Prin culise se spunea că s-ar putea să ajungă preşedinte până la patruzeci de ani.

Totusi, spre deosebire de cei mai mulţi americani, Rafe judeca politicienii cu ochiul neîndurător al detectivului. De-a lungul anilor, obsevase că în timp ce tânărul si activul senator vorbea cu patos despre

ajutorul lui pentru cetăţeanul mediu, în realitate cele mai multe dintre voturile lui în Senat erau în favoarea buzunarelor celor bogaţi si puternici. Când votul era controversat, senatorul Miller fie se abţinea, fie vota cu majoritatea, apoi reusea cu volubilitate să întoarcă lipsa lui de curaj într-o cruciadă a unui vizionar.

Când problemele personale ale lui Rafe îl coplesiseră, nu se mai interesase de manevrele politice ale popularului si puternicului senator. Dar când majordomul îi conduse într-un hol opulent si le spuse cu un aer superior să „astepte până când o informa pe Madame de sosirea lor", Rafe îsi dădu seama că ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenţie.

- Jesus, Joseph si Mary, comentă el, fluierând încet în timp ce-si rotea privirea prin holul de marmură. Fiind un om pentru oameni, probabil că este plătit mult mai bine decât am crezut. îmi pare bine că vezi pe ce se duc impozitele noastre.

- Casa asta n-a fost construită cu banii lui Jeff, îi răspunse Tory înăbusit. Casa era destul de bună, dar am auzit că au început s-o renoveze după ce s-au căsătorit. Familia Tinei este foarte bogată.

Rafe îi aruncă o privire rapidă lui Tory, observând că pe chipul ei nu se putea citi mânie.Chiar si privirea pierdută, aproape disperată din ochi, dispăruse. Era ca si cum femeia pe care el o cunostea dispăruse, fiind înlocuită de această persoană străină.

- Nu trebuie să participi la asta. Pot să te duc la hotel.

- Nu. Este timpul să încep să-mi înfrunt trecutul. Şi apoi, nu totul a fost chiar asa de rău. Pentru un timp Tina mi-a fost prietenă bună - prima prietenă pe care am avut-o. O undă de viaţă apăru pe chipul rece. M-a introdus într-o lume pe care no cunoşteam. Ea era cea

mai populară fată din liceu - drăguţă, isteaţă, plăcută. Dar de asemenea era bună.

- Nu chiar *aşa* de bună. Aminteşte-ţi că ea a fost cea cu ideea „Admiratorului Secret" ca să-l păcălească pe Eddy.

- Ea era supărată pe Eddy pentru că nu i-a schimbat notele. Era îngrozită că o să dezamăgească. Se gândea că Jeff n-o să se mai însoare cu ea dacă o va considera proastă. Căsătoria cu Jeff însemna totul pentru ea.

- Şi însurătoarea cu ea probabil că însemna totul pentru el, mormăi Rafe. începu să se plimbe în jurul holului circular, încercând pe rând uşile care dădeau spre el. Un loc ca ăsta are nevoie de multă îngrijire.

- Jeff nu s-a însurat cu Tina pentru bani. O adora. Mi-a spus că nimic nu va sta în calea. Hei, nu ar trebui să încerci clanţele. Majordomul ne-a spus să aşteptăm aici.

El îi aruncă un zâmbet strâmb.

- *Cara,* dacă aş fi aşteptat ori de câte ori cineva mi-a spus aşa, niciodată n-aş fi aflat. ah, asta este descuiată.

- Rafe, nu. îl preveni ea, dar el deja intrase în cameră. Ea nu avu de ales şi îl urmă.

Uşa se deschidea spre o cameră imensă, somptuoasă, de primire. Mobila îmbrăcată în brocart alb, divanuri îmbrăcate în mătase, antichităţi scumpe făceau camera să semene mai mult a muzeu decât a locuinţă. O oglindă imensă dubla splendoarea camerei, făcând-o să pară de două ori mai mare. Rafe privi bogăţia răspândită prin cameră şi fluieră lung.

- N-ai glumit, când ai spus că nevasta lui avea bani.

- Nici n-am crezut că avea *atâţia* bani, îi spuse Tory păşind pragul camerei. Splendoarea încăperii se potrivea cu cele din revistea *Stilul de viaţă al celor bogaţi şi faimoşi* şi nu unui orăşel din sud. Poate că

fiind senator primeşte destul de mulţi bani.

Se opri când privirea îi căzu pe peretele din capătul opus. Deasupra semineului atârna un tablou în mărime naturală al lui Jefferson Davis Miller.

- Acest *gringo* are o impresie foarte bună despre el, nu-i asa? comentă sec Rafe.

Tory abia îl auzea. De ani de zile evitase să amintească de Jef Miller, chiar refuzase să facă partea politică a studioului, deoarece nu dorea să facă un interviu cu el. Sperase că anii vor atenua amintirile si de asemenea durerea provocată. Dar acum, privindu-i părul blond si ochii albastri, se trezi transportată înapoi în timp, atunci când era o timidă si stângace elevă de liceu, iar el era cel mai frumos membru al echipei de fotbal.

Vocea profundă de bariton a lui Rafe o trezi din gânduri.

- Ştii, nu stiu de ce, dar ceva la tipul ăsta mi se pare foarte familiar. Ştiu că l-am văzut la T.V., dar este mai mult decât atât. E ca si cum l-as fi văzut undeva, zilele astea.

- Zău că n-ar trebui să fim aici, îi zise Tory, pornind spre usă. Dacă se întoarce majordomul.

- Atunci îi vom spune că ne-am rătăcit, termină Rafe ridicând din umeri. Am vrut să văd mai bine casa asta.

Stătea în mijlocul camerei, cu mâinile în solduri, privind cu atenţie în jurul lui. Lui Tory i se păru că vede un pirat care privea puntea, înainte de atacul final.

- Poţi să spui multe despre un om numai văzându-i camera. De exemplu, as spune că senatorului nu numai că-i plac banii, dar îi place ca si alţi oameni să afle acest lucru. îi place să primească musafiri - observi barul plin - si o face frecvent - observi cât de multe sticle. S-ar putea să fie plin de el, dar în mod sigur consideră că

asta îl ajută foarte mult. Dar evident nu consideră că familia lui participă la asa ceva; poate că nu are copii. Probabil că nu vrea copii.

- Nu are copii? îl întrebă ea surprinsă. Te înşeli în privinţa asta. Jeff şi Tina plănuiau să-şi întemeieze o familie cât mai repede. Ştiu cât de mult dorea Jeff un copil, care să ducă mai departe tradiţia familiei Miller.

- Ei bine, probabil că s-au răzgândit. Copiii sunt mai greu de stăpânit decât o reacţie nucleară. Totdeauna lasă jucării peste tot. Chiar şi în cele mai îngrijite case găseşti bucăţi din jocul de Lego după pernele de la canapea, dinozauri şi păpuşi uitate pe sub scaune, urme de degete pe pereţi, ca să nu mai vorbim de desene.

- Ai fi fost un reporter grozav, domnule detectiv, recunoscu Tory cu un zâmbet în colţul gurii. Ce altceva?

El îşi frecă bărbia şi înconjură încăperea cu privirea pentru a doua oară.

- Este atât de perfect. Totul este la locul lui, totul e perfect. Dar sub această perfecţiune.

îşi dădu pe spate părul ud de la ploaie şi ochii i se întunecară din cauza amintirilor triste.

- în timpul când am lucrat în poliţie am întâlnit mulţi criminali, *cara.* Dar cei mai îngrozitori, cei care îţi îngheaţă sângele în vene, erau cei îmbrăcaţi în costume Armani şi cu zâmbete lunecoase, tipi care-ţi strângeau mâna şi peste o secundă te loveau cu cuţitul în piept. Nu-ţi puteai da seama ce gândeau, nici chiar dacă îi priveai în ochi. Casa asta, tot oraşul ăsta, îmi reamintesc de acei oameni cu zâmbetul lor.

Tory se cutremură. Şi ea cunoştea astfel de oameni, numai că în loc de cuţite folosiseră cuvinte şi crimele lor fuseseră învăluite în fraze lungi şi în miros dulceag de lichior de mentă.

- Asta nu mai face parte din viaţa ta, îi zise ea încet, deşi nu ştia cu adevărat dacă i se adresase lui sau se gândise la sine. Uită de asta.

El îi întâlni privirea, expresia din ochii negri îmblânzindu-se şi făcând-o să-şi simtă genunchii ca de cauciuc.

- Nu, n-o să uit. Anii aceia m-au învăţat în cine să am încredere, cum să stiu să-mi apăr spatele. Şi toţi prietenii mei se reduc la o mână de oameni - părinţii mei, fratele meu Adam, sora mea Luz, Mike. tu.

Ea înghiţi în sec, împărţită între dorinţa de a-i spune întregul adevăr si teama de a-l pierde dacă i-l spunea. Era timpul să nu mai fugă de trecut. Ridică privirea spre portret, spre bărbatul blond si zâmbitor, pe care odată crezuse că-l iubea. Nici nu-si mai amintea ce simţise pentru el. Nu mai dorea de mult o viaţă de lux, putere, prestigiu, privilegii. Voia.

Se uită la bărbatul brunet, care părea absorbit de examinarea unei colecţii oribile, dar foarte scumpe, de podoabe expuse într-o vitrină. Blugii lui vechi si cizmele uzate erau la fel de deplasate în această cameră lustruită, ca un taur într-un magazin de porţelanuri, dar ea îl iubea asa cum era. Era cumsecade si curajos si strălucitor într-un fel în care toată această cameră plină de bogăţii nu va putea fi vreodată.

- Rafe, trebuie să-ţi spun ceva.

- Ei bine, nu-i asa că este faimoasa Victoria Chandler? rosti o voce dură, usor înăbusită. Micuţa Tory. Vechea, *scumpa* mea prietenă.

Tory se întoarse brusc, făcând ochii mari, în timp ce o privea socată pe cea care vorbise.

- Tina?

Capitolul 14

Drăguţă. Strălucitoare. Populară. Acestea fuseseră cuvintele folosite de Tory ca s-o descrie pe fosta ei prietenă din copilărie. Dar în timp ce o privea pe femeia care tocmai intrase în cameră, nu putu să regăsească nici una din aceste trăsături.

Chipul proaspăt cu trăsături tinereşti al Tinei dispăruse sub o mască de fard şi o claie de păr blond. Silueta zveltă de altădată parcă intrase la apă şi se jigărise. Pantalonul şi vesta de lamé auriu erau de calitate dar atârnau pe ea ca pe gard. Şi ochii strălucitorui de altădată, care exprimaseră bucurie şi generozitate, aveau acum o expresie de viclenie calculată.

- Micuţa Tory, repetă Tina în timp ce se îndrepta spre ea, cu un mers nesigur. îşi puse un deget sub bărbia lui Tory şi-i ridică faţa ca s-o vadă mai bine, ignorând strâmbătura ei, când unghia ascuţită îi intră în carne. Sau mai bine zis *marea* Tory. Marea reporteră. Faimoasă. Te-ai descurcat foarte bine de una singură.

- M-mulţumesc, îi răspunse Tory încet. Masca de fard nu putea ascunde paloarea nesănătoasă a tenului Tinei, cum nici apa de gură nu putea îndepărta mirosul de alcool din respiraţie. îmi cer scuze. N-am fi venit, dacă am fi ştiut că erai ocupată.

- Ocupată. Adică aşa se spune în „sens metaforic” ? Tina rostise neclar cuvintele, în timp ce zâmbea cu amărăciune. Sunt beată, micuţă Tory. De obicei sunt aşa, când Jeff este la Washington. Şi poţi să menţionez *asta*, în interviul tău.

- Nu am venit pentru interviu, îi spuse Tory încet rostind cu greu cuvintele de parcă ar fi avut un nod în

gât. După ce părăsise Miller's Crossing, la început, de câteva ori se rugase ca viaţa perfectă a Tinei să se distrugă. Dar să vadă că acest lucru se întâmplase de fapt. *Niciodată n-am dorit asta cu adevărat. Nici în clipele de mare gelozie, nu am dorit asta cu adevărat.* Tina, ce s-a întâmplat? Tu şi Jeff. vă iubeaţi.

- Iubeam? Poate. Dar asta a fost înainte ca el să întâlnească toate soţiile alea rafinate ale colegilor lui din Washington, femei cu diplome, cu cariere solide, cu premii, cu succese şi *copii.* Nu prea aveam ce căuta acolo. aşa mi-a spus. Şi când au venit rezultatele de la doctor.

- Rezultatele de la doctor?

Tina o privi printre gene.

- Ti-ar plăcea asta. S-o spui într-un interviu. Ai câştiga imens. Dar n-o să-ţi spun. Exact aşa cum tu nu mi-ai spus *mie.*

- Tina, nu, îi zise ea moale, luând-o de braţ. S-a întâmplat totul cu mult timp în urmă.

Pentru o clipă o emoţie reală trecu ca un fulger prin ochii Tinei.

- Ti-ar plăcea toate nevestele alea din Washington. Atât de pline de succes. Atât de realizate. Te-ai fi acomodat perfect. aşa mi-a spus el. Te-a văzut la T.V. A spus că şi-ar fi dorit să se însoare, să se însoare.

- Dacă as putea să schimb lucrurile.

- Pun pariu că ai schimba lucrurile, suieră Tina, smulgân- du-si braţul din mâna lui Tory. Păcat că nu vrei un interviu. Ai putea să-l intitulezi „fata care a obţinut tot ce si-a dorit". Sau mai bine, tot ce *tu* ţi-ai dorit?

Tory tresări, de parcă ar fi fost lovită. Zâmbind plină de ea, Tina se întoarse si se îndreptă spre barul plin de băuturi. Luă o sticlă de scotch scump si turnă o porţie

sănătoasă într-un pahar de cristal.

- Pentru timpurile de altădată. Şi noi succese. Pentru reporterii de succes si senatori importanţi si .

Se opri brusc când îl văzu pe Rafe în oglinda din spatele barului.

- Ei, *bună,* toarse ea pe când se întorcea cu faţa spre el. Cine esti tu?

- Rafe Ramirez, îi răspunse, îndreptându-se spre ea si întinzându-i mâna. Şi mi-e teamă că nu sunt faimos deloc.

- N-as spune asta, se pisici Tina privindu-l din cap până-n picioare, oprindu-se mai mult cu privirea în anumite părţi ale anatomiei lui. îl luase de mână si nu avea nici o intenţie să-i dea drumul. *Vrei* să bei ceva, domnule. care-nu-esti-faimos-de-loc?

- Nu, nu bea, îi răspune Tory. Voia să părăsească acest loc strălucitor, pervertit, departe de acel portret în mărime naturală, de amintirile triste, de insinuările si privirile pofticioase ale Tinei. Am venit să-ţi punem câteva întrebări scurte si apoi vom ple.

- Mi-ar face plăcere, o întrerupse Rafe pe când se sprijinea cu coapsa de bar. Niciodată nu refuz o băutură de la o doamnă drăguţă.

- Drăguţă! pufni Tina. Esti un mincinos. îmi place. Se undui pe lângă el si-i puse mâna cu unghii rosii si lungi pe piept. Asadar, ce doresti, domnule-care-nu-esti-faimos-de-loc? O băutură? Sau ceva mult mai personal?

- Zău că trebuie să plecăm, repetă Tory, încercând să-i atragă atenţia lui Rafe. El o ignoră în schimb, luă o înghiţitură din pahar şi-şi plecă privirea spre insistenta lui gazdă, adresân- du-i cel mai fermecător zâmbet cu putinţă. Apoi începură să discute, dar în şoaptă, iar Tory nu putea auzi nimic. Ştia că Rafe dorea să găsească ceva, o informaţie. Dar pur şi simplu nu

credea că era necesar să stea atât de aproape.

Le întoarse spatele, privirea fiindu-i atrasă fără să vrea de portretul de deasupra şemineului. Ce se întâmplase cu ăştia doi? Jeff îi spusese că Tina era tot ce-şi dorise şi că nu va lăsa nimic sau pe nimeni să stea în calea căsătoriei lor. îi spusese că o iubea. Tory nu era sigură ce simţise pentru el, dar sigur era că nu fusese dragoste.

în sinea ei auzi o voce care-i şoptea cu o voce catifelată şi sarcastică, foarte asemănătoare cu cea a lui Jeff şi asta o făcu să se cutremure: Eşti aşa de expertă în dragoste, nu-i aşa? încă din prima zi când l-ai întâlnit, l-ai minţit pe Rafe. L-ai implicat în toate secretele tale murdare. Ar fi trebuit să te gândeşi că ţine la tine, dar când va afla adevărul, te va părăsi, aşa cum am făcut şi eu.

- Cum aş putea să-mi amintesc de ce m-am dus să-l văd pe Eddy? Asta s-a întâmplat acum zece ani. Oicum nu dau doi bani pe ce s-a întâmplat cu tâmpitul ăla.

Vorbele dure ale Tinei o treziră pe Tory din visare. Loialitatea pentru prietenul ei ieşi la suprafaţă cu rapiditate.

- S-ar putea ca ţie să nu-ţi pese, dar nouă da. Şi Grandy a spus că tu ai vorbit cu Eddy în după-amiaza aceea, când ai declarat că tu şi Jeff aţi fost plecaţi din oraş.

- Şi cine o crede? ridică Tina din umeri. Bătrâna aia este nebună de legat.

- Poate da. Poate nu. Tory se îndreptă cu hotărâre spre bar. Un băiat a murit, Tina. Un băiat căruia i-ai jucat o festă urâtă. Sigur că trebuie să minţi ceva în legătură cu asta.

- Mai gândeste-te, îi zise Tina, turnându-si încă un pahar.

Tory încercă din nou.

- Am crezut că te-ai dus să-i mărturisesti - să-i spui adevărul despre „Admiratorul Secret”.

Tina îngheţă, brusc părând trează.

- Şi ce dacă i-am trimis câteva scrisori? Era o glumă si încă una amuzantă. Şi apoi, nici tu n-ai spus nimic. Tu stiai si nu i-ai spus nimic.

- Ştiu. Ti-am păstrat secretul, Dumnezeu să mă ierte, mărturisi Tory. Noi toţi eram răspunzători pentru gluma asta făcută lui Eddy. Dar nu mai este trecut deloc. Recent cineva a început să-mi trimită scrisori anonime si să le semneze Admiratorul Secret.

- Şi ai crezut că sunt eu! ţipă Tina. Asta-i culmea! îmi sun avocatul. Nu mă poţi acuza de.

- Nu te acuzăm, o întrerupse Rafe cu o voce blândă. Luă paharul din mâna Tinei si-l puse pe măsuţă. Nu acuzăm pe nimeni, *senora.* Pur si simplu am venit la Miller’s Crossing să aflăm tot ce putem în legătură cu moartea lui Eddy. Sperăm să aflăm cine trimite aceste scrisori amenințătoare lui Tory si Sam.

- Sam? Tina înghiţi si se albi la faţă. Ce stii despre Sam?

- Este fiica lui Tory, *Samantha,* îi explică Rafe. Cineva le trimite scrisori de amenințare. Asa că dacă ne poţi spune ceva, orice.

Tina se îndepărtă de el si-i privi cu ochi mari pe amândoi, ca si cum brusc le-ar fi crescut coarne.

- El a spus „Sam”. A crezut că este băiat. Dar Tory are o fată. Eu stiam că are un . Se întoarse si întinzând mâna luă paharul si-l dădu peste cap dintr-o înghiţitură. Iesiţi afară!

îngrijorată, Tory o prinse de mână.

- Dar Tina, noi vrem doar .

- V-am spus *să plecaţi!* ţipă Tina, cu ochii iesiţi din

orbite.

Se întoarse brusc si aruncă paharul în oglinda de pe peretele din spatele barului, spărgând-o.

La naiba! îşi zise în gând Rafe în timp ce instinctiv o trase pe Tory în spatele lui. Pentru prima oară ea nu făcea nici o obiecţie. încet, începu să meargă cu spatele îndreptându-se spre uşă.

- O.K., plecăm, îi zise Tinei cu voce calmă. Numai calmează-te. Nu vrem să păţească cineva ceva.

- Rafe, şopti Tory, n-o putem lăsa aşa.

- Pe dracu', nu putem.

Nebunia din ochii ei îi reamintea prea bine de drogatul din aleea aia nenorocită. Ea nu avea pistol, dar avea o grămadă de cioburi la picioarele ei.

- Vreau să te scot de aici, *cara.* îndreaptă-te către uşă. *Acum*.

O văzu pe Tory aruncându-i o privire Tinei, în ochi cu o expresie de surpriză şi regret.

- Avea o viaţă perfectă. Cum a putut să decadă aşa?

- Vom discuta *mai târziu,* accentuă el. Acum, hai să ieşim dracului de aici.

Tory aprobă din cap, apoi se întoarse şi ieşi în fugă din cameră. Rafe o urmă mai încet, dar exact când ajunse la uşă, simţi mâna subţire a Tinei prinzându-l de mânecă. Traversase camera imensă cu repeziciune şi-l privi cu o neaşteptată compasiune în ochii care mai păstrau o urmă din frumuseţea din adolescenţă.

- Plecaţi de aici, îi spuse cu o voce pendulând între o şoaptă răguşită şi un scârţâit nedesluşit. Plecaţi din Miller's Crossing. Nu lăsa să se întâmple din nou. Te rog, nu din nou.

Capitolul 15

- Tina nu a fost întotdeauna asa, îi zise Tory în timp ce privea prin parbrizul ud în noaptea întunecoasă. Era strălucitoare, frumoasă si atât de plină de speranţă. Obisnuiam s-o văd la fel de strălucitoare ca o stea.

- Ei bine, steaua a căzut, *cara.* Rafe tocmai îsi petrecuse ultimele douăzeci de minute în compania unei isterice plicticoase, îngrozitor de bogată, si nu aflase nimic care să-l facă să avanseze în ancheta lui. Nu simţea nici un pic de compasiune. Ca să nu mai amintească de răbdare. Cucoana asta ar putea da lecţii la rechini. Nu m-am mai simţit asa de când am fost pentru prima oară la un bar pentru celibatari. Dar, cel puţin am obţinut ceva bun din tot acest fiasco. în fine avem un suspect.

- Crezi că *Tina* mi-a trimis scrisorile anonime?

- Tu nu? Ea are trei M - mijloace, motiv si bani. Fără să mai amintim că tot ea a fost cea care i-a trimis în trecut scrisori lui Eddy. Ar fi putut să-l omoare pe Eddy. Mărturia lui Grandy o menţionează la locul potrivit, la timpul potrivit. în ceea ce priveste scrisorile, ar fi putut să angajeze pe cineva de la studio ca să ţi le plaseze si să arunce piatra aia în geamul de la camera Samanthei. Banii gheaţă pot cumpăra o grămadă de criminali.

Tory scutură din cap.

- Nu cred. Ştiu că Tina a fost cea care s-a gândit prima la scrisorile cu „Admiratorul Secret” si că i-a făcut gluma aia proastă lui Eddy, dar ea nu este rea. Este egocentrică si nesuferită, chiar înversunată, dar nu este rea. Fata pe care am cunoscut-o în liceu n-ar fi rănit pe nimeni intenţionat, în special un copil nevinovat ca Sam.

- Oamenii se mai schimbă, *cara.*

- Nu în sufletul lor. Nu în interiorul lor, acolo unde contează. Tina nu este o sfântă si acum este într-o stare destul de proastă, dar sub sarcasm si amărăciune, este aceeasi persoană care a fost întotdeauna. Acea persoană ar putea face o glumă idioată, dar nu ar ucide pe nimeni.

El voia s-o contrazică, dar în sinea lui stia că ea avea dreptate. Teoretic, Tina se potrivea genului care să scrie scrisori anonime, dar restul nu mergea. Era clar că nu privea cu ochi buni succesul fostei ei prietene Tory, dar nu se arătase bucuroasă sau triumfătoare asa cum se asteptase el în ceea ce priveste efectul scrisorilor. Totusi era încă deranjat de ultimele cuvinte ale Tinei. Era beată, dar cuvintele ei sunaseră remarcabil de lucide si foarte îngrijorate. *Plecaţi de aici. Din Miller's Crossing. Nu lăsa să se întâmple din nou. Te rog, nu din nou.*

Rafe privea fix prin parbriz la drumul întunecos spălat de ploaie, dorindu-si din tot sufletul să fie posibil să se întoarcă pe străzile din Miami, unde un bărbat putea să aibă sansa să lupte pentru bine. Petrecuse în Miller's Crossing doar o singură zi si se alesese cu o durere de cap pe cinste. Orăselul ăsta adormit din sud avea mai multe cotituri decât vizuina unui iepure, şi fiecare ducea spre o fundătură, iar fiecare persoană se dovedea a fi un candidat sigur la casa de nebuni. După o zi de cercetare a morţii lui Eddy Fisk, avea mai multe întrebări decât răspunsuri şi mai multe îndoieli decât întrebări. Şi toate acele îndoieli erau legate de femeia care stătea alături de el.

Tory ştia mai multe decât spunea. Nu avea importanţă ce simţea el pentru ea, nu putea ignora acest adevăr.

- Foarte bine, hai să spunem că Tina nu a trimis

acele scrisori. Mai este cineva în acest oraş care ar fi putut s-o facă? Un alt prieten vechi? O rudă? Un prieten respins?

Tory clătină din cap.

- Singura mea rudă, bunicul meu, a murit cu mai mulţi ani în urmă şi singura mea prietenă a fost Tina în afară de cei din familia Fisk. Iar în ceea ce priveşte prietenii vechi. Buzele ei generoase schiţară un zâmbet strâmb. Şi n-aş recunoaşte asta în faţa nimănui, dar adevărul este că nu prea am avut pe cine să resping. N-am prea avut multe întâlniri în liceu.

- Pierderea lor, *cara,* murmură el şi fu răsplătit de un zâmbet timid care-i încălzi sufletul.

La naiba, dacă ea putea să-i facă asta cu un zâmbet, ce ar putea să-i facă, dacă. ?

Brusc, îşi întoarse privirea spre drum.

- Mai există o singură persoană în viaţa ta de atunci. Ce zici de tatăl lui Sam?

Tory rămase nemişcată.

- El nu este amestecat în asta.

- Nu ştiu, îi răspunse Rafe împărţindu-şi privirea între Tory şi conducerea pe drumul ud de ploaie. Uite, ştiu că nu-ţi place să te gândeşti la nemernic, dar nu avem ce face. Nu avem suspecţi. Chiar dacă el nu este implicat, ar putea să ştie cine este. *Trebuie* să vorbim cu el.

Singurul răspuns a fost tăcerea. Frustrat că ea nu realiza cât de important era acest lucru, se uită la ea si observă o lacrimă alunecând pe obrazul ei.

Opri masina la marginea drumului.

- îmi pare rău. Câteodată sunt atât de prins de caz încât uit de sentimentele oamenilor. Ştiu că acest *diablo* te-a părăsit. Sincer să fiu, mi-as dori foarte mult să-i pocnesc faţa personal, pentru ceea ce ţi-a făcut, si

lui Sam. Dar trebuie să lăsăm la o parte sentimentele. Trebuie să aflăm, dacă el stie ceva.

- Nu stie, îi răspunse ea repede. Prea repede. Oricum, el nu este în Miller’s Crossing.

- Atunci spune-mi unde locuieste. Pot să-l sun pe Mike. Va lua legătura cu poliţia locală si pot să trimită un ofiţer să.

- Nu! Vocea îi răsună cu putere în interiorul masinii. Nu vreau să-l vezi, să-l întrebi sau orice altceva. îţi spun eu că nu prezintă importanţă. De ce nu mă crezi?

- De ce nu esti cinstită cu mine?

Ea nu-i răspunse. în schimb îl privi cu o expresie atât de disperată si pierdută, încât el dori s-o ia în braţe si s-o încurajeze. Dar nu putea. Tinea la ea mai mult decât ţinuse la oricine altcineva în viaţa lui, dar în acelasi timp era si detectiv. Ştia că nu putea fi nimic între ei până când nu va descoperi adevărul.

Ea avusese dreptate. Adânc, în interiorul lor, oamenii nu se schimbau.

Porni din nou masina. Voia să zică ceva - orice - numai să rupă tăcerea, dar nu găsea nimic potrivit.

Ajunseră la hotel. El pomeni ceva despre cină, dar ea clătină din cap, spunându-i că o doare capul. *O altă minciună,* îsi zise el în gând în timp ce o privi cum se îndepărta. O cină de unul singur nu-l atrăgea, asa că se îndreptă spre camera lui.

începu să se plimbe prin cameră ca un tigru în cuscă, ignorând durerea din picior, si încercă să pună cap la cap tot ceea ce ştia. Nimic nu se potrivea. Orele treceau. încercă să vorbească la telefon. Posturile erau deconectate. îl căută pe Mike ca să vadă dacă el putea să-i găsească pe unii din ei, dar fostul lui partener nu era acasă. Se gândi s-o sune pe sora lui, pe mătuşa şi unchiul lui, pe părinţii lui la St. Croix, pe fratele lui mai

mare în nenorocita aia de ţară unde se afla - orice, numai să rupă tăcerea. Dar singura persoană pe care o dorea cu adevărat era la câteva camere depărtare.

Dar la fel de bine ar fi putut să fie pe lună.

Oftând, se lăsă să cadă pe marginea patului şi-şi trecu mâna prin păr. Ridică telecomanda şi dădu drumul la televizor, sperând ca mulţimea evenimentelor să-i calmeze gândurile. Dar în loc să vadă imaginile de pe ecran, gândul i se întorcea la chipul palid al lui Tory şi expresia disperată din ochi atunci când îl implorase s-o creadă.

- Cum aş putea? strigă la pereţi. Ea mă minte chiar de la început. Cum ar putea să se aştepte s-o cred acum?

Deoarece tu ţii la ea, îi şopti conştiinţa. Deoarece fie că minte sau nu, tu te-ai îndrăgostit de ea.

- ... fiul nostru favorit, senatorul Jefferson Miller.

La auzul numelui Rafe, ridică privirea spre televizorul de care uitase. Era jurnalul de noapte, povestind despre cel mai faimos cetăţean al oraşului. Aparent, popularul politician era la o ceremonie de inaugurare, undeva în Washington. După ce văzuse casa splendidă de la Miller’s şi pe soţia lui ignorată şi nefericită, Rafe nu mai avea nici un respect pentru el. Dar pe când îl privea pe zâmbăreţul politician făcând bezele mulţimii, din nou fu lovit de un cunoscut aer de familiaritate.

încruntându-se, se aplecă mai mult, privind cu atenţie felul în care se mişca, cum zâmbea, felul în care îşi ţinea capul uşor aplecat şi felul în care soarele se reflecta în părul blond.

Nu, nu blond. Mai mult. culoarea aurului vechi.

*

* *

Fu trezită de tunet. Năucită, se luptă să se trezească, frecându-se la ochi, regretând somnul profund şi fără vise, care urmase după oboseala extremă. Tunetul se auzi din nou. numai că nu era tunet. Ameţită, realiză că cineva bătea la uşă. Regretul se transformă în mânie. Probabil că un beţiv greşise uşa camerei, trezind-o din primul somn profund pe care-l avusese de când începuse să primească scrisorile. Furioasă, dădu la o parte pătura şi se îndreptă spre uşă, hotărâtă să-i zică vreo două beţivului înainte de a chema paza ca să-l ia de urechi.

- Tory! Deschide!

Rafe! Din doi paşi ajunse la uşă şi o deschise brusc.

- Rafe, ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

- Nu, nu mă simt bine, declară el, pe când trecu pe lângă ea şi intră în camera întunecoasă. M-am săturat să fiu lăsat pe din afară şi să fiu minţit.

- Vorbeşte mai încet, îl preveni, închizând uşa şi aprinzând veioza. Cineva ar putea auzi.

- N-au decât! Sunt prea multe lucruri murdare ascunse în acest orăşel. Ca de exemplu moartea lui Eddy. Ca faptul că Tina bea. Se întoarse brusc cu faţa spre ea, încrucişându-şi braţele pe piept. Ca faptul că senatorul Miller este tatăl lui Sam.

Capitolul 16

Timp îndelungat nici unul dintre ei nu scoase o vorbă. Singurul zgomot care se auzea era cel al picăturilor de ploaie care loveau fereastra, si bătăile inimii lui Tory. îsi plecă privirea si-si strânse mijlocul cu braţele.

- Cum ai aflat?

- Tipul a apărut la T.V. L-am privit. am văzut felul în care se miscă si zâmbeste, am văzut culoarea părului. Cu excepţia ochilor, Sam îi seamănă leit. Şi m-am simţit ca ultimul idiot. Rafe îsi trecu mâna prin păr si în voce i se simţea durerea. De ce ai făcut asta? Pentru că încă îl iubesti?

- Nu! strigă ea. Cum poţi să crezi asa ceva?

- Pentru că m-ai minţit. Pentru că mi-ai ascuns adevărul ca să-l protejezi.

- Nu a fost ca să-l protejez pe el. Eram speriată. N-am vrut ca tu să mă privesti în acelasi fel ca onorabilii locuitori din Miller’s Crossing când au aflat că m-am culcat cu logodnicul celei mai bune prietene.

Se îndreptă spre pat si se lăsă încet pe margine.

-Au spus că am încercat să-l oblig să se căsătorească cu mine.

Patul scârţâi când Rafe se aseză lângă ea.

- Mi se pare că jumătate de vină îi revine lui Jef.

Ea clătină din cap.

- Nu în Miller’s Crossing. Era povestea unei bastarde care a vrut să-l seducă pe fiul favorit al orasului.

- Şi asa s-a întâmplat? o întrebă el încet.

- Da. Nu. Ah, la naiba! înghiţi cu greu si-si sterse lacrimile. Eram nebună după Jeff. El era cavalerul în armură strălucitoare, eroul la care visam că va veni să

mă salveze din casa întunecoasă a bunicului meu. Dumnezeu să mă ierte, nici nu mi-a păsat că Tina era logodnica lui. Voiam ca el să mă iubească pe mine. Voiam să aparţin cuiva.

Vocea ei se stinse. Rămase privind în gol, dar nevăzând camera de motel, ci perioada din vara aceea când ea s-a întâlnit cu Jeff în fânul din vechiul grajd al familiei Miller si a crezut că el o iubeste necondiţionat.

- . după aceea el nu mi-a mai răspuns la telefoane. Când în sfârsit m-am întâlnit cu el, mi-a spus că am înţeles gresit. Nici o clipă n-a intenţionat să se însoare cu mine. nu aparţineam aceleiasi clase. Mi-a spus că nimic nu-l va opri să se însoare cu Tina si dacă îi voi spune ce s-a întâmplat între noi, el va nega.

- Nemernicul! blestemă Rafe.

- Dar *eu* am fost cea care mi-am trădat prietena cea mai bună, îl contrazise ea. Apoi mi-am dat seama că am rămas însărcinată. Nu am stiut ce să fac si i-am spus lui Eddy. A fost atât de furios pe Jeff încât s-a oferit să se însoare cu mine, dar bineînţeles că eu nu am putut să accept. Asa că i-am spus bunicului, care i-a spus tatălui lui Jeff, care i-a spus serifului si altor mărimi ale orasului. Dumnezeule, ce porcărie! Au discutat problema în spatele usilor închise. Chiar au pus pe tapet si un avort. Dar eu n-am putut suporta asa ceva. Asa că am plecat, chiar dacă asta a însemnat să las moartea lui Eddy nerezolvată.

Rafe nu spuse nimic. Ea îşi ridică privirea spre el, dar nu văzu decât chipul lui împietrit şi ochii negri şi furioşi. Nu putea să-i citească gândurile, dar putea ghici foarte bine unde erau. Tina a fost prietena ei cea mai bună şi ea o trădase. Şi ea se gândise de mii de ori la acest lucru. De mii şi mii de ori.

Trase aer în piept, încercând să îndepărteze

tremurul din voce, apoi continuă.

- Bănuiesc că nu sunt o femeie onorabilă, aşa cum ai crezut.

- Nu, nu eşti.

Cuvintele lui constituiră o lovitură directă în inimă. Anii şi distanţa îi dăduseră puterea să se împace într-un fel cu greşeala ei. Dar să-l audă pe Rafe spunând-o - să-i piardă respectul - era mai rău decât îşi imaginase; năucă, începu să se ridice de pe pat.

- Mai bine ai pleca, detective.

El o prinse de încheietura mâinii, trăgând-o înapoi.

- Ceea ce vreau să spun este că tu eşti chiar mai curajoasă şi mai onorabilă decât am crezut.

Ea se holbă la Rafe, de parcă el ar fi înnebunit brusc.

- Dar tocmai ţi-am spus.

- Ai greşit. O greşeală mare. Dar toţi greşim. Dar felul în care rezolvăm problema ne face eroi sau laşi. El întinse mâna şi-i mângâie obrazul cu un gest extraordinar de blând. Ai salvat viaţa lui Sam, deşi asta a însemnat s-o sacrifici pe a ta. Singurul lucru pe care *nu-l* înţeleg este cum ai putut crede că o să te dispreţuiesc pentru asta.

- Toţi ceilalţi au făcut-o.

Unul din rarele zâmbete tinereşti îi destinse chipul.

- Ţi-am mai pus. Eu nu sunt ca ceilalţi. O femeie deşteaptă ca tine ar fi trebuit să-şi dea seama până acum.

- Mi-am dat seama de prima dată când te-am văzut, îi răspunse ea încet. Când te-am văzut la spital şi am discutat despre visurile şi speranţele tale. şi temerile tale. Aproape că ţi-ai dat viaţa ca s-o salvezi pe a altuia. Mi-am dat seama că erai cel mai curajos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Dar am realizat asta cu adevărat

abia când te-am întâlnit din nou, si m-am îndrăgostit de tine.

Mâna de pe obraz înţepeni.

- Doar nu crezi asta. Când ancheta va lua sfârsit tu te vei întoarce la viaţa ta si mă vei uita definitiv.

Ea îsi încolăci braţele în jurul lui si-l trase spre sine.

- Ştii, detectivule, pentru un bărbat care se presupune că are un ascuţit simţ al observaţiei, esti puţin cam greu de cap.

*

*

*

Nebunie. în clipa în care buzele ei dulci le atinseră pe ale lui, fu cuprins de o pasiune imensă si uită de toate. O sărută cu putere, gustându-i dulceaţa gurii, răvăsindu-i buzele, în timp ce cu mâinile îi răvăsea corpul. O întinse pe pat si îi presă corpul cu corpul lui, auzind geamătul ei de plăcere în timp ce genunchiul lui se freca de centrul feminităţii ei.

îl dorea. îf iubea. Gemând si el, smulse cămasa de noapte si începu să-i maseze sânul cu sfârcul roz. Ea se miscă sub el, arcuindu-se, arătându-i prin gestul acesta cât de mult îl iubea. *Dragoste* îsi zise în gând, iar cuvântul îl străbătu ca un curent electric. *Te iubeste. Poţi să o ai acum, chiar acum, în timp ce este prea excitată ca să se gândească...*

- Nu!

Se rostogoli de pe ea si se ridică. Se sprijini de perete. Respira sacadat, dar făcea eforturi să-si calmeze respiraţia si bătăile inimii.

- Rafe?

El o privi. Mare greseală. Ea îngenunchease pe pat, cămasa de noapte mulându-i-se pe piept. Având în vedere că ultimele minute si le petrecuse explorând acei sâni si că buzele îi erau umflate de sărutări,

încercarea ei de a se acoperi îl stârni si mai mult.

- Nu pot să fac asta. Nu în felul ăsta.

Colţurile gurii ei se ridicară în sus.

- Atunci, cum ai vrea s-o faci?

El închise ochii şi gemu.

- Tory, nu pot să fac dragoste cu tine. Dacă ai şti adevărul. dacă ai şti cu adevărat ce se află sub pantalonii ăştia.

Zâmbetul ei deveni şi mai larg.

- Ca să fiu cinstită, detectivule, mor de curiozitate să aflu.

- Asta nu. *Dios!* înjură el, sărind direct în mijlocul camerei. Nu înţelegi? Sunt şchiop. Ţi-am povestit despre reacţia Stephaniei. Ea n-a putut suporta. Şi nici tu n-o să poţi.

Zâmbetul ei se stinse.

- Atunci, arată-mi.

- Nu ştii ce-mi ceri.

- Ba ştiu exact ce-ţi cer, îi zise ea cu o voce moale, dar hotărâtă. Iţi cer să ai încredere în dragostea ta. Tu mă ajuţi să-mi înfrunt fantomele trecutului, Rafe. Lasă-mă să te ajut cu ale tale.

Dorea să fugă, să se ascundă, să găsească un loc unde să poată scapa de dragostea ei. Locul acela nu exista. Ochii ei îl fixau, plini de dragoste, cu încredere, crezând în puterea şi trăinicia dragostei lor. Cu încrederea nu stătea el prea bine. Il părăsise cu mult timp în urmă. Dar ştia că trebuia să încerce. Pentru ea. Pentru ei.

Işi desfăcu centura şi-şi lăsă blugii în jos până dincolo de genunchi.

- Curelele ţin piciorul în loc, îi explică el, repetându-i explicaţiile pe care le primise de la tehnician, dar fără nici o emoţie. Presiunea permite genunchiului să

funcţioneze aproape normal. Totul este o problemă de abilitate şi echilibru.

Ii aruncă o privire furişă şi fu uşurat să vadă numai interes în ochii ei şi nu scârbă. Dar ăsta nu era adevăratul test. Piciorul operat era în formă şi destul de normal. Când îl va vedea fără proteză, când va realiza ce înseamnă lipsa piciorului.

îndepărtând acest gând, el se aşeză în cel mai apropiat scaun si-si scoase pantofii si blugii. Cu îndemânarea dată de obisnuinţă, îsi desfăcu cureaua din jurul coapsei si o lăsă să cadă.

- Singurul lucru care mai ţine proteza acum este vidul creat în jurul benzii care se fixează cu ajutorul acestui dispozitiv. O dată desfăcut, acest miracol al tehnicii devine o grămadă de cauciuc, metal si plastic.

înghiţi în sec în timp ce deschidea dispozitivul, se auzi un fâsâit când aerul începu să iasă. Apoi puse proteza lângă scaun si-si privi restul piciorului. Nici măcar nu avu curajul s-o privească.

- Asta am devenit, *cara,* îi zise el cu voce răgusită. Un invalid. Dacă te întorci si pleci acum, nu te voi condamna.

Auzi patul scârţâind, când ea se ridică. Pentru o clipă nu stiu dacă îi va urma sfatul si va pleca. Apoi o umbră căzu peste el. Ridică privirea si o văzu pe Tory zâmbindu-i cu o afecţiune încât aproape că-i tăie respiraţia.

- Ti-ai pierdut piciorul salvând viaţa unui prieten. Asta nu te transformă într-un invalid Rafe. Te-a transformat într-un erou.

- Nu esti scârbită?

Ca răspuns, ea se aplecă si-si trecu degetele peste ciot. El suspină, uimit si excitat în acelasi timp.

- N-am crezut că te voi putea iubi mai mult, dar

după ce am văzut asta. Ea îl privi fix, cu ochii plini de lacrimi. Tu esti cel mai complet bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Esti un erou, Rafe. Eroul meu. Dragostea mea.

El văzu adevărul în ochii ei. Ea văzuse dincolo de corpul lui, i-a văzut sufletul. Reusi să respire si toată durerea si amărăciunea îl părăsi. Era atât de simplu si atât de profund.

- *Cara,* sopti el. Inima mea.

Mâna lui Rafe trecu usor peste gâtul si umerii ei apoi se lăsă în jos pe braţe; ea ridică faţa si-i întâlni sărutul, deschizându-se spre el într-un fel în care n-o făcuse pentru nimeni altcineva. Cu un geamăt de plăcere o trase pe genunchi şi-şi lăsă capul spre sânii ei. Tory simţi cum ia foc când braţul lui musculos o cuprinse. Când începu s-o sărute cu pasiune, prin vene îi curse lavă. Toată viaţa îşi dorise să aparţină cuiva. Cu fiecare mângâiere, cu fiecare sărut, o făcea să-i aparţină şi mai mult.

Se agăţă cu o mână de umărul lui, iar cu cealaltă îi mângâie părul negru. Sânii ei erau de mărime medie, cu sfârcuri închise şi vene fine îi brăzdau în toate direcţiile şi de aceea se simţise urâtă. Dar Rafe murmura atâtea cuvinte de laudă încât o făcu să se simtă cea mai frumoasă femeie din lume. El se aplecă şi îi supse sfârcurile, iar cu ajutorul limbii şi al mâinilor o masă şi o mângâie până când excitaţia ei ajunse la maxim.

Voia să-i spună ce mult îl iubea, dar cuvintele nu voiau să iasă şi ea râse stânjenită.

- Ce mare reporter mai sunt!

El îşi ridică privirea, şi se uită la ea poznaş.

- Şi dacă ar trebui să faci un reportaj, cum ai descrie asta?

Intoarse capul şi sărută cu pasiune pielea delicată de la baza
gâtului.

- Uh, drăguţ.

Zâmbetul lui deveni şi mai larg. Mâna îi cuprinse sânul, masându-l mai tare.

- Şi asta?

Ea înghiţi geamătul de plăcere.

- Foarte. plăcut.

- Dar.asta?

Cu o grabă care-i tăie respiraţia el îi smulse chiloţii şi fără nici un efort o întoarse cu faţa la el. Goală, cu picioarele desfăcute, era complet expusă în faţa lui şi se simţea mai vulnerabilă ca niciodată. Voia să-l iubească din toată inima, cu pasiunea pe care o simţea pentru el, să fie tot ce-şi dorea el şi merita. Dar adevărul era că nu avea prea multă experienţă.

- Rafe, vreau să fac asta, dar nu. Vreau să zic că nu sunt prea bună la asa ceva.

- Tu esti tot ce vreau, *cara.* Tot ce am nevoie. Lasă-mă să fiu ceea ce vrei tu. Lasă-mă să am grijă de tine.

Gura lui o acoperi pe a ei, într-un sărut plin de pasiune. Limba exploră conturul buzelor ei, în timp ce degetele îi pătrundeau în cel mai intim loc al ei. Ea se răsuci sub el, plină de dragoste pentru acest bărbat pasionat. Cuprinsă de propria ei nevoie de a-l simţi, îl mângâie pieptul cu păr moale si apoi în jos, până la marginea chiloţilor. Curajoasă, îsi strecură mâna dedesubt, simţindu-l gata să explodeze.

Blestemând încet, el îi trase brusc mâna afară.

- Nu. Nu sunt făcut din piatră.

- Nici eu, îi zise ea cu respiraţia tăiată, privindu-l fix în ochii negri. Te iubesc, Rafe Ramirez. Acum lasă-mă să am grijă de tine.

întinse din nou mâna, dar de data asta îi acoperi ciotul, mângâind cicatricea pe care el crezuse că ea n-o va putea accepta. Mângâierea ei îl vindecă, eliberând pasiunea, ca un râu scăpat din baraj. Dorinţa îl străbătu ca un curent electric. O sărută, în timp ce-si scoase chiloţii si se afundă în ea, pătrunzând-o cu o încetineală deliberată. Asteptase destul pentru asta. avea impresia că asteptase toată viaţa. Şi avea impresia că a ajuns acasă.

Ea gemu sub gura lui, cuprinsă de o căldură ca de foc. Voia s-o facă să uite că altcineva o iubise si o rănise, să-i vindece rănile, la fel cum si ea i le vindecase pe ale lui.

îi cuprinse coapsele, făcând-o să se miste în acelasi ritm, ca si cum ar fi o singură inimă, un singur suflet. Valuri de extaz îi cuprinseră pe amândoi. Ea se prăbusi pe pieptul lui, suspinând de încântare si bucurie. în timp ce îsi îngropa faţa în părul ei mătăsos si îi murmura numele, el o pătrunse făcând-o să uite toată singurătatea îndurată până atunci.

Capitolul 17

- Cum este posibil să *mai* doreşti clătite? îi zise Tory hol- bându-se la Rafe şi la farfuria aproape goală. Deja ai comandat de cinci ori până acum.

- Şase, dar cine le mai ţine socoteala? îi răspunse Rafe în timp ce înghiţea ultima îmbucătură. Oricum le voi trece în contul cheltuielilor. Clientul meu va plăti.

- *Eu* sunt clientul tău.

- Aşa e şi este corect să plăteşti pentru ele, având în vedere. Ii aruncă un zâmbet drăcesc. Având în vedere că tu eşti cea care m-a ajutat să am această poftă de mâncare.

Tory roşi puternic. Era incorigibil, îşi zise în gând în timp ce-l privea cum comanda cu nonşalanţă o altă porţie de clătite. Incorigibil, arogant, imposibil. şi-l va iubi până la moarte.

Noaptea trecută învăţase ce înseamnă să fii iubită cu adevărat şi la rândul ei să întoarcă această dragoste. Fusese mângâiată şi adorată de un bărbat care-i ştia trecutul, dar văzuse din el numai partea frumoasă. Era magic şi minunat. dar în mod clar nu era genul de lucruri pe care să le discuţi într-o sală aglomerată cu localnici ultra-conservatori şi curioşi ale căror urechi funcţionau ca radarele. Probabil că ei gândeau că orice altă poziţie decât cea normală era total imorală. Şi dacă ar fi aflat ce au făcut ei noaptea trecută, probabil că i-ar alunga din oras.

- Tory?

Ea îsi ridică privirea si observă că Rafe o studia foarte atent. El întinse mâna peste masă si i-o strânse pe a ei.

- Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

- Perfect, îi răspunse rosind stânjenită. Doar că. ei

bine, la un moment dat m-am gândit că as dori să fiu oriunde altundeva decât în Miller's Crossing. As dori să putem merge undeva si să vorbim, doar noi doi.

- Şi eu la fel. Numai că mi-ar plăcea să fac mai mult decât să discutăm, fu el de acord, zâmbindu-i în asa fel încât ea simţi cum se topeste. Va fi timp si pentru noi doi, *cara,* îţi promit. Dar între timp, trebuie să rezolvăm un caz. Şi de asta vreau ca tu să pleci azi din acest oras si să te întorci la Miami.

- Pe naiba! explodă ea, retrăgându-si mâna. Nu plec de aici fără tine.

- Mai tare, *cara.* Nu cred că te-au auzit toţi, comentă el privind în jur la localnicii curiosi. Se aplecă spre ea si coborând vocea, continuă. Ştiu că vrei să rămâi. Dar nu este sigur. Noaptea trecută m-am gândit la ceea ce a spus Tina despre faptul că e mai bine să pleci din oras, ca să nu se întâmple din nou. Ce se întâmplă dacă Eddy a fost omorât si ea este îngrijorată că tu esti cea care va urma?

- Nu mi-e teamă.

- Ei bine, mie îmi este. Din nou mâna lui o acoperi pe a ei. Prietena ta Grandy a spus că a văzut răul aproape de tine. Ştiu că este pe jumătate nebună, poate mai mult decât jumătate, dar vreau să te stiu în siguranţă.

- Nu vreau să fiu în siguranţă. Nu, dacă tu esti în primejdie. Dacă ţi se va întâmpla ceva.

- Mie n-o să mi se întâmple nimic, replică el, strângând-o încurajator de mână. Mă crezi sau nu, sunt destul de bun în meseria asta. Chiar am câteva ipoteze cu privire la ce s-a întâmplat cu nouă ani în urmă.

- Ştii cine l-a ucis pe Eddy?

- Poate. Dar ipotezele sunt departe de a fi considerate probe şi noi avem nevoie de probe clare ca să-l putem prinde pe ucigaş. Intre timp, vreau să te

întorci la Miami, unde Mike, mătuşa mea şi unchiul meu vor avea grijă de tine.

- Mai bine stau cu tine.

- Ştiu. Dar voi lucra mai bine dacă te voi şti în siguranţă. Nu doresc să te pierd, *cara,* murmură el în timp ce-i ducea mâna la buze. Nu după ce mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii încercând să te găsesc.

Ii întoarse mâna cu palma în sus şi depuse încet un sărut fierbinte acolo. Cei de la mesele din jur amuţiseră, dar lui Tory nu-i păsa. *Lasă-i să se holbeze,* îşi zise în sinea ei, încercând să-şi oprească lacrimile. Dorea să rămână, dar ştia că el avea dreptate. Va lucra mai bine, dacă nu va trebui să-şi facă griji pentru ea. Şi la urma urmei, asta îl va ţine în viaţă.

- Voi pleca. Dar aş vrea să te uiţi întâi la asta. Se întinse şi-şi luă geanta de pe scaunul de alături, de unde scoase carneţelul lui Eddy. Cred că am descifrat codul. Este EBDIC.

- Ebby-ce?

- EBDlC. Sistemul de bază. Este limbajul folosit de computerele mari, de mărimea unui dulap, cele folosite înainte de apariţia computerelor personale. Eddy obişnuia să le spargă şi ăsta era codul pe care-l folosea. Imi amintesc că l-am văzut pe ecranul computerului lui. Putea să-l citească, aşa cum citim noi în engleză.

- Poţi să-l citeşti?

Ea se aplecă peste carneţel.

- Numai în parte. Ştiu că două caractere împreună formează o literă sau un număr. Numerele încep cu F - de exemplu un F si un 9 împreună înseamnă numărul 9. Literele alfabetului încep cu C, D sau E. Iniţialele mele vor fi reprezentate ca E-5, ceea ce înseamnă litera V si C-3, care este un C. E- 5-C-3.

- Poţi să citesti restul?

- Puţin. Eddy m-a învăţat cum să-mi scriu numele si prenumele si eu am învăţat câteva litere. Urmări cu degetul un sir de litere. Iniţialele mele încep propoziţia . Sunt urmate de un cuvânt cu patru litere. D-9 este un R. C-1 este un A. E-5 este P.

- Râpă, ghici Rafe. S-ar putea să fie în legătură cu întâlnirea. Menţionează Admiratorul Secret?

- Nu cred. Are prea multe litere. Multe dintre aceste cuvinte sunt scurte. Ca acesta de exemplu. B-A-B.

- Baby. copil. Rafe rămăsese nemiscat. I-ai spus lui Eddy despre copil. Ai spus că stia despre el.

- Sigur că i-am spus. Dar de ce ar scrie în aceeasi propoziţie despre copilul meu si Admiratorul Secret?

- Poate că nu se ducea să se întâlnească cu Admiratorul Secret. De la început m-am gândit că el nu stia pe cine o să întâlnească, dar. îsi trecu mâna prin păr. Vreau să pleci din acest oras. Acum. Ia masina până la Atlanta si ia primul avion până la Miami, si.

- Nu va fi necesar, partenere.

Rafe si Tory îsi ridicară privirea. Mike O'Hara stătea lângă masa lor, însoţit de doi serifi locali.

- Mike? zise Rafe, la fel de uimit ca Tory. Ce faci aici?

- Crede-mă, as fi vrut să fiu oriunde altundeva. Te-am prevenit în legătură cu asta, amice. De la început. Victoria Chandler, suntem aici ca să te arestăm pentru uciderea cu premeditare a lui Eddy Fisk.

*
* *

- Nu se leagă. Nici un pic, mârâi Rafe în timp ce stătea pe fundul râpei Miller's Crossing. Nu pot să cred că Tory l-a ucis pe Eddy.

- Ba să crezi, îi zise Mike în timp ce cobora cu grijă

râpa ca să ajungă lângă prietenul lui. Am găsit pistolul pe care l-a folosit în casa ei. Poliţia din Miller's Crossing a spus că se potriveste perfect. Şi am mai găsit masina de scris folosită ca să-si trimită singură scrisorile. Se aplecă si-si sterse cu mănusile fine de piele haina marca Brooks Brothers, apoi continuă. Cucoana asta este foarte sireată.

- Dar nu este proastă. Şi ca să ţii arma cu care ai omorât în urmă cu nouă ani pe cineva, ascunsă, asta dovedeste. Şi de ce, pentru numele lui Dumnezeu, si-ar trimite singură scrisori de amenințare?

- Tipii de la psihologie au numit-o vinovăţie reprimată. Au spus că a crescut în mintea ei de-a lungul anilor ca un aluat. încă de când a început să-l santajeze pe senatorul Miller.

Mike îi povesti cum senatorul le dăduse scrisorile de santaj, cele care dovedeau că Tory îl terorizase ani de zile. Aparent datorită influenţei lui, ea reusise cu succes în cariera de reporter. Şanse asa cum avusese ea nu vin din senin. La început, Eddy urma să-i fie partener în acest complot, dar el era prea decent si a amenințat-o că se duce la poliţie. Asa că ea îsi ucisese prietenul si îl santajase pe bogatul politician. Dar până la urmă sentimentul de vinovăţie se dovedise mai puternic.

Pe de o parte aveau sens toate cele spuse de Mike. Eddy era una dintre puţinele persoane care ştiau despre copil. Ea ar fi putut lansa povestea cu avortul şi să părăsească Miller's Crossing pentru a evita ca toţi să afle al cui era copilul ei. Pe de altă parte, Rafe o urmărise cu atenţie atunci când îi povestise despre cum îl găsise pe Eddy şi ochii ei se umpluseră de lacrimi când îi descrisese cum îl găsise privind fără să mai vadă cerul înstelat al nopţii.

Rafe privi stăruitor la ramurile desfrunzite care se

întindeau ca degetele unui schelet pe deasupra capului său şi la soarele roşu care apunea. Moartea trecuse prin aceste locuri. Şi era posibil să mai treacă.

- Mike, ea nu este o asasină, îi zise el în timp ce dădu un şut la o piatră pe panta unde zăcuse corpul lui Eddy. Pur şi simplu s-a înmuiat toată când mi-a spus cum l-a găsit pe puşti.

- Asta ţi-a povestit ţie. Dar eu am vorbit cu şeriful, care a întrebat-o imediat după ce l-a împuşcat. Mi-a spus că era ca de gheaţă când a descris cum l-a găsit pe puşti - nu a vărsat prea multe lacrimi pentru el, sărmanul. Te-a minţit când ţi-a spus că era supărată. Mike făcu o pauză înainte de a continua fără tragere de inimă. Aşa cum a făcut şi cu altele.

- Ce naiba vrea să însemne asta?

- Asta înseamnă că te-a minţit tot timpul, îi zise irlandezul îndreptându-se spre Rafe. Iţi aminteşti de interviu? Mi-ai spus că ea ţi-a povestit că redactorul a refăcut tot interviul fără ca ea să ştie. Dar eu am vorbit cu el. Victoria a fost cea care a avut ultimul cuvânt. Ea a ştiut exact ce urma să apară pe post.

Rafe îngheţă. Işi amintea de după-amiaza aceea în grădina lui Tory, când ea îi spusese că nu era responsabilă de reportajul de pe post. In acea după-amiază el începuse să aibă încredere în ea, o încredere care stătuse la baza dragostei lui pentru ea. Dar dacă ea îl minţise în legătură cu asta, ar fi putut să-l mintă în legătură cu tot. scrisorile, moartea lui Eddy, încrederea ei în el, dragostea ei. închise ochii, sfâsiat de îndoieli.

- Vreau s-o văd, zise el cu vocea întretăiată. *Trebuie* s-o văd.

Mike îsi puse mâna pe umărul lui, încercând să-l încurajeze.

- Ştiu, amice. Dar seriful a spus că singura persoană

cu care vrea să vorbească acum este avocatul ei. Nu vrea să vadă pe nimeni. nici chiar pe tine.

- Şeriful minte, zise Rafe în timp ce urmărea panta spre capătul opus al râpei. Mike, ceva pute aici. Totul este prea la ţanc, prea convenabil. întreaga afacere pute până la mare distanţă. Nu-ţi dai seama de asta?

- Singurul lucru pe care-l văd este un tip dus de nas de o fustă, îi răspunse Mike, mergând după el. Şi dacă ai judeca totul cu acea parte a anatomiei situată deasupra curelei, ţi-ai da seama că am dreptate. Pentru numele lui Dumnezeu, Rafe, de câte ori trebuie să te trădeze ca să nu mai ai încredere în ea?

De câte ori? După Mike, ea îl trădase deja de o duzină de ori. Fusese un prost? Se îndrăgostise de o femeie mincinoasă, fără inimă, poate o maniacă?

Dovezi. Era cea mai importantă treabă. Se gândi la dovezile pe care le strânsese de la Tory. îsi petrecuse cu ea doar câteva zile, dar în acest timp el o studiase cu ochi de soim. îsi aminti de ziua în care o adusese pe Sam în biroul lui, când ea îngenunchease în faţa fetiţei si îi îndreptase cu dragoste sepcuţa de pe cap. îsi reaminti de compasiunea faţă de Tina, chiar dacă acea femeie ar fi strâns-o de gât cu bucurie. îsi reaminti cum venise la el noaptea trecută, cum îi vindecase piciorul rănit cu mângâierea ei si cum îi vindecase sufletul rănit cu dragostea ei. *Tu esti eroul meu, Rafe. Eroul meu. Dragostea mea.*

- De câte ori trebuie să mă mai trădeze? De o sută de ori. Şi chiar de o sută de ori după aceea! îi strigă el peste umăr. O iubesc, Mike. Şi ea mă iubeşte. Asta este singura dovadă de care am nevoie.

- Eşti nebun.

Rafe se opri şi se întoarse spre fostul lui partener.

- Poate. Dar ştiu ce fel de om este în interiorul ei şi

acea persoană nu este o asasină. Oamenii nu se schimbă, *compadre.* Nu în inima lor. Niciodată n-o să cred că Tory este o criminală, nici chiar dacă cineva îmi aduce o sută de martori care spun că au văzut-o în aceste tufişuri, îndreptând un pistol la.

Cuvintele lui Rafe îi muriră pe buze. El stătea lângă locul de unde poliţia spusese că se trăsese. Se uită peste umărul lui Mike la locul unde găsiseră corpul lui Eddy, măsurând în minte distanţa, traiectoria glonţului, înclinarea pantei.

- *Dios,* spuse printre dinţi, trecându-şi mâna prin păr. Isuse, Iosife şi Sfântă Maria.

- Despre ce vorbeşti?

- Despre adevăr, *compadre,* îi răspunse, bătându-l zgomotos pe umeri pe irlandez. Uite, stăm lângă locul unde presupusul asasin a tras. A lovit băiatul în timp ce stătea pe pantă. o singură lovitură în inimă, având în vedere raportul medicului legist. Dar, dacă aşa s-a întâmplat cu adevărat, corpul ar fi trebuit să se îndoaie şi să cadă în faţă. Dar Tory mi-a spus că l-a găsit cu faţa în sus, privind cu ochii larg deschişi spre cer.

- Ar fi putut minţi, îi răspunse repede Mike.

- Nu de data asta. Un criminal, în special unul care nu ştie nimic despre medicina legală, nu ar fi ştiut destule în legătură cu ascunderea adevărului. Dar şeriful ştia. Arătă spre panta din josul râpei. Am citit raportul şerifului. Era foarte exact, ba încă descria plantele şi pietrele care se găseau în jurul corpului, direcţia exactă, totul. De asemenea spunea şi cum a fost găsit corpul. cu faţa *în jos.*

- Crezi că seriful a ascuns acest lucru ca s-o apere pe Tory?

- Nu pe Tory, îi răspunse Rafe în timp ce se deplasa în josul râpei. Tory nu însemna nimic în acest oras. Dar

alţii da, alţii care aveau bani si putere să scape usor. la propriu. de o crimă. Şi încă o fac.

Rafe auzi crengile care se frângeau sub pasii lui Mike în timp ce acesta îl urma.

- Fii serios, Rafe. Este doar cuvântul femeii în legătură cu poziţia corpului. Asta este cu greu considerată o dovadă.

- Poate. Dar avem mai multe. Există un carneţel. un cod pe care-l ţinea Eddy. Tory mi-a spus cheia codului. S-ar putea să găsesc numele persoanei pe care urma s-o întâlnească Eddy în acea noapte.

- Şi dacă nu o găsesti?

- Atunci, mai există si alte căi. Dacă criminalul a cumpărat o dată poliţia, o poate face din nou. Pistolul si masina de scris au fost puse în casa lui Tory. Mai am încă prieteni la Ministerul de Interne. Pot să-i rog să-i verifice pe toţi ofiţerii care ar fi putut avea acces la casa ei sau la studio. Pot să-i rog să verifice telefoanele pentru Miller’s Crossing si să verifice care dintre ofiţeri au conturi grase în bancă sau au fost promovaţi recent. Cineva care face asa ceva, lasă urme. Nu-i asa, *compadre?* Mike?

încruntându-se, Rafe se întoarse. Mike stătea la câţiva pasi în urma lui, cu pistolul îndreptat spre inima lui Rafe.

- Zău că mi-as fi dorit să o lasi în pace pe cucoana asta, atunci când ţi-am spus, oftă el.

Capitolul 18

- Nu tu, mormăi Rafe holbându-se la pistol. *Dios,* Mike, nu tu.

- N-am vrut să se întâmple aşa, amice. Crede-mă, îi zise cu sinceritate în voce. Am încercat să te previn de multe ori. Iţi aminteşti de noaptea aia, în casa lui Tory, când ţi-am spus că ea este o piază rea? Şi mai devreme, după ce am aruncat piatra prin geamul puştoaicei.

Privirea lui Rafe se pironi pe faţa lui Mike. Umbra din spatele casei.

- Dar nu se putea să fi fost tu. Te-am sunat imediat după ce tipul a fugit din curte. Erai acasă.

- *Ai crezut* că eram acasă. Dar în ultima lună am acelaşi număr de telefon la telefonul de acasă, la celular şi la cel din maşină. Este mai uşor pentru anumite persoane să ia legătura cu mine.

Anumite persoane. Rafe auzise destule poveşti despre poliţişti corupţi ca să-şi dea seama ce însemnau exact aceste cuvinte. Il privi pe vechiul său prieten, observând haina scumpă care înlocuise costumul de gata al lui Mike, strălucitorul Rolex care-i înconjura încheietura, pantofii marca Bruno
Magli si în nări simţi mirosul de colonie franţuzească. Nici un membru al unei comisii nu si-ar fi putut permite o astfel de garderobă. Ar fi trebuit să se gândească.

- De ce o faci, Mike? Erai un poliţist bun.

- Eram un rahat, îi replică Mike, cu o privire dură pe care Rafe nu i-o mai văzuse. Şi la fel esti si tu, amice. Tu ai fost cel mai decorat detectiv din forţele de poliţie, un adevărat cercetas. Ti-ai dat viaţa pentru departament. Şi ce ai primit în schimb? Zero. Nimic. în clipa în care nu te-au mai putut folosi, te-au aruncat ca pe un gunoi. Ai fost mutat într-un birou nenorocit, unde

ţi-ai fi mâncat zilele până la pensie, iar banii nu ţi-ar fi ajuns să hrănesti un câine. Te-am săpat, amice. Şi nu te preface că nu stii.

Rafe tresări. Tot ceea ce spusese fostul lui partener era foarte adevărat.

- O.K., m-au trădat rău. Dar totusi nu m-as vinde.

- Tu te puteai baza pe afacerea tatălui tău. Eu, nu am nimic. Mike ridică mâna liberă si îsi îndreptă arătătorul spre pieptul lui. S-ar fi putut ca *eu* să zac pe aleea aia împuţită - *eu* să-mi pierd viaţa sau piciorul. Ei bine, nu m-am vândut. am devenit mai destept. După ce am văzut ce au făcut cu tine, am făcut o aluzie ici si colo, câteva favoruri mici pentru persoane importante, asa că atunci când.

- . asa că atunci când senatorul Miller a apărut, tu ai fost gata să-l asculţi, termină Rafe sec.

Mike rămase cu gura căscată, evident uluit.

- Cum ai stiut că era vorba despre senator?

- Nu sunt multe persoane în acest oras, cu legături la nivel foarte înalt, îi răspunse Rafe. Apoi, adăugă cu voce mai înceată: El l-a ucis pe tânărul Fisk, nu-i asa?

Mike ridică din umeri.

- Pustiul voia să-i spună logodnicei lui despre copil. îi era teamă că ea n-o să mai vrea să se mărite cu el, dacă afla de copil.

- Şi el avea nevoie de banii ei, termină Rafe. Aşa că Miller la omorât pe puşti şi şi-a adus prieteni la biroul şerifului ca să-l acopere.

Privi capătul râpei, spre locul unde un băiat singuratic făcuse ultima încercare. Toţi considerau că moartea lui nu fusese altceva decât un accident. Toţi, cu excepţia unei singure persoane.

- Ăsta este motivul pentru scrisori? Doar ca Miller să se răzbune pe singura persoană care credea că Eddy

a fost omorât?

- Aici nu este vorba de răzbunare, îl înfruntă Mike. Te rog, am mai multă minte. N-aş fi riscat închisoarea, doar ca să ajut un tip să se răzbune pe o fustă cu care s-a încurcat cu zece ani în urmă. Nu, Miller nu dădea doi bani pe femeie. El voia copilul.

Un fior de gheaţă străbătu şira spinării lui Rafe.

- Ce legătură are Sam cu asta?

- Totul. Nevasta senatorului nu poate avea copii. El nu vrea să adopte. Işi vrea propriul copil, care să ducă mai departe numele de Miller. Şi un divorţ urât n-ar fi adus multe voturi din partea familiştilor convinşi. Tipul s-a gândit că nu are noroc, până cu câteva luni în urmă, când a văzut la ştiri un reportaj despre Chandler şi fiica lui.

Fiica *lui.* La fel cum Miller's Crossing era oraşul *lui* şi încrezătorii cetăţeni care-l susţineau erau voturile *lui.* La fel cum odată, cinstitul Mike devenise omul lui. Omul era la fel ca o caracatiţă, înfăşurând tentaculele lui corupte în jurul celor cu care venea în contact sau sugrumând cu ele pe cei care-i stăteau în cale. *Ca Tory. Ca mine.*

- Şi de ce complicata afacere cu scrisorile de amenințare? De ce nu a ucis-o pur şi simplu pe Tory ca să-i ia copilul?

- Amice, foloseşte-ţi creierul. Ai lucrat destul în acest domeniu ca să ştii cât de scârboase sunt crimele. Lasă prea multe urme, chiar foarte mici, care pot fi descoperite, în special cu noua tehnologie de depistare a ADN-ului. La naiba, chiar si o scamă poate trimite un om pe scaunul electric. Moartea unei celebrităţi ar fi ridicat semne de întrebare, mai ales dacă un senator ar fi apărut din senin ca să-si ceară copilul. El trebuia să ruineze reputaţia cucoanei, să-i facă pe oameni să

creadă ce-i mai rău despre ea. Apoi, când ea ar fi murit în urma unei supradoze de drog, toată lumea ar fi crezut că era doar un tragic accident.

- La fel ca moartea lui Eddy, adăugă Rafe. Greaţa îl cuprinse în timp ce-l privea pe omul pe care odată îl considerase cel mai bun prieten al său. Tu vorbesti de crimă. De uciderea cu sânge rece a unei femei.

- Nu este inocentă! strigă Mike, agitând pistolul. Este o nenorocită de reporteră, care ar face orice pentru o stire de senzaţie. Tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să stii. Poate că producătorul ei a dat forma finală a povestii tale, dar si ea ar fi făcut acelasi lucru dacă ar fi avut posibilitatea. Te-a trădat. Ăsta este singurul motiv pentru care am acceptat acest angajament. Am făcut-o pentru tine.

- Ai făcut-o pentru tine, îi zise Rafe dezgustat. Pentru nimeni altcineva.

- La dracu', gândeste cu creierul, nu cu. Mike termină cu un blestem. Se uită fix la fostul lui coleg, clătinând din cap plin de uimire. Ea nu merită. La naiba, dacă doresti femei.

Cuvintele muriră pe buzele lui Mike, pe când privea cu atenţie pantele tăcute ale râpei. Apoi îsi întoarse privirea spre Rafe si-i vorbi în soaptă:

- Uite ce este, încă mai avem timp. Nu este nimeni aici. Nimeni nu stie ce am discutat aici, iar eu n-o să vorbesc. Putem să uităm. Tu poţi să lucrezi cu mine. Pot să aranjez să fii căpitan. Vom face din nou o echipă, ca pe timpuri.

- Cu excepţia faptului că vom lucra mai degrabă împotriva legii, decât pentru ea.

- Vom lucra pentru noi, îl contrazise Mike. întotdeauna ai fost un cercetas dat naibii, vorbind despre datorie si destin. Ei bine, atasamentul tău faţă

de departament nu ţi-a adus nici un chior. Cât priveste soarta, prietene.

Dădu capul pe spate si râse răgusit.

-Ai încredere în mine, Rafe. Această ofertă *este* destinul tău. Sunt destui bani pentru amândoi, mai mult decât ai putea cheltui într-o viaţă de om. Cât despre femei. Rafe, nu poţi avea încredere în femei! Ei îţi pot îndeplini orice fantezie. Poţi să trăiesti o viaţă de belsug de acum încolo. Şi singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să te întorci cu mine la Miami si să-mi dai cuvântul că vei uita pentru totdeauna de Victoria Chandler.

Rafe nu zise nimic. Singurul zgomot care se auzea în râpă era al vântului care răvăsea frunzele uscate ale toamnei si chemarea jalnică a unei bufniţe. în sfârsit, Rafe ridică din umeri.

- Ai dreptate, fu el de acord în timp ce arunca o ultimă privire la locul unde murise Eddy. Madame Chandler s-a culcat cu mine, dar nu merită să mor pentru asta. Nu, este timpul să încep să fiu destept, ca tine. îţi dau cuvântul meu că voi uita tot ce s-a întâmplat. Asa că dacă lasi la o parte pistolul.

Mike îi râse în nas.

- Colega, am lucrat cu tine prea mulţi ani ca să nu stiu când minţi. Când vei părăsi râpa, te gândesti în primul rând să chemi FBI-ul, nu-i asa?

-Nu, îi răspunse Rafe. în *al doilea rând,* după ce vom părăsi râpa.

Căpitanul oftă. Pentru o clipă Rafe zări o urmă a vechiului
prieten în ochii lui, dar dispăru rapid, înlocuită de cea a omului care avea totul, mai puţin suflet.

- Nu înţeleg. Ai fi putut avea totul. Ea arată bine, dar nu merită să mori pentru ea.

- Ba ea este singurul lucru care merită asta. Până când a apărut ea, eram un om mort, ba mai rău. Ea mi-a dat speranţa, bucuria, m-a făcut să cred din nou în mine. Mi-a redat viaţa.

Işi trecu mâna prin păr, privind cu atenţie chipul fostului său partener, încercând să găsească o urmă a vechiului Mike. Dar nu găsi nimic. Cu ochi de detectiv, calculă distanţa dintre ei şi şansa de a sări la Mike, de a-l doborî şi de a-i lua pistolul. Aproape de zero.

Totuşi în interiorul acestui Mike rece şi dur, era cel care-i spusese cu bravură lui Rafe să se salveze atunci când drogatul ăla îi ameninţa cu pistolul în aleea aia împuţită.

- Nu este prea târziu pentru tine, *compadre.* Lasă pistolul la o parte. Indepărtează-te de greşeală.

- Singura greşeală pe care am făcut-o a fost să cred că un cercetaş ca tine ar putea face o alegere înţeleaptă măcar o dată în viaţă, îi zise el. Aşa cum ţi-am spus, îmi pare rău că trebuie să se termine aşa. Dar dacă trebuie să aleg între tine şi mine, în mod categoric voi.

- Rafe!

Vocea ei răsună în pădurea care înconjura râpa. Rafe nu pierdu timpul să se întrebe cum şi de ce Tory era acolo, pur şi simplu îl privi pe Mike care se uită în sus uimit. Şi în acea clipă Rafe sări.

Mike era mai puternic, dar atacul lui Rafe îl luă prin surprindere. Căzură la pământ, luptându-se pentru pistol, rosto- golindu-se pe frunzele uscate care acopereau locul unde căzuse Eddy. Cu coada ochiului Rafe o văzu pe Tory coborând încet panta râpei, însoţită de mai mulţi bărbaţi în costume negre şi cu cravate. Numai cei care lucrau pentru guvern ar fi putut fi destul de proşti să poarte astfel de haine în mijlocul pădurilor noroioase din Georgia.

- Deschide ochii, îi spuse tăios Rafe. Priveşte spre pantă.

Incă zbătându-se, Mike îşi ridică privirea spre capătul râpei. Brusc, încetă să se mai lupte.

- La naiba! FBI-ul.

- Senatorul este terminat. S-a sfârsit, Mike.

îl privi stăruitor pe prietenul său, bărbatul care-i salvase de mai multe ori viaţa. La bărbatul care tocmai încercase să-l omoare. Oftă prelung.

- Dă-mi pistolul înainte ca ei să ajungă aici. Le voi spune că te-ai predat. Vei obţine o reducere a pedepsei.

- întotdeauna un brav cercetas, îi zise Mike întunecat. îsi ridică privirea din nou si o văzu pe Tory alunecând pe pantă spre ei. Un zâmbet ciudat, de nedescris, îi apăru pe buze.

- încă mai cred că ea nu merită să mori pentru ea.

Apoi, înainte ca Rafe să-l poată opri, întoarse pistolul spre el.

*
* *

- . încă nedate la iveală un sir de minciuni si decepţii care se întind pe aproape zece ani, spuse cu o voce melodioasă o prezentatoare blondă si sigură de sine de pe ecranul televizorului de la hotel. Imaginea reporterei dispăru, înlocuită de un recent reportaj în care senatorul Miller era ridicat de o echipă de agenţi FBI. Părul blond-auriu era lins si nepieptănat si chipul lui, odată frumos, avea o expresie între om hăituit si neîncredere egoistă.

- Jeff nu arată prea fericit, comentă Rafe.

Tory împinse la o parte pernuţa de pe canapea si se ghemui sub braţul lui, zâmbind nemulţumită.

- Fiind arestat pentru trădare, escrocherie si Dumnezeu mai stie ce, poate să-i strice ziua tipului,

declară ea fără remuscări. Dar persoana de care mi-e milă *cu adevărat* este Tina. Cred că-l iubeste sincer.

- Dar nu îndeajuns ca să-i permită s-o ia pe Sam. Când în sfârsit a făcut legătura după vizita noastră, si si-a dat seama că fiica ta este cea pe care Miller plănuise să o „adopte", a făcut ceea ce trebuia. Probabil că a chemat FBI-ul chiar înainte de a afla că tu eşti la închisoare, îi zise Rafe trăgând-o mai aproape şi începând să mângâie părul moale ca o mătase neagră.

- Ai avut dreptate în legătură cu ea, *cara,* adăugă el cu un oftat adânc. Până la urmă s-a dovedit a fi o bună prietenă.

Tory înălţă capul, cu o expresie de compasiune şi înţelegere în ochi.

- Te gândeşti la Mike, nu-i aşa?

Rafe înghiţi în sec. De când au părăsit râpa fusese prea ocupat cu declaraţiile, mărturiile şi cu completarea unor formulare fără sfârşit cerute de agenţii guvernamentali, ca să se mai gândească la altceva. Dar acum, în acest moment de linişte, cu femeia pe care o iubea în braţe, era imposibil să nu revadă chipul lui Mike, să-şi reamintească momentele când se sinucisese.

- Am lucrat împreună atâţia ani. La un moment dat, îl cunoşteam mai bine, decât pe mine însumi. A fost un om bun, *cara.* Nu înţeleg.

- Nu încerca, îi zise ea moale. Nu poţi ghici ce a fost în mintea lui, ce l-a făcut să aleagă câştigul personal în locul onoarei şi integrităţii. Unii oameni sunt. ei bine, sunt schilozi sufleteşte şi nimeni nu poate să vadă asta. Mike a fost un astfel de schilod. Aş dori să fi ştiut mai devreme, aşa încât să-l fi putut ajuta.

- Şi eu, de asemenea. Rafe oftă din toată inima. Ai dreptate, *cara.* Nu pot să schimb lucrurile pe care le-a

făcut Mike. Dar *pot* să mi-l reamintesc aşa cum era, ca un prieten de încredere şi partener.

- Cred că aşa este cel mai bine, o alegere bună.

- Asta a fost o alegere rea? o întrebă Rafe arătând cu capul spre ecranul televizorului. Ar fi trebuit să fii tu la Washington şi să faci reportajul ăsta pentru televiziunea naţională.

- As fi putut, fu ea de acord ridicând din umeri. Dar Cynthia a vrut mai mult decât am dorit eu. si apoi, are instinctul unui mare reporter. Şi cred că o să iau o pauză din domeniul stirilor. Să mă hotărăsc dacă asta vreau să fac cu adevărat.

Rafe schiţă un zâmbet usor.

- Ai în vedere si altceva?

- S-ar putea, îi răspunse ea, întorcându-i zâmbetul. Depinde de ofertă.

Rafe îi făcu o ofertă, fără cuvinte, pasionată, care-i dovedea sentimentele mai tare decât orice cuvânt. îsi lăsă capul în jos, o sărută încet, cu o dorinţă, care o făcu să geamă de plăcere. Mâna ei trecu peste corpul lui, mângâindu-l cu o încetineală coplesitoare, până când se opri pe acea parte a corpului lui care crezuse el îl va face să trăiască singur si blestemat pentru totdeauna.

Un ciocănit puternic în usă puse capăt mângâierilor. Fără tragere de inimă, o lăsă pe Tory si se duse să răspundă la usă.

- La naiba, dacă sunt din nou funcţionarii ăia, o să le spun să-si ia hârtiile si să le bage. spuse el.

- Mami!

Rafe înghiţi restul propoziţiei, pe când Sam se aruncă în braţele lui Tory.

- Ce cauţi aici?

- Mai bine ai întreba cum am putea să o ţinem

departe, zise o voce profundă si familiară, de dincolo de usă.

Rafe sări în picioare.

- Tată? Se presupune că tu si mama ar fi trebuit să fiţi la St. Croix.

- *Si,* Raphael, îi răspunse o versiune mai bătrână si cu părul argintiu, în timp ce intra cu pas ţanţos în cameră. Dar *Tio* Carlos m-a sunat. Mi-a spus că ai reusit să te bagi într-o încurcătură grozavă, cât timp eu eram plecat. M-am întors să-mi veghez afacerea.

- Nu-l crede, adăugă o roscată subţire, care intră în cameră în spatele lui. Se îndreptă spre Rafe si-i dădu un sărut matern pe obraz. Tatăl tău a fost îngrijorat de moarte când a aflat despre scrisori. Amândoi am fost. Asa că am venit mai repede acasă si am avut posibilitatea s-o însoţim pe această fermecătoare domnisoară la mama ei. Se duse la Tory si-i intinse mâna, cu un zâmbet pe buze. Eu sunt Lori Ramirez, mama lui Rafe. Sam ne-a spus totul despre voi.

- Zău, mami. Totul despre tine si Rafe si scrisori si geamul spart, îi zise Sam în stilul ei caracteristic. Apoi am venit cu avionul particular al unchiului Adam.

- *Adam* a venit cu voi? întrebă Rafe, uluit că fratele lui, pilot, atât de scump la vedere, apăruse. *Dios*, următorul lucru pe care o să mi-l spuneţi este că Luz este aici.

- Parchează masina, îi răspunse Gabe Ramirez. Când am auzit ce s-a întâmplat cu Victoria, a trebuit să venim. La urma urmei, va deveni un membru al familiei.

- Ce? întrebară într-un glas Rafe si Tory.

Sam îsi plecă privirea, părând stânjenită.

- Păi, le-am cam spus că tu si Rafe o să vă căsătoriţi, îi mărturisi ea mamei sale. Nu am făcut bine?

- în mod sigur, nu! exclamă Tory. Rafe si eu nu

suntem. ei bine, vreau să zic, s-ar putea. dar nu am.

îl privi neajutorată pe Rafe.

Rafe se scărpina în bărbie.

- O.K. Toată lumea afară.

- *Mio Dios,* abia am ajuns, suieră tatăl lui.

- Ei bine, acum plecaţi, îi răspunse el, luând-o pe Sam din braţele mamei ei. Duce-ţi-o pe Sam la Mc. Donalds sau în altă parte.

- Ce zici de un cheeseburger dublu, cartofi prăjiţi si o îngheţată de ciocolată? întrebă Sam plină de speranţă.

- Perfect. Lăsa-ţi-ne cinci minute singuri. Dacă tot trebuie să mă însor cu femeia asta, cel puţin s-o cer asa cum se cuvine.

Noii sosiţi se înghesuiră să iasă din cameră ca să-i ofere lui Rafe singurătatea de care avea nevoie. Tory închise uşa după ei, rămânând cu mâna pe clanţă.

- Eşti sigur, Rafe? îl întrebă ea fără să se uite la el. Eşti absolut sigur că asta. eu sunt. ceea ce-ţi doreşti?

Mai degrabă îl simţi, decât îl auzi când veni în spatele ei.

- Ţi-am spus de ce sunt sigur, *cara.* Ştiu că înainte de a te întâlni, în jurul meu era întuneric. Apoi ai venit tu, cu ochii tăi verzi şi strălucitori şi ai adus speranţa şi încrederea în viaţa mea. Ai crezut în mine şi m-ai învăţat cum să am din nou încredere în oameni şi cum să mă îndrăgostesc cu adevărat.

O luă de umeri cu blândeţe şi o întoarse cu faţa spre el.

- Am nevoie de tine în viaţa mea. Nu pot să-mi imaginez viitorul fără tine şi Sam. Aşa că dacă tu şi fiica ta puteţi să suportaţi un fost poliţist de încredere, dezordonat şi foarte muncitor, ca soţ şi tată.

- Ne place la nebunie! strigă Tory înconjurându-i

gâtul cu braţele. Şi nu cred că eşti dezordonat.

Rafe ridică din sprânceană.

- Ai o inimă de aur, *cara,* murmură el în timp ce se aplecă şi o sărută. Dar cum ţi-am mai spus, nu ştii să minţi absolut deloc.

Sfârşit

*
* *
*
* *
*
* *